

எழுதமுடியா
கதை

1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018

1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018

எழுதிமுடியாத கதை

1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018

எழு வெளியீட்டகம்

1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018
1954-2018

எழுதிமுடியாக் கதை

கை. சரவணன்
ந. மயூரநாபன்

15.11.2018

முத்து பிரிண்டேர்ஸ்
சுன்னாகம்.

எழு கலை இலக்கியப் பேரவை
யாழ்ப்பாணம்

**கிணுவையூர்
சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன்**

(ஓய்வு, நிர்வாக அலுவலர்,
பிரதேச செயலகம், தெல்லிப்பழை.)

ஒவ்வொரு செயலிலும்
உயிர் கொண்டிருக்கும்
எங்கள்
“எழுதமுடியாக் கதை” யின்
பகிர்வாளர்களுக்கு
நன்றிகள்

பிள்ளைகள்

காலம் பதில் சொல்லும்

- சிதம்பரசுப்பிரமணியன் -

இருக்கும் வரை கண்டதில்லை - இறந்த பின்பு
அவர் அணிந்த மாலையும் கழுத்துமாய்

எதுவும் இருக்கும் வரை தெரிவதில்லை - முடிந்த பின்பு
ஏன் அப்படி இருந்தோம் என்று புரிவதில்லை

ஏன் எதற்கு என்று தெரியாமல் - ஓடிக்கொண்டிருக்கிறோம்
எண்ணங்கள் மீழ் அசைவுகளில் - வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம்
இப்படிச் செய்திருக்கலாம் அப்படிச் செய்திருக்கலாம் என்றபடி!

எல்லைகள் கடக்கலாம் - முட்டி மோதிப்
பல பாதைகள் திறக்கலாம்
அத்தனையும் இருக்கும் போது
உங்கள் நிழல் கூட இருக்காது!

ஓடி ஓடிச் செல்வம் என்று சேர்த்தது எது?
செல்வம் என்று அறியாமல் இழந்தவை எவை?

பழகிப்போன பதில்

அப்பாவின் அருமை

- சிதம்பரவானதி -

அப்பா எப்பொழுதும் சொல்லுவார் “ அப்பாவின் அருமை அப்பா இருக்கும் போது உங்களுக்குப் புரியாது” என்று அது உண்மை என்பது இப்போது தான் புரிகின்றது. ஒவ்வொரு நொடியும் வேதனை ஏனென்றால் எங்களது எல்லா செயற்பாட்டிலும் அப்பா இருப்பார். அதே போன்று நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்றாலும் அப்பாவிடம் தான் அனுமதி கேட்க வேண்டும் எதற்கும் வேண்டாம் என்று இலகுவில் சொல்லி விட மாட்டார். ஆனால் வேண்டாம் என்றால் வேண்டாம் தான் மறுக்கதைக்கு இடமில்லை.

அப்பாவுக்கு ஒரு கொள்கை இருந்தது. எங்கள் சம்பந்தமான எந்த விடயமும் நாங்கள் தான் அவரிடம் போய் முதலில் சொல்ல வேண்டும்.. அப்படி வேறு யாரும் போய் ஏதும் சொல்லி விட்டால் அன்று வீடு இரண்டாய் போய் விடும். அப்போதெல்லாம் எங்களுக்குக் கோபம் தான் வரும். ஆனால் இப்போது விளங்குகின்றது. அப்பா அப்படி எங்களை வளர்த்ததால் தான் என்னவோ நாங்கள் இப்போது அப்படி இருக்கின்றோம்.

நான் O/L எடுக்கும் காலப்பகுதி வன்னியில் கடுமையான

யுத்த காலம். இடம்பெயரத் தொடங்கி விட்டோம். படிப்பதென்பது மிகவும் கடினமாக இருந்தது. ஆனால் நான் படித்து நல்ல பெறுபேறு எடுப்பதற்குக் காரணம் அப்பா தான். அப்பா படிப்பிக்கவோ என்னோடு சேர்ந்து இரவிரவாக இருக்கவோ இல்லை. அவர் தினமும் கூறும் அறிவுரைகள் தான் காரணம். அப்பா என்றால் எல்லோருக்கும் Special ஏனென்றால் எங்களுக்கு சரி அம்மாவுக்கும் சரி ஒவ்வொரு விடயமும் பார்த்துப் பார்த்துச் செய்வார். ஏன் அம்மாவுக்கும் எங்களுக்கு சருப்பு வேண்டுவது கூட அப்பா தான். சருப்பு கொஞ்சம் கழருகின்றது என்று சொன்னால் காணும். அடுத்த நாள் புதுச்செருப்பு வீட்டில் இருக்கும். அம்மா கத்துவா ஏனப்பா அந்தச் செருப்பைத் தைக்கலாம் தானே என்று. அது தைக்கலாம் ஆனால் நாளை போட வேணுமே என்பார். அதேபோல் தான் வீட்டில் எல்லாப் பொருட்களும் மேலதிகமாக இருக்க வேண்டும் எதுவும் முடியமுன்னம் சொல்லி வேண்ட வேண்டும். தேவை நேரத்தில் எதுவும் இல்லையென்று சொன்னால் பிரச்சினை தான் வரும்.

எதுவும் பார்த்தவுடன் பிடிக்க வேணும் என்று அடிக்கடி சொல்லுவார். ஒரு நாள் எனக்கு பல்கலைக்கழக முதல்நாளுக்காக உருப்பு வாங்க அப்பாவுடன் போயிருந்தேன். அங்கே cotton saree அவருக்குப் பிடித்து விட்டது. ஆனால் கையில் அவ்வளவு பணம் இருக்கவில்லை. கடைக்காரனிடம் எவ்வளவு என்றெல்லாம் கேட்டுவிட்டு கொஞ்சதூரம் வந்து விட்டோம். ஆனால் அப்பாவுக்கோ மனமில்லை திரும்பப் போய் இருந்த காசைக் கொடுத்து அந்த saree ஐ அம்மாவுக்காக வாங்கி விட்டார்.

நேரம் என்றால் அப்பா தான். ஞாபகத்திற்கு வருவார் அப்பா மாதிரி யாரையும் பார்க்கவில்லை. அப்பிடி நாங்கள் கொஞ்சமாவது நேரமுகாமெத்துவம் பழகி இருக்கிறோம் என்றால்

எழுதிமுடியாத கதை

காரணம் அப்பா தான். எங்கும் செல்ல வேண்டுமென்றால் ஒரு மணித்தியாலத்திற்கு முன்னமே கத்தத் தொடங்கி விடுவார். அப்பாவுக்கு அந்த நேரத்திற்கு தயாராக நிற்க வேண்டும் யாரும் இந்த நேரத்திற்கு வேண்டும் என்றால் அவர்கள் அந்த நேரத்திற்கு நிற்கவேண்டும். இல்லையென்றால் call போகும் அவர்களுக்கு. அப்பாவுடைய படம் frame போடப் போறதுக்கு சரவணன் அண்ணாவை வரச்சொல்லியிருந்தேன். சொன்ன நேரத்திற்கு சரியாக நிண்டார். என்ன அண்ணா சரியான time ற்கு வந்திருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டதுக்கு இல்லையென்றால் அண்ணாவின் call தோட்ட வெளிக்கை வரேக்க வரும் என்றார்.

அப்பா எல்லாவற்றிலும் ஒரு ஒழுங்கு வைத்திருப்பார். அதை யாரும் குழப்பக்கூடாது. புத்தகங்கள் எல்லாம் ஒரு ஒழுங்கில் அடுக்கி இருப்பார். யாரும் ஒரு புத்தகத்தை எடுத்து வேறு எங்கும் மாறி வைத்தால் கண்டுபிடித்து விடுவார். அவரது படுக்கையறை சரி எழுதுகின்ற மேசை சரி அதே ஒழுங்கில் இருக்க வேண்டும். நாங்கள் யாரும் அதில் படுக்கவும் ஏலாது, இருக்கவும் ஏலாது. இப்போது நாங்கள் அதில் இருக்கிறோம் சொல்வதற்கு யாருமில்லை. என்னவென்றாலும் அப்பா உங்களிடம் கேட்கத் தானே செய்வோம் அல்லது அறிவுரை கேட்போம். இப்போது யாரிடம் கேட்பதென்று தெரியாமல் நிற்கின்றோம். ஆனால் அப்பா நீங்கள் எங்களை இவ்வளவு ததரியமாக வளர்த்ததால் தான் நாங்கள் இவ்வளவுத்தையும் தாங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றோம். நீங்கள் சொல்லிய அறிவுரைகள் நிறைய அதை ஞாபகத்தில் வைத்து உங்களினதும், அம்மாவினதும் ஆசியுடன் நீங்கள் நனைத்தபடி வாழ்ந்து காட்டுவோம். நான் இதுவரை எதுவும் எழுதியதில்லை அப்பா. உங்களுக்காக உங்களுக்காகவே எழுத முயற்சிப்பேன். நிச்சயம் நீங்கள் சந்தோசப்படுவீர்கள் என நம்புகிறேன் அப்பா.

நிஜம் என் கண்முள்ளே

- சிதம்பரநாரதி -

நிஜம் என் கண்முள்ளே மிக மிக நெருக்கமாக இருக்கின்றது. ஆனால் அதனை மனம் ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கின்றது அப்பா! இந்தச் சொல்லின் மகிமை உலகறிந்தது தான். அப்பா என்றால் எல்லோருக்கும் பிடிக்கும் தான். ஆனால் எனது அப்பா வித்தியாசமானவர். அப்பா என்ற வரையறையில் இருந்து மாறுபட்டவர். அவரை என் அப்பா என்று சொல்வதில் அத்தனை பெருமை எனக்கு. என் மனதிற்கு எத்தனையோ தடவை சொல்லி விட்டேன் நிஜத்தை ஏற்றுப் புரிந்து கொள் என்று . ஆனால் அது ஏனோ என் சொல்லை காதில் ஏற்றுக் கொள்கின்ற மனநிலையில் இல்லை. அப்பா இல்லாத எனது பல்கலைக்கழகம், அப்பா

செத்முடியாத்

கதை

இல்லாத வீடு, அப்பா இல்லாத எனது வாழ்க்கை உண்மையிலே கடவுள் இரக்கமற்றவர். அப்பா இல்லாத என்று தொடங்கவே எனது காகிதங்கள் முழுதாய் நனைந்து போகின்றன. வெளியே சொல்ல முடியவில்லை. ஏன் என்னால் எழுதக் கூட முடியவில்லை. என் மனதில் உள்ள வலிகளை நிச்சயம் என் பேனா எழுதி விட முடியாது. இரண்டு வருடத்திற்கு முன்பு என் அம்மா பிரிந்த போது எனக்காக அப்பா இருந்தார் இப்போது தான் தோன்றுகிறது எனக்காக அம்மாவும் இல்லை, அப்பாவும் இல்லை என்று. சுற்றி அத்தனை பேர் இருந்தும் தனியே உள்ளதுபோல் ஒரு தவிப்பு. அதன் காரணமும் அப்பா தான். ஏனெனில் அவர் எனக்கு எல்லாமாகவும் இருந்து பழகி விட்டார். நல்ல அப்பாவாக, அன்பான அம்மாவாக, எதையும் பகிர்ந்து கொள்ளும் தோழனாக, இன்னும் எத்தனையோ உறவாக என் அப்பா. எங்கள் அப்பா அவரை யாராலும் நிரப்பி விட முடியாது.

நான் வீடு சென்று பல்கலைக்கழகம் திரும்பும் போது கையில் வைப்பார் மறைத்து வைத்த பூந்திலட்டை அதுவும் ஒன்று இரண்டல்ல பத்துப் பதிகைந்து இருக்கும். வீட்டிலிருந்து விடைபெறும் ஒவ்வொரு நொடியும் அத்தனை கனமாக இருக்கும். ஆனால் பல்கலை சென்ற அன்று காலை எனக்கான அலாரம் அப்பாவின் Call தான். ஒரு நாளில் அவர் எனக்கு ஐந்து முறையாவது எடுப்பார். இப்போதெல்லாம் நான் phone பற்றி யோசிப்பதே இல்லை. எனக்கு யார் எடுக்கப் போகிறார்கள் என்ற எண்ணம். முன்பெல்லாம் எப்போதும் phone கையிலேயே இருக்கும். அப்பா அடித்ததும் எடுக்கவில்லை என்றால் அபிக்கோ பவானிக்கோ எடுத்து விடுவார். ஆனால் இப்போது எனக்கு வரும் அத்தனை call களுமே miss calls களாகத் தான் இருக்கும். நான் எப்போதும் எடுக்கத் தவறிவிடுவேன்.

எனது ஒவ்வொரு பிழைக்கமான தீர்வு என் அப்பா தான். நான் பிழைவிடும் போதெல்லாம் அவர் சொல்லும் “அதவிடு இனி அப்பிடி நடக்காம பாத்துக்கொள்” தான் மருந்து. இப்போது அதைக் கேட்க மனம் ஏங்குகின்றது. பிழைகள் விடும்போது நெஞ்சம் அவ்வளவு பதறிவிடுகின்றது. அப்பா இல்லை என்பதை எல்லா நொடியும் குத்திக் காட்டுகின்றது. ஏனெனில் என் ஒரு நாளில் ஒவ்வொரு நொடியுமே அப்பா என்னோடு இருந்திருக்கின்றார்.

அப்பா நிச்சயம் கண்டிப்பானவர் ஆனால் வரையறைகள் வகுப்பவர் அல்ல. எமக்காக அத்தனை சுதந்திரம் இருக்கும். எதுவாகிலும் அப்பாவிடம் கதைக்கலாம் என்ற தைரியத்தை எமக்கு ஊட்டி வளர்த்தவர். எமக்கு எதையும் மறைக்கக் கூடாது. நாங்களும் எல்லாம் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையுடன் இருந்தவர். பிள்ளைகளில் அத்தனை நம்பிக்கை அவருக்கு. காசு என்று கேட்டால் இல்லாவிட்டால் கூட தூக்கித் தருவார். ஆனால் ஒரு ரூபாவிற்குக் கூடக் கணக்குக் கேட்க மாட்டார். நாங்களாகச் சொன்னால் கூடக் காதில் வாங்கிக் கொள்ள மாட்டார். எமக்கான உடைகள் முதல் சகலதுமே பார்த்துப் பார்த்துச் செய்வார். தன் பிள்ளைகள் யாரை விடவும் குறைந்து விடக்கூடாது என்பது அவரது தீர்க்கமான எண்ணம்.

அவரைப் பற்றி நிச்சயம் என்னால் துளியளவு கூட எழுதிவிட முடியாது. ஏனெனில் அப்பா அவர் அப்பா தான். அப்பா எங்கள் மனம் துடித்துக் கொண்டே இருக்கும் உங்களுக்காக. உங்கள் கனவுகளை எம்மால் இயன்றவரை நிறைவேற்றுவோம். உங்களதும், அம்மாவினதும் ஆசியோடு இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதனின் பிள்ளைகளாக நிச்சயம் வாழ்ந்து காட்டுவோம்.

எழுத்துமுயற்சி
கதை

எனது அப்பா..

- சிதம்பர நடராஜன் -

அப்பா என்றால் எனக்கு ஆசை. நீங்கள் வழமை போல் றோல் வாங்கி வாங்கோ. எனது ஆசைக்கு கொம்பியூட்டருக்குச் சேர் குழுங்கு செய்தீர்கள். கடைசி பிறந்த நாளுக்கு உடுப்பு வாங்கித் தந்தீங்கள். அம்மா அப்பாவில் எனக்கு நிறையப்பாசம் உண்டு. அப்பா எனக்கு குரு, தெய்வம் நீங்கள். வருசப்பிறப்பிற்கு கோவிலுக்கு வருவீங்கள். என்னைத் தம்பி என்று ஆசையாகக் கூப்பிடுவீங்கள். எனது அப்பாவிற்காக நான் பெரிய ஆளாக வருவேன்.

எனக்கு பொழுது போகிறதற்கு நிறைய CD எல்லாம் வாங்கித் தருவார். அப்பா உங்கள் ஞாபகமாக நான் உங்கட உடுப்பு போடுவேன். அப்பா நீங்கள் மேலிருந்து எங்களைப் பாருங்கோ. எனது அப்பா நீங்கள் என்ற மனசில் இருப்பீங்கள்.

“அண்ணா”

-சி.கதிர்காமநாதன் -

தம்பி ஞானசூரியர் தான் அந்த செய்தியைச் சொன்னார் . எல்லாமே நடந்து முடிந்து விட்டது. மூன்று மாதங்களுக்கு மேலாக தலைநகரில் அரச வைத்தியசாலையில் மருத்துவர்களும், பிள்ளைகளும் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் பயனில்லாமல் போய் விட்டன. இதோ சிகிச்சை முடித்து வீடு திரும்பி விடுவார், பிள்ளைகளைப் பார்ப்பார். சகோதரர்கள், உறவினர்கள், இலக்கிய நண்பர்களைச் சந்திப்பார். மறுபடி தனது எழுத்துப் பணியைத் தொடர்வார். தனது எண்ணத்தில் இருக்கும் எழுத வேண்டுகொண்ட நாவலை எழுதத் தொடங்குவார்.

என நம்பிக் கொண்டிருந்த அனைவரையும் ஏமாற்றிவிட்டு தனது ஊரோடு நீண்ட பெயரைக் கொண்ட படைப்பாளி அண்ணர் இணுவையூர் சிதம்பரதிருச் செந்திநாதன் எம்மை விட்டுப் போய் விட்டார். யாரும் இதனை எதிர்பார்க்கவில்லை பத்திரிகை நண்பர் ஜெகநாதன் சொன்னார். * நான்திரும்பி

எழுதிமுடியாத் கதை

வந்திருவன்தானே எனத் தொலைபேசியில் கதைக்கும்போது சொல்வாராம்.

எனக்கும் அண்ணருக்கும் ஐந்து வயசுதான் வித்தியாசம். எனவே நாம் வீட்டிலும் சரி, வெளியிலும் சரி ஒன்றாகவே பயணித்துள்ளோம். எமது தந்தையார் அரசேசேவையில் இருந்தார். அண்ணர் பிறந்தது இணுவிலில், நான் பிறந்தது வவுனியாவில். அப்படியே மன்னார் வரை எமது குடும்பம் அரசேசேவை காரணமாக இடம்பெயர்ந்து கொண்டிருந்த காலமது. மன்னார் உப்புக்குளமும் சித்திவிநாயகர் இந்துக்கல்லூரியும் எம்மால் மறக்க முடியாது.

அங்கே தான் அப்பாவின் நாடகங்கள் அரங்கேறிக் கொண்டிருந்தன. நானும் அண்ணையும் மேடைக்குப் பின்னால் திரைச்சீலைக்குள் மறைந்து நாடகம் பார்ப்போம். அப்பாவின் இலக்கிய ரசனையில் எமக்கும் குறிப்பாக அண்ணருக்கும் நாடகத்தன்மை விருப்பம் ஊறத் தொடங்கியது.

அண்ணர் தந்தையார் மாதிரி பொது நிறத்தில் இருந்தார். சராசரி உயரம் தான். அவரின் குரல் அமைதியானது. மற்றவரை கவரக்கூடியது. தலைமயிர் நீண்டு சுருண்டிருந்தது. பல வேலைகள் இருவரும் இணைந்தே செய்தோம்.

படம் பார்ப்பது (இணுவில் கிராமத்தில் அமைந்திருந்த காலிங்கன் தியேட்டரில் ஒரு பழைய படமும் மிச்சம் விடாமல் பார்த்தோம்.) கடைக்குப் போவது, பாடசாலை விழாக்களில் பங்குபற்றுவது, யாழ்ப்பாணம் ரீகல் தியேட்டரில் ஆங்கிலப் படம் பார்க்கப்போவது, வீட்டில் அம்மா பூட்டி வைத்திருக்கும் 'டொபியினை' (இனிப்பு) இருவரும் இணைந்து பிளான் போட்டு திருடித் தின்பது அதுவும் அப்போது கிடைத்த "தேங்காய்ப்பூ டொப்" சுவையோ சுவை.

ப.நோ.கூட்டுறவு சங்கத்திற்கு கூப்பன் முத்திரைக்கு அரிசி வாங்கப் போவது இருவரும் மருதனார்மடத்தில் கே.கே.எஸ் வீதியில் இராமநாதன் பெண்கள் கல்லூரிக்கு முன்பாக அமைந்துள்ள எங்கள் வீட்டிலிருந்து (நாற்பது பரப்புக் காணிக்குள் அமைந்துள்ள ஒரேயொரு வீடு) வீடு எமக்குச் சொந்தமில்லை, காணியும் எமக்குச் சொந்தமில்லை எல்லாமே இரவல் தான்)

நடந்தே இருவரும் இணுவிலில் அமைந்துள்ள சங்கக் கடைக்குச் செல்வோம் சங்கக்கடை மனைச்சரான கணைவு அண்ணரும் அவருக்கு ஆதரவாக நடராசாவும் இருவரும் இருந்ததா ஞாபகம். அரிசி சாமான்களை வாங்கிக்கொண்டு கதைத்த படி நடந்தே வீடு வந்து சேருவோம்.

சைக்கிள் சொந்தமாக வாங்கிக் கொள்ளும் அளவிற்குப் பொருளாதாரம், வீட்டு நிலைமை இருக்கவில்லை. மருதனார்மடச் சந்தைக்கும் இருவரும் அடிக்கடி செல்வோம். காரணம் எமது வளவில் இருந்த மாம்பழம், பலாப்பழத்தை அதிகாலையில் எழுந்து விற்கச் செல்வோம். விற்று வரும் காசிகளைக் கொண்டு வந்து அம்மாவிடம் கொடுப்போம். அம்மா அதைக் கொண்டு சாமான்கள் வாங்கச் சந்தைக்கு செல்வார். விற்ற பணத்தில பத்துப்பதினைந்து ரூபாய் அளவில் எனது பொக்கிற்புகுள் எடுத்து வைப்பது வழக்கம். இது களவு அல்ல, நடந்து போனதுக்கான கூலி. சரிதானே.

இப்படி இளம்பராயத்து வாழ்க்கையோடு அவரது எழுத்து முயற்சியும் நடைபயிலத் தொடங்கிவிட்டது. பாடசாலை நாட்களில் நாடகம் போடுவது, கதை எழுதுவது, கட்டுரை எழுதிக் கொடுப்பது பழக்கமாக்கிக் கொண்டார். சுன்னாகம் ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரியிலும் படித்துப் பின்னர் மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரி

யிலும் உயர்தரக் கற்கைநெறியினை மேற்கொண்டார். அவரோடு படித்தவர்களில் சிவகுமார் (புன்னாலைக்கட்டுவன்), ஞானி (உடுவில்), வரதன் (இணுவில்) போன்றவர்கள் ஞாபகத்திற்கு வருகிறார்கள்.

இதைவிட அவரது நண்பர்களாக பாஸ்கரன், சச்சி, சபேசன், கண்ணன், மணி போன்றவர்களோடு மாலைப்பொழுதில் ஊர்வலம் போனதைக் காணக் கூடியதாக இருக்கும். இவர்களோடு அனைவரது செயல் திட்டங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. இந்தக் காலகட்டத்தில் இவரது எழுத்துக்கள் பத்திரிகையில் வெளிவரத் தொடங்கியதும் நண்பர்கள் வட்டாரத்தில் இவரை அனைவரும் "ஆசிரியர்" என அன்போடு அழைக்கத் தொடங்கினார்கள். அவர் சிறுகதையில் அல்லது வேறு ஏதாவது படைப்பிலோ, நாடகத்திலோ அவரது நண்பர்கள் பேர் தான் பாத்திரங்களுக்கு வைப்பார். மருதனார்மடம் சந்தியில் பலசரக்குக் கடை வைத்திருந்த (தம்பியும்) அவரைப்பலர் அப்படித்தான் அழைத்தார்கள். அவரது உண்மையான பேர் விசியரத்தினம் என நினைக்கிறேன். இவரும் அண்ணரது நட்பு வட்டாரத்தில் இருந்தார்.

வீட்டில் ஒரு எழுத்தாளர் உருவாகி விட்டார். அவர் ஆற்றலை விருப்பத்தை எழுது தந்தையார் தம்பையா சிதம்பரநாத பிள்ளையும் உற்சாகப்படுத்தினார். அவரது கதைகள் வெளி வருவதற்கு முயற்சியை மேற்கொண்டார். அந்தக் காலத்தில் வார வெளியீடான சிந்தாமணி, தினகரன், வீரகேசரி போன்ற கொழும்புப் பத்திரிகையில் இவரது ஆக்கங்கள் வெளிவரத் தொடங்கின.

அதேவேளை யாழ்ப்பாணத்துப் பத்திரிகையிலும் வெளிவரத் தொடங்கின. வீரகேசரி வாரவெளியீடு ஆசிரியரான திரு.பொன். ராஜகோபால் அவர்கள் அண்ணையின் எழுத்துப் பணிக்கு மிகவும் ஆதரவளித்தார். மற்றைய ஆசிரியர்க ளும் மேலும் வளர உதவி

செய்தார்கள்.

ஒருகதை எழுதுவதற்கு முன்பு ஒரு கருவினை அவர் சுமக்கத் தொடங்கி விட்டார். அதை எழுதுவதற்கு ஆயத்தமாகி விட்டார் என்றால் அவர் வீட்டில் அங்குமிங்கும் நடக்கத் தொடங்கி விடுவார். யோசித்துக் கொண்டு நடப்பார்.

எனக்கு விளங்கிவிடும் அண்ணர் கதையொன்றை பிரசவிக்கப் போகிறார். அதற்கு முன் வலிகள் தான் இந்த நடத்தைக் கோலங்கள். வீரகேசரிப் பத்திரிகைக்கு கதையனுப்ப பதினாறு பக்கங்கள் (தனிப்பக்கம்) எழுதுவார். அவரது எழுத்துக்களில் நேர்த்தி இருக்கும். வாசிக்கக் கூடியதாக இருக்கும், கதையினைப் பந்திகள் பிரித்து தனியாக எழுதுவார்.

உரையாடல்கள் தனித்தனி கீழே எழுதப்பட்டிருக்கும் சிறுகதைக்கான தலைப்பு எழுதிய பின்னரே தீர்மானிக்கப்படும். கதை எழுதி முடித்த பின்னர் என்னிடம் வாசிக்கத் தருவார். எனது கருத்துக்களை சொல்வேன். பின்னர் கதைக்கான தலைப்பினை யோசிக்கச் சொல்வார். யோசிப்பார் கதைக்கான தலைப்பினைச் சரியாகத் தீர்மானிப்போம்.

காலம் விரைவாக ஓடத் தொடங்கிவிட்டது. அண்ணரது திருமணம் நானும் வெளியில் நான்கு வருடங்கள் சஞ்சரித்தேன். அதற்கிடையில் அவரது படைப்புக்கள் புத்தகமாக வெளிவரத் தொடங்கி விட்டன. இனப்போர் பத்து வருடங்கள் வெளித் தொடர்புகள் இல்லாத நிலையில் எங்கள் வீட்டில் ஆக்களுக்குப் பஞ்சமில்லை. அண்ணரது நண்பர்கள், இலக்கியவாதிகள் என எழுது வீடு களை கட்டிக் கொண்டிருக்கும்.

இனப்போர் உச்ச நிலை-நான் வெளிசஞ்சாரம் முடிந்து ஊர் திரும்பி விட்டேன். 1995 எனது திருமணம், இடம்பெயர்வு அவர் தனது தொழில், கொள்கை, நேர்மை, விசுவாசம் காரணமாக குடும்பத்தோடு வன்னிக்கு இடம்பெயர்வு. நாங்கள் கரவெட்டி, சாவகச்சேரி என அலைந்து கடைசியில் தொல்புரம் வந்தடைந்தோம். எட்டு வருடங்கள் எமக்கும் அண்ணர் குடும்பத்திற்கும் தொடர்பு இல்லை.

ஊரிலும் நிலைமை மோசம். சுற்றிவளைப்புக்கள், கைதுகள் என மனிதர்கள் அச்சத்தில் இருந்தார்கள். மக்களை அள்ளிக் கொண்டுபோய் தலையாட்டி முன் நிறுத்தி வைக்கிறதால் ஒருவரும் நிம்மதியாய் இருக்கவில்லை. வன்னியிலும் அவர் சும்மா இருக்கவில்லை. பத்திரிகைகளில் ஆசிரியராக இருந்து கொண்டு எழுத்துப் பணி செய்து கொண்டிருந்தார். அங்கும் இளம் படைப்பாளிகளை ஊக்குவித்தார்.

வன்னியிலும் மக்களோடு மக்களாக அவரும் சிரமப்பட்டார். பல தடவைகள் இடம்பெயர்ந்தார். அவரைப் பின் தொடர்ந்த பிரச்சனைகளோடும், நோய்களோடும் போராடினார். நீரிழிவு நோய் அவரை உருக்குலைத்தது. அடிக்கடி வரும் மலேரியாவும் துன்பத்தைக் கொடுத்தது.

என்ன பிரச்சனையிலும் அவர் தடுமாறவில்லை. கொள்கையினை விட்டுக் கொடுக்கவுமில்லை. கடைசியில் முள்ளிவாய்க்கால் பேரவலத்தோடு எல்லாவற்றையும் இழந்து குடும்பத்தோடு முகாமில் இருந்து கடைசியில் ஊர் திரும்பினார். சரி எல்லாமே முடிந்து விட்டது.

மனைவி, பிள்ளைகளோடு வாழ ஆசைப்பட்டிருப்பார்.

கடைசியில் துணைவியாரும் இடையில் அவரை விட்டுப் பிரிந்து விட்டார். அந்தப் பிரிவு அவரை உலுக்கியெடுத்தது. மிகப் பெரிய பலத்த அடி அவருக்கு அதனை உள்ளடக்கிப் பிள்ளைகளுக்காக (2பெண் 2ஆண்) வாழ்ந்தார். அவர்களை நல்ல நிலைக்குக் கொண்டு வந்தார்.

இலக்கிய முயற்சியை அவர் கைவிடவில்லை. நாம் அவர் பிள்ளைகளின் நன்மைக்காரியங்களை நடாத்த இருப்பார் என நம்பினோம். எல்லாமே பொய்யாகிப் போய்விட்டது.

எப்போதும் அவர் வசித்த உடுவிலில் வீட்டில் போகும்போது அவர் அறைக்கதவு சாத்தியே இருக்கும். அதைத் தட்டி உள்ளே செல்வேன். அவரைச் சுற்றிப் புத்தகங்க ளும், பத்திரிகை களும் சினிமா சி.டிக்களும் நிறைந்திருக்கும். எழுதிக் கொண்டோ அல்லது படம் பார்த்துக் கொண்டோ இருப்பார்.

என்னைக் கேட்பார் , ஏதாவது எழுதி வைச்சிருக்கிறீயோ? இல்லை அண்ண
எழுதிற மாதிரி மூட் வரேல்ல, சும்மா இராம எழுதடா, எழுதடா, பேப்பரைப் பார், ஏதாவது விசியம் வரும் சும்மா இராதை

இறுதிச்சடங்கு முடிந்து கூடலை போய் செலவு முடித்து அண்ணரின் அறைக்கும் போனேன். அறைக்கதவு பூட்டிய படியே இருந்தது, திறந்தேன் நாற்காலியில் அவர் இல்லை. கலர் விளக்கு கள் மின்னிக் கொண்டிருந்தன.

எழுதாம விட்டுடாத எழுதடா சொல்வதற்கு அவர் இல்லை ●

“வரலாற்றில் வாழ்வார்”

கலாபூஷணம் சைவப்புவர்

- சு.செல்லத்துரை -

ஓய்வறிவை அதிபர், இளவாலை.

என் உள்ளத்தில் குடிகொண்ட, இந்த மாநிலம் பயனுற வாழ்ந்த உத்தமன் அமரர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் அவர்கள்.

இவரின் மாணவப் பருவத்துக் கல்விச்சாதனைகளை நான் ஆசிரியராயிருந்து கண்டு மகிழ்ந்துள்ளேன். உத்தியோகத்தில் அவர் செய்த நிர்வாகத் திறனையும், மனிதநேயப் பணிகளையும் சமூகத்தில் ஒருவனாயிருந்து கண்டு மனம் பூரித்துள்ளேன்.

கலைஇலக்கியப் பணிகளில் சாதனைகள் பல படைத்ததைக் கண்டு ஒரு இரசிகன் என்ற வகையில் பாராட்டி மனம் பூரித்துள்ளேன்.

தமிழ் இனத்தின் மீது இவர் கொண்டிருந்த பற்றினையும், இனவிருதலைக்காகத் தன் ஆற்றல் முழுவதையும் பயன்படுத்தி மிக இக்கட்டான காலப்பகுதிகளில் செய்த செயற்களும் செயல்களைக் கண்டு அதிசயித்திருக்கின்றேன்.

இவருடைய தந்தையார் சிதம்பரநாதபிள்ளை அவர்கள் மன்னாரில் உத்தியோகம் பார்த்த காலத்தில் நாடகத்தில், வில்லுப்பாட்டில், கதாப்பிரசங்கத்தில் பல சாதனைகள் படைக்க உதவியாயிருந்து மகிழ்ந்திருக்கிறேன். தன் மகன் சமூகம் வியக்கும் கலை இலக்கனியவாதியாக மலர வேண்டுமென அவர் கண்ட

கனவை இவர் சாதனைகளாக்கியதைக் கண்டு நான் பெருமைப் பட்டுள்ளேன்.

அமரர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதனின் சமூக மதிப்பு எவ்வளவு உயர்ந்தது என்பதை அவரது மணிவிழாவில் கண்டு உவகை கொண்டேன். அவர் வாழ்வின் இத்தனை உயர்வுகளையும் கண்டு மகிழ்ந்த நான் அவரின் மரணச்சடங்கில் வெகுஜனம் விட்ட கண்ணீரைக் கண்டு கதிகலங்கிப் போனேன்.

இவரது நந்தையார் அறுபதுகளில் நாடகத்துச் சாதனை படைத்த "தணியாத தாகம்" எனும் நாடகத்தில் கயிலைவள்ளியன் எனும் அரசன் பாத்திரத்தில் மகனையிழந்து வருந்திய அதிஉயர் வேதனையை சகானாவில் பாடி வெளிக்காட்டிய பாடலாகிய,
சோபை மிகுந்த சோலை
கூறாவளியாய் நைந்தே
பூவைக் கனியைக் காயைப்
பூண்டோடிழந்ததே போல்
பாவி மகளாம் வல்லி
பாசப் பளிங்காம் கண்ணை
நேசமகனை இழந்து
நெஞ்சம் பதறுகின்றேன்

என்ற பாடலை இன்று இவரது பிள்ளைகளோடு நானும் சேர்ந்து பாடுகின்றேன். இந்த அவலம் எவருக்கும் வரக்கூடாது என மனம் துவழ்கிறது.

"பிறந்தோர் இறப்பது பேருலகியற்கை" எனிலும் இந்த மாநிலம் பயனுற வாழ்ந்தவர்கள் வரலாற்றில் வாழ்வார்கள். சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் பல்துறைச் சாதனையாளனாக வரலாற்றில் வாழ்வார். அவரது வாரிசுகள் வாழ வைப்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

பன்முக ஆளுமைகொண்ட

அரசு உத்தியோகத்தர்

- பேராசிரியர் க.தேவராசா -

தலைவர், சுற்றுலாப்பணியகம், வடமாகாணம்.

அமரர் சிதம்பரநாதுபிள்ளைதிருச்செந்திநாதன் அவர்களின் பிரிவை அறிந்து அதிர்ச்சியடைந்தவர்களில் நானும் ஒருவன். சிறந்த அரசுஊழியராக, அன்புகொண்டகணவராக, பாசம்மிக்க தந்தையாக, உணர்வுகொண்டசகோதரனாக, ஆலோசனை வழங்கும் நண்பராக, முற்போக்குள்ள சமூகசேவகனாகவாழ்ந்து இறைபதம் அடைந்த அவரது மனறவுஎமக்கெல்லாம்பேரிழப்பாகும். அமரர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதனை இளம் வயதிலிருந்தே நானறிவேன். சமூகத்தை என்றுமே நேசிக்கும் பண்புகொண்டஅவர் இளவயதிலிருந்தே சமூகவிருதலைக்கான முன் னோக்கு சிந்தனையுடையவராக விளங்கியவர். நான் யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒருவிரிவுரையாளராக இணைத்தேரத்தில் ஒருவெளிவாரி மாணவனாகப்பட்டப்படிப்பை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்ற விருப்புடன் அப்பட்டப் படிப்பை ஆரம்பிப்பதற்கு உந்து சக்தியாக இருந்தவரும் அவரே. அவரும் அவரது துணையாரும் ஒன்றாக கல்வியைக் கற்றது மட்டுமன்றி திருமண வாழ்விலும் இணைந்து மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்தவர்கள். எதிர்பாராத விதமாக அவரது மனைவியின் இழப்பு அவருக்கு ஏற்படுத்திய வேதனையை நான் நன்கறிவேன். கணவன்மனைவி அன்பு எத்தகைய உணர்வானது என்பதனை அமரர் சிதம்பர திருச்செந்தி நாதனுடைய வாழ்விலிருந்தே நான் நன்கு அறிந்து கொண்டேன்.

எல்லோரையும் நன்கு மதிக்கத் தெரிந்த காரணத்தால் அமரர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதனுக்கு பெருமளவான நண்பர்கள் இருந்தமையை நான் நன்கறிவேன். எனதுமாணவனாக இருந்த

காரணத்தால் அவரது கல் வியறியவையும் துல்லியமான சிந்தனைகளையும் அறியும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அவர் நல்ல எழுத்தாளராகவும் ஊடகவியலாளராகவும் இருந்த காரணத்தால் தனது சிந்தனைகளை எழுத்துவடிவில் உருவாக்கும் ஆளுமை கொண்டவராக விளங்கினார். அவரால் எழுதப்பட்ட பல நூல்களை வாசிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது மட்டுமன்றி அவரது மனனவியின் பிரிவைத் தொடர்ந்து எழுதப்பட்ட "மருத்துவர்களின் மரணங்கள்" என்ற நூல் மனதை உருக்கும் வல்லமை கொண்டதாக அமைந்திருந்தமையே மறக்க முடியாது.

அமரர் சிதம்பரத்திருச்செந்திநாதன் என்று மேலுற்போக்கு சிந்தனைகளைக் கொண்டவர் என்ற காரணத்தால் பத்திரிகைகள் மூலமும் சஞ்சிகைகள் மூலமும் தனது கருத்துக்களை தெரிவிக்க அஞ்சுவதில்லை. இறுதியாக அவர் வெளியீடு செய்த "தளவாசல்" என்ற சஞ்சிகையின் வெளியீடுகளை இணுவில் பொதுநூலகத்தில் வைத்து வெளியீடு செய்ததுடன் அதற்கு தலைமை தாங்கும் வாய்ப்பும் எனக்கு கிடைத்தது. அதில் பலரால் முன்வைக்கப்பட்ட கருத்துக்கள் அமரர் திருச்செந்திநாதனின் பன்முக ஆளுமையை அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பினைத் தந்தது எனலாம். காலத்தால் அழியாத அவரது பெருமையை நாமெல்லோரும் போற்றக்கூடமைப்பட்டுள்ளோம். திருவள்ளூர் கூறிய "தக்கார் தகலர் என்பது அவரவர் எச்சத்தால் காணப்படும்" என்ற முதுமொழிக் கிணங்க அவரின் பெருமை அவரது பிள்ளைகளால் அறிந்து கொள்ள முடிவது பெருமை தருகின்றது. அவரின் இழப்பு எம்மால்தாங்கிக் கொள்ள முடியாதது என்பது மட்டுமன்றி அவரது குடும்பத்தினருக்கு பேரிழப்பாக அமைந்திருப்பதனால் அவரது இழப்பை தாங்கிக் கொள்ளும் வல்லமையை இறைவன் வழங்க வேண்டுமென இறைஞ்சுவதுடன் எனது ஆழ்ந்த அனுதாபங்களையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். ●

இலக்கிய உலகத்திற்கு மட்டும் துயரமானது அல்ல ..

- கலாநிதி கே.ரி.கணேசலிங்கம் -

இணுவையூர் திருச்செந்திநாதன் அவர்களின் நிகைவுகளைப் பதிதல் என்பது துரமான செய்தியாகவே உள்ளது. அவரது அமரத்துவ செய்தி ஈழத்தமிழருக்கும், இலக்கிய உலகத்திற்கும் மட்டும் துயரமானது அல்ல. அவரை நேசித்த உறவுகளுக்கும், நண்பர்களுக்கும் அத்துயரம் மேலான பதிகைத் தந்துள்ளது. நாம் ஒரு சிறந்த மனிதாபிமானத்தினதும், கொள்கைப் பற்றாளனையும் முதுகெலும்புள்ள தமிழனையும் இழந்து விட்டோம் என்பதே அத்துயரின் உச்சமாகும்.

நான் கண்ட திருச்செந்திநாதன்,

அன்பும், அறமும் கொண்ட ஒரு மனிதன். பிறரை மதிக்கவும் அதன்வழி நேசிக்கவும் தெரிந்த உள்ளம். அன்பு பாராட்டுவதில் அவருக்கு நிகரானவர் மிக அரிதெனலாம். தொலைபேசியில் உரையாடும் போதும் நேரில் உரையாடும் போதும் யாருக்கும் இடையூறு செய்துவிடக்கூடாதென்ற எண்ணங் கொண்ட மனிதன். பிற மனிதனின் உழைப்பின் வலியை நன்குணர்ந்தவர். நேரத்திற்கு அவர் கொடுக்கும் முக்கியத்துவம் தனித்துவமானது. காலத்தால் எழுந்த அவர் பதிவுகளும் அவ்வகையானது.

அவரது சிறப்புக்களில் ஈழத்தமிழர் வியக்கக் கூடியதொன்றாக அமைந்திருப்பது என நான் கருதுவது அவரது முதுகெலும்புடைய படைப்புக்களும் வாழ்வியலுமேயாகும். தான் கொண்ட கொள்கை பலங் கொண்ட போதும் கூனிக் குறுகிக்

கொண்டு பிறர் வாசலை மிதியாதவர். தனது முதுகெலும்பை நிமித்தியே வாழ்ந்தவர். அவரது பாதையில் பயணிக்க தடம் பதித்துச் சென்றவர். தமிழ் தேசியத்தின் பலத்தை பலவீனத்தை ஒருங்கே வெளிப்படுத்தும் எழுத்தாயின் யாருக்காகவும் உண்மையை யகறக்காத மனிதன். தனது உணர்வை விரியும் மனதையே வாங்காத மனிதன் டிபாலி களையும் வேலிகளைத் தத்தெடுத்தவர் அமரர் திருச்செந்திநாதன்.

இவரின் தலைமையில் பல மேடைகள் கண்டேன். கண்டபொழுதெல்லாம் வியந்தேன். காரணம் அவையைணத்தும் இரத்தினச் சுருக்கமேடைகள். நம்பிக்கை ததும்பும் வார்த்தைகள். அவரது வார்த்தைக்குள் அடங்கும் மேடைகள், அலட்டலற்ற மேடைகள். கருத்துன்றிய உரைகள். உதடுகளும், உள்ளமும் ஒன்றாகத் தான் அமைவன.

அவரது எழுத்துக்களும், நாவல்களும், சிறுகதைகளும் ஏதோ ஒரு அரசியலை விசம்புவதாகவே அமையும். அத்தகைய அரசியலில் நியாயமும், நீதியும் மெலெழும். நம்பிக்கையின் சிகரமாய் அவை பிரகாசிக்கும். தமிழ் மக்களின் அரசியல் மீது அவர் கொண்ட பற்றுதலே அவரது முதுகெலும்புடனான நிமிர்வு.

அத்தகைய மனிதனின் மரணம் விட்டுச் சென்ற சுவடுகள் அதி அற்புதமானவை. ஈழத்தமிழரின் வாழ்வின் சிகரமானவை. அத்தகைய படைப்பு படைப்பாளியும் கொண்ட சமூகமாய் ஈழத் தமிழினம் மேலெழ வேண்டும். அதுவே திருச்செந்திநாதனின் உயிர்த்தெழலாகும். இத்தகைய முதுகெலும்பின் உயிர்த்தெழலை நோக்கிய படைப்புலகம் செவ்வைப்படுத்தப் பட வேண்டும். அதுவே அமரர் திருச்செந்திநாதன் அவர்களும் ஈழத்தமிழன் செய்யும் அஞ்சலியாகும்.

எழுதமுடியாத்
கதை

எழுதி எழுதி உருகிய எழுத்தாளர்

- ஆளு.விருமுருகன் -
தலைவர், ஸ்ரீதுர்க்காதேவி தேவஸ்கானம்.
தெல்லிப்பழை.

அன்பால், பண்பால், அரவணைப்பால், ஆற்றலால்,
ஆளுமையால் எழுத்துலகில் முத்திரை பதித்த ஐனிய சகோதரன்
திருச்செந்தி நாதன் அவர்களை நாம் இழந்து விட்டோம்.
உண்மையிலேயே தாங்க முடியாத துயர். சுமார் ஐம்பது ஆண்டு

காலத் தொடர்பு. சிறுவனாக யான் இராமநாதன் கல்லூரியில் கற்கும் காலத்திலேயே இக்குடும்பத்தோடு பழகும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. தந்தையாரோடு வீட்டுக்கு வருவார். பின் மருதனார்மடம் வைரவர் கோவிலில் வெள்ளிக்கிழமை கூட்டுப்பிரார்த்தனைக் காலம், அதன் பின் இணுவில் கிராமத்தில் உறவினர் வீடுகளில் நன்மை, தீமை அனைத்திலும் அருகேயிருந்து பேசுவோம். என்றும் அவர் மீது எனக்கு ஏதோவொரு பாசம், அவருக்கும் என்மீது அன்புப் பிணைப்பு. 1972ல் எழுதத் தொடங்கினவர். இவரது படைப்புக்களை அன்று முதல் ஆவலாக வாசிப்பவன் யான். 1978ல் பாடசாலை மாணவனாக யாழ்.இந்துக்கல்லூரியில் 'யாழ்மதி' என்ற பெயரில் மாதாந்த சஞ்சிகை வெளியிட முற்பட்டேன். அதனால் திருச்செந்தி வீட்டில் பலமணி நேரம் சம்பாசனை. மலர் வெளிவந்தது. அண்ணனின் "முற்பகல் சொல்லின்" என்ற சிறுகதையும் மலரில் இடம்பெற்றது. அன்றே என்னை மிக உற்சாகப் படுத்தியவர் இவர்.

இவரது எழுத்துலக வாழ்வு என்பது அர்பணிப்பு மிக்கது, உண்மையானது. வாசகர்களுக்கு ஒரு செய்தியைக் கூறி விட்டு தம் வாழ்வை வேறுமார்க்கமாக வாழ்பவர் பலர். ஆனால் இவரோ எழுதிய வாழ்வியலிலேயே வாழ்ந்தவர். அதனால் துயர் நிறைந்த சூழலை சுவாசித்தவர். முள்ளிவாய்க்கால் வரை சென்று இவரது பேனா பேசியது. களத்துக்குப் போகாமலே களம் பற்றிக் கனதியாகப் பேசிப் பிழைப்பவர்கள் பலர். கடைசிக்களம் வரை கற்பூரமாக உருகியது பேனா. இவரது சரீரமும், நோய்களைச் சமந்தது. எலும்பும், தோலுமாக முள்ளிவாய்க்கால் முடிந்து சில மாதங்களின் பின் நேரில் கண்டேன். அடையாளம் தெரியவில்லை. கரங்களை இறுகப் பற்றினார். கண்ணீர் ததும்பக் கதைத்தார். ஏன் இருக்கிறோம்? என்செய்வோம்? வெறுங்கல்லாக உள்ளது. இதற்கு மேல் அவரால் அன்று பேச முடியவில்லை. பின் மெல்லத்

செந்திமுடியாத்

கதை

தேறினார். கோண்டாவில் சிவபூமி பாடசாலையில் வந்து சந்திப்பார். பழைய நிகைவுகளைப் பகிர்வோம். தெல்லிப்பழை தூர்க்கை வீதியில் சந்திப்பார். அவரது புன்னகை மலரினை மெல்ல மெல்ல விரித்தது. என்ன துன்பம் அவரது பிரியமுள்ள மனையாளின் திடீர் மறைவு. புன்னகை முற்றாய் ஓய்ந்தது. அதன் பின் சந்தித்தபோதெல்லாம் என் பாடு கஸ்ரம். உடம்பும், உள்ளமும் சோர்கிற என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை என்பார் பின் மீண்டும் இலக்கிய மேடைக்கு வந்தார். உதயன் பத்திரிகை ஞாயிறு மலரில் அவர் பேசுதல் தொடங்கியது.

திடீரெனக் கேள்விப்பட்டேன். கொழும்பில் சிகிச்சை பெற்றுக் கொண்டு சகோதரியுடன் இருக்கின்றார் என்று தொலைபேசி எடுத்து இரு நடவை கதைத்தேன். பின் அவரால் பேச முடியவில்லை. அன்னாரின் மறைவுச் செய்தியறிந்து இரவு முழுவதும் நித்திரையின்றித் தவித்தேன். ஒவ்வொரு கால நிகைவுகளும் மனதை வருத்தியது. நிரப்ப முடியாத இடைவெளி

என் செய்வோம், இனி எப்பிறப்பில் சந்திப்போம். அன்னாரின் ஆத்மா ஆறுதல் பெறப் பிரார்த்திப்பதை விட வேறு ஏதும் எம்மால் முடியாது. சுருண்ட முடியும், அழகுமுகமும், புன்னகையும் அடிக்கடி அகத்தில் வரும். நிறைவு இந்த மனிதனின் கடைசி வார்த்தைகள்.....

“ எங்கள் நட்பு மாலையில் ஒரு பூ உதிர்ந்தது”

மாறா நனைவுகளுடன்,
- பேராசிரியர். வல்லிபுரம் மகேஸ்வரன் -
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

“ எங்கள் நட்பு மாலையில் ஒரு பூ உதிர்ந்தது” என்பது தான் திருச்செந்தியினுடைய மரணச் செய்தி காற்றலைகளின் ஊடாக என் செவியை அடைந்த போது நான் முகநூலில் இவ்வாறு தான் பதிவிட்டேன். என்னை மிகவும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கிய செய்தி அது. நீண்டகால நட்பொன்றின் அஸ்தமனமாக அது எனக்குத் தோன்றியது. எனினும் அவனது புகழுடம்பை தரிசிக்கும் பாக்கியம் அற்றவனானேன். அதுவும் ஒரு வகையில் அனுசூலமாயிற்று. ஏனெனில் அந்த நிகழ்வுகள் என் மனத்தில் பதியாமலே தொடர்ந்தும் அவன் என்னுடன் உள்ளவாறே உள்ளான் என்ற நினைப்பு என்னுள் நிலைக்க அது உதவும்.

எனினும் மனம் ஒருநிலைப்படவில்லை. ஓரிரகு தினங்களின் பின் குடும்பத்துடன் அவன் வீடு சென்றேன். சோகம் அப்பிய முகங்களுடன் அவன் குழந்தைகள் என்னை எதிர்கொண்டனர். அவர்களது கண்களில் சோகம் அப்பியபோதும் முகத்தில் மாறாத புன்னகையும் இருந்தது. அது திருச்செந்தி வழி வந்த கொடை. நான் அவனது இல்லத்திற்கு நன்மை, தீமை என எல்லா நிலைகளிலும் சென்றிருக்கிறேன். இன்பமும் துன்பமும் அடைந்திருக்கிறேன். எனினும் இந்தச் சூழல் என்னை மிகவும் பாதித்தது. ஏனெனில் அது அவனில்லாத சூழல். திருச்செந்தியை

எழுதமுடியாத கதை

நோய் கொன்றது என்பது தான் பலரது கணிப்பீடு. ஆனால் அவரின் இணைபிரியாத துணைவி சென்றதுதான் அவனது துயரத்தினதும் நோயினதும் வேர். அவன் இணையிழந்த அன்றிலாக வெறும் கூடாக இயங்கியதை நான் அறிவேன். அதிலிருந்து விடுபடும் வழிகள் பலவற்றை அவனுக்கு கூறினேன். அதன் விளைவு தான் "மருத்துவரின் மரணம்" எனும் அவனது நூல். எனினும் அவனால் தொடர்ந்து நிலைபெற முடியவில்லை. நோய் அவனை ஆக்கிரமித்தது.

"எல்லாம் பொய்யாய், கனவாய், பழங்கதையாய் மெல்லப் போனது."

விடைபெறும் நேரம் வந்த போது அவனது பெண் குழந்தைகளின் கரம்பற்றி போகிறேன் (போய்விட்டு வருகிறேன் என்ற தொடர் மரண வீடுகளில் பாரம்பரிய மாக விலக்கப்பட்டது.) என்று கூறிய போது பாரி மகளிர் சோகத்தை அவர்களின் கண்களில் கண்டேன். "இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண்ணிலவில் (தூயுமில்லை) தந்தையுமில்லை" என்ற பாடலடிகள் என் மனத்துள் தைத்தது. பாரி மன்னனின் நண்பரான கபிலரின் சோகம் என்னையும் அப்பிக் கொண்டது. "இற்றைத்திங்கள் இவ்வெண்ணிலவில் நண்பனுமில்லை" என்று பாடத் தோன்றியது. மௌனமாக மீள்வதைத் தவிர என்னதான் செய்ய முடியும்.

" உலகெல்லாம் ஓர் பெருங்கனவு அஃதுள்ளே
உண்டு உறங்கி இடர் செய்து செத்திடும்
கலக மானிட பூச்சிகள் வாழ்க்கை ஓர்
கனவிலும் கனவாகும் - இதனிடை
சில தினங்கள் உயிர்க்கமுதாகியே
செப்புதற்கரிதாக மயங்குமால் -பாரதி-

எழுத்தின் வலிமையை உணர்த்திய அண்ணர் திருச்செந்திநாதன்

கலாநிதி கந்தையா ஸ்ரீகணேசன்
தலைவர், இணுவில் கலை இலக்கியவட்டம்,
இணுவில்.

இணுவில் கிழக்கில் எமதுஆச்சி வழி உறவினர். தொடர்ந்து நாடறிந்த சிறுகதைஎழுத்தாளர். வீரகேசரிஞாயிறுபதிப்பில் ஊர் நிலைவரங்களை கதைகளுடாக வெளிப்படுத்தி புரட்சிகர விழிப்பை ஏற்படுத்தியவர். அவுஸ்திரேலிய சூழலில் புலம்பெயர்ந்த ஒரு நண்பனின் கதையை அச்சொட்டாக அவுஸ்திரேலிய அனுபவம் புலப்படஎழுதியவர். 1982 இல் இணுவில் கலை இலக்கியவட்ட செயற்பாடுகளில் இணைந்து நின்று தொடர்ந்து தலைவராக பலவருடங்கள் இயங்கியவர். 1986 இல் "என்றாவது ஒருநாள்" எனும் தலைப்பில் ஒருகுறுநாவலை இணுவில் அமெரிக்கன் மிஷன் பாடசாலை மண்டபத்தில் வெளியிட்டவர். தொடர்ந்து "முடிவல்ல சூரம்பம்" எனும் நாவல். இப்படியாக சிறுகதைத் தொகுப்புகளும் தேசியகலை இலக்கியபேரவையின் வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளன.

சமூகநீதியை, வாழ்வின் மனிததர்மங்களை தனது எழுத்தினூடாகவலியுறுத்திவந்த இணுவையுர் சிதம்பரத்திருச்செந்தி

நாதன் தமதுமக்களின் உரிமைகளை வலியுறுத்தி எழுந்த பேரலையுடன் தம்மைபிணித்துக்கொண்டு அதன் வழி தனதுகலை இலக்கியப் பணியை ஆற்ற முயன்றவர். பல்வேறுகலை இலக்கிய, பொருளாதாரச் சிக்கல்களின் பொறுப்பாசிரியராகவும், பத்திரிகைகளின் ஆசிரியராகவும் இருந்து இளைஞர்களுக்கு வழிகாட்டி வந்தார்.

'எழுக்கலை இலக்கியப் பேரவை' ஒன்றை நண்பர்களுடன் இணைந்து நிறுவி ஒருபுதியபாதையில் பயணிக்க வழி அமைத்தார். சகல இடப்பெயர்வுகளுடன் தம் வாழ்வைப் பிணித்துக் கொண்டதிருச்செந்திநாதன் பாரியநெருக்கடிக்குள்ளானவன்னிப் போர்க் காலவாழ்வையும் தனதாக்கி அதிலிருந்து மீண்டுவந்து தொடர்ந்தும் யாழ்ப்பாணத்தில் இலக்கியப் பணி புரிந்திருந்தார்.

'எழு'கலை இலக்கியகுழுவின் 'தளவாசல்' சஞ்சிகை ஊடாகவும் 'உதயன்' பத்திரிகை ஊடாகவும் இணுவில் கலை இலக்கிய வட்டத்தின் ஊடாகவும் தம் பணியைத் தொடர்ந்திருந்த அண்ணர், எழுத்தாளர், இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் அவர்கள் இருவருடங்களுக்குமுன் தம் அன்பிற்குரிய மனைவியை இழந்திருந்தார். இந்தவருடம் தமது வாழ்வை நோயின் கடுமையினால் இழந்து தமது பிள்ளைகளையும் தவிக்கவிட்டு சென்று விட்டார்.

அவரது இழப்பைத் தம்பிகளாகிய எம்மாலும், உடன் பிறந்த உறவுகளாலும், ஈழத்து மக்களாலும் தாங்கமுடியாத நிலையில் கண்ணீருடன் அவர் ஆத்மாசாந்தி அடைய எழுதி அஞ்சலியைச் செலுத்துவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை என்றாகி விட்டது. வாழ்க அவர் பணிகள்! சாந்திகொள்ளட்டும் அவரது ஆத்மா!

செந்தியின் பொறிகள் திருப்பெறும் நாள்வரும்

- சோ.தேவராஜா -

இலங்கைத்தமிழ் மக்களின் பண்பாடு இலக்கியத் தளத்தில் முன்னிலை பெறும் திருச்செந்தியின் பக்கத் துணையாய் வீதி வலம் வரலாம் என்றெண்ணிய வேளையில் "திரு" மென எல்லாம் முடிந்தன.

'முடிவல்ல ஆரம்பம்' 'மீண்டும் புதிதாய் பிறப்போம்' என்ற செந்தியின் நூல்களின் தலைப்புக்கள் நம்பிக்கை தருவன.

அன்பு, காதல், பாசம், கருணை, இரக்கம், பிரிவு, தியாகம், இலட்சியம் போன்ற மனிதப்பண்புகள் கூடி மகிழும் வாழ்வின் இணைப்புச் சங்கிலிகள்.

குடும்பம், சுற்றம், அயலார், நண்பர், ஊரார், உலகார் என்ற உறவுச் சங்கிலித் தொடரில் சமூகம் என்ற மனித நேய விழுமியம் வீரியம் பெறுகிறது.

உலக வல்லாளரின் எல்லை கடந்த மூலதனத் திமிரில் எமது நாட்டின் கிராமிய மக்களின் மூச்சுத் திணறடிக்கப்படும் சூழலில் உயிரைப்பற்றி பிடிப்பதே முயற் கொம்பாகிறது.

தனிமனித நுகர்வு வெறி, சமூகத்தின் இருப்பைக் கேள்விக் குறியாக்கியிருக்கும் சமகாலப் பூலோகமய விஷச் சூழலில் அன்பு, காதல், பாசம், கருணை, இரக்கம், பிரிவு, தியாகம், இலட்சியம் என்பன மனிதரிடமிருந்து அடிபட்டுப் போய்விடும் அவலம் தோன்றியுள்ளது.

எல்லா இடமும் அசுத்தக்காற்று வீசும் போது நான் மட்டும் அந்தக் காற்றைச் சுவாசிப்பேன் என்பது தற்கொலைக்கொப்பானது என தமிழறிஞர் மு.வ.அவர்கள் கூறியுள்ளார்.

இக்காலத்தில் மனிதனாக வாழ்வது என்பதே பெரும் சவாலாக மாறியுள்ளது.

துணையை இழந்த துயர் திருச்செந்தியின் உள்ளத்தில் அணையாத தீயாகக் கொழுந்து விட்டெரிந்ததை நாம் யாரும் உணரும் உலகில் இருக்கவில்லை.

'மனிதர் எத்தனை, உலகம் அத்தனை' என முருகையன் மொழிவார். திருச்செந்தியின் உலகை முழுமையாக கண்டறிய இயலவில்லை.

அகமும் புறமும் வெவ்வேறானவை. அகம் தனிமனிதன் பற்றியது. புறம் சகமனிதர்கள், சமூகம், இயற்கை, நடப்பியல் பற்றியன.

அறமும் புறமும் முரண்படா வாழ்வில் பகுத்தறிவு தனது ஆட்சியினைச் செலுத்தும்.

அகமே உண்மை அதுவே முடிவற்றது புறம் கவனத்திற்குரியதல்ல என்பது ஆபத்துக்களை விளைவிப்பன.

புலனறிவின் மூலம் பகுத்தறிந்து உலகை வெல்லும் கலையின் - எழுத்தின் - பண்பாட்டின் தள கர்த்தராக காணவிரும்பிய திருச்செந்தி எதிர்பாராமலே பாதியிலே பிரிந்து விட்டார்.

திருச்செந்தியின் பாதம் பதித்த பாதையில் பயணிக்கும் அவரின் பக்தர் கூட்டத்தினர் அவரின் மீதிப்பாதையை கடப்பர்.

அப்போது திருச்செந்தியின் பொறிகள் பண்பாட்டுப் புரட்சிப் பெருங்காட்டுத்தீயை மூட்டும் வல்லமை பெறும் காவியமாக மாறும் காலத்தை கண்டு களிப்போம்.

திருச்செந்தியின் மனித நேயப்பண்பு இம்மண்ணின் மாந்தரின் துக்கத்தைப் பலமாக்கும் விதைகளைத் தூவும். நெஞ்சில் நீங்கா நினைவாக நிறைவாக என்றும் எங்கள் எல்லோருடனும் வாழ்வார் என்று நாம் நம்பிக்கையுடன் இன்புறுவோம். ●

எழுதமுடியாத
கதை

ஒரு வரலாற்றின் ஆரம்பம்

- கே.ஆர்.டேவிட் -

1980ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியாக இருக்கலாம்-
யாழ்ப்பாணம் நாவலர் கலாசார மண்டபத்தில் நடந்த ஒரு நூல்
வெளியீட்டு விழாவில் தான் முதல் முறையா எழுத்தாளர்

இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்தி நாதன் அவர்களைச் சந்தித்தேன். அவரது படைப்புக்களில் இருந்த “காரத்தன்மை” அவரைச் சந்திக்க வேண்டுமென்ற ஆவலை எனக்கு ஏற்படுத்தியிருந்தது. அன்று கூட நானாகத் தேடிச் சென்று தான் அவரைச் சந்தித்தேன்.

நான் என்னை அறிமுகப்படுத்த ஆரம்பித்த போது, அவரே எனது பெயரைச் சொல்லி என்னை வரவேற்றார். அதுமட்டுமல்ல அண்மையில் பிரசுரமான எனது சிறுகதை ஒன்றையும், அதன் விமர்சனத்தையும் கூறினார். சில நிமிடங்கள் வரை எமது இலக்கியக் கலந்துரையாடல் இடம் பெற்றது.

இப்படியான பொது நிகழ்வுகளில் இருவர் தனித்து நின்று உரையாடுவதென்பது மிகவும் கஷ்டமானது. ஏனெனில் யாராவது வந்து சேர்ந்து கொள்வார்கள். அப்படி ஒரு சூழல் ஏற்படுவதற்கு முன்பு அவரைப்பற்றி எனது மனதில் பதிவாகியிருந்த ஒரு சந்தேகத்தை அவரிடம் கேட்டுவிட முடிவு செய்தேன். ஒன்றும் பெரிய ஆய்வுக்குறி பதிவல்ல, மிகச் சாதாரணமான சுவை கலந்ததொரு பதிவு தான்.

இவரது ஆக்கமொன்றை முதல்முறையாக நான் பார்த்த போது எனது மனதில் அந்தக் கேள்வி பதிவாகியது. எனது மனதில் ஏற்பட்ட அந்தக் கேள்வி இன்னும் சிலருடைய மனங்களிலும் ஏற்பட்டிருந்ததை நான் அவதானித்திருக்கிறேன்.

“பொதுவாகவே எழுத்தாளர்கள் தங்கள் பெயர்களை சுருக்கி அடக்கமாகவே வைத்துக் கொண்டாள்ளனர், வைத்துக் கொள்ளவும் விரும்புகின்றனர். நீங்கள் மட்டும் “இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன்” என்று மிக நீளமாக வைத்திருக்கிறீர்களே” இப்படித்தான் நான் கேட்டுடனே தவிர, ஏன்

வைத்தீர்கள் என்ற அர்த்தப்பட நான் கேட்கவில்லை.

அவர் அமைதியாகச் சிரித்தார், சிரித்து விட்டுப் பேசினார், "நீங்கள் கேட்டது போல் இன்னும் சிலர் என்னிடம் கேட்டிருக்கிறார்கள்..... இதில் தேவையற்ற எந்தச் செய்திகளையும் நான் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை..... நான் பிறந்த மண்ணின் குறியீட்டுப் பெயரையும், என்னைப் பெற்றவனின் பெயரையும், எனது பெயரையும் மட்டுந்தான் வெளிப்படுத்தியுள்ளேன். எனது பிறப்பின் மூலம் எனக்குக் கிடைத்த எனது தேசிய இருப்பைத்தான் நான் பதிவாக்கியுள்ளேன் " இப்படிக் கூறியவர் மீண்டும் சிரித்தார், அது மட்டுமல்ல தனது பதிலைக் கூட அவர் சிரித்தபடி நான் கூறினார். இந்தச் சம்பவத்தோடு அன்றைய சந்திப்பு முடிவடைந்து விட்டது.

அதன்பிறகு நமது சந்திப்புகள் தொடர்ந்தன.

1980ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட நட்புறவு எந்தத் தடங்கலமின்றித் தொடர்ந்தது..... இன்று 2018 வரை..... முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகள்.....

1980ஆம் ஆண்டு நாவலர் கலாசார மண்டபத்தில் இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்தி நாதன் அவர்களைச் சந்தித்தலிருந்து அவர் இறக்கும் வரை அவரை நான் செந்தி என்று சுருக்கமாகத்தான் அழைத்தேன்.

செந்தி ஒரு புதிரான மனிதனல்ல, மிகவும் 'வெளிப்படையான' ஒரு மனிதன். அவர் தனக்கென்று சில நியமங்களை உருவாக்கி வைத்திருந்தார். அந்த எல்லையை அவர் தாண்டமாட்டார். தாண்டியதுமில்லை. அதேவேளை அந்த எல்லையை இன்னொருவர் மீறுவதையும் அவர் அனுமதிக்க

மாட்டார். தனக்குப் பிடிக்காதவர்களோடு அவர் பழகவும் மாட்டார்.

இவரது துணைவியார் திருமதி இராசநாயகி அவர்களது மறைவு இவரை ஒருபோதும் இல்லாத வகையில் பாதித்திருந்தது. இலக்கிய நடவடிக்கைகளை முன்னிலைப்படுத்தி அதன் மூலம் இராசநாயகியின் நினைப்பைப் பின்தள்ள அவர் முயற்சித்ததும் எனக்குத் தெரியும். அவருக்குக் கிடைத்த அரிய நண்பர்கள் அவருக்கொரு பாதுகாப்பு அரண் அமைத்து நின்றதையும் நான் இங்கு குறிப்பிடாமல் இருக்கமுடியவில்லை. இவர் நோய்வாய்ப்பட்டதும், சிகிச்சை பெறுவதற்காக கொழும்புக்குச் சென்றதும், கொழும்பில் இவருக்குச் சிகிச்சை நடந்ததும், சத்திர சிகிச்சை நடந்ததும், இவருக்கிருந்த நோய் பற்றி வைத்தியர்கள் மூலம் இவருக்குத் தெரியப்படுத்தியதான பல விஷயங்களை நான் அறிந்திருந்தேன்.

செந்தியின் உடல்நிலை பற்றிய செய்திகளை மிக அக்கறையோடு எனக்குத் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்த நண்பன் திரு.கைசரவணன் அவர்கள் என்றும் என் நன்றிக்குரியவர். 15ந்திகதி முற்பகல் ஒன்பது மணியளவில்தான் நான் செந்தியின் மரணச் செய்தியைக்கேள்விப்பட்டேன். "அப்பா உங்களுடைய எழுத்தாள நண்பன் இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் கொழும்பில் காலமாகி விட்டார். எனது மகன் தனது அலுவலகத்திலிருந்து தொலைபேசி மூலம் எனக்குத் தெரிவித்தார்.

செந்தியின் மரணச் செய்தி - எனது மகனைப் பொறுத்தவரை ஒரு செய்தி தான். ஆனால் எனக்கு.... அந்தச் செய்தி ஒரு நெருப்புத் தணலாய் என் செவிப்பறையில் வீழ்ந்து..... இதயம் வரை அவித்தது.....!

வழமைபோல் நண்பன் சரவணனோடு தொடர்பு

செத்முடியாத் கதை

கொண்டு நடந்த சம்பவங்களைத் தெளிவு படுத்திக் கொண்டேன். சரவணன் தனது கற்றல் நடவடிக்கைகள் காரணமாக அடிக்கடி கொழும்புக்குச் சென்று வந்தார். அப்போதெல்லாம் செந்தியையும் சந்தித்து விட்டுத்தான் வருவார். செந்தியின் மரணத்துக்கு முன்பும் சரவணன் செந்தியைச் சந்தித்திருக்கிறார்

“செந்திநாதனின் தலைகூட மெலிஞ்சுபோச்சு.....” இறுதியாகச் செந்தியைச் சந்தித்து விட்டு வந்த சரவணன் இப்படித்தான் என்னிடம் கூறினார். கூறிய அவர் வேதனையோடு என்னைப் பார்த்தார். நானும் அவரைப் பார்த்தேன்..... வாய்விட்டுப் பேசக்கூடாத-பேச முடியாத சில தகவல்களை நமது உணர்வுகள் மொளையின் மொழியில் பேசிக் கொண்டன...

கொழும்பில் காலமான செந்தியின் உடல் அவரது இல்லத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட செய்தியை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு உடுவிலில் உள்ள அவரது வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டுடன். எனது வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு அவரது வீட்டை அடையும் வரை அவருக்கும் எனக்குமிருந்த தொடர்புகள் பற்றியும், இலக்கியச் செயற்பாடுகள் பற்றியும், மனப்பலம் பற்றியதுமான சிந்தனைகளை தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன....

அவரது வீட்டின் உள்ள மண்டபத்தில் அவரது உடல் வைக்கப்பட்டிருந்தது. பெருமாட்டமாடி ஓய்ந்த பம்பரமாக செந்தி படுத்திருந்தார். செந்தியின் இறுதிச் சந்திப்பு..... இனிமேல் நான் அவரைச் சந்திக்க மாட்டேன்.... நான் எனக்குள்ளாகி வருந்தியதோடு, எனது இறுதி அஞ்சலியையும் செலுத்தினேன். அப்போது எனது மனதில் என்ன எண்ணம் ஏற்பட்டதோ, என்னையறியாமலே அவரது கைகளை எனது இரண்டு கைகளாலும் பற்றிக் கொண்டேன்.....

அவரது கைகள் இரண்டும் விறைத்துப் போயிருந்தன.....
இனிமேல் அந்தக் கைகளால் எழுத முடியாது..... ஏற்கனவே தாயை
இழந்து துயரப்பட்ட அவரது பிள்ளைகள் இப்போது தந்தையையும்
இழந்து நிற்கின்ற காட்சி..... நான் அங்கிருந்து புறப்பட்டு வெளியே
வந்து நானும், செந்தியும் வழமையாக இருந்து கதைக்கின்ற அந்தச்
சீமெந்துத் தரையில் வந்தமர்ந்தேன். யாரோடாவது சேர்ந்திருக்க
வேண்டும் என்ற எண்ணமோ அல்லது யாருடனாவது பேச
வேண்டும் என்ற எண்ணமோ அப்போது எனக்கிருக்கவில்லை.
தனிமையாகத் தானிருந்தேன்.....

எனது மனம் ஏனோ தெரியாது மரணத்தைப் பற்றியே
சிந்தித்தது. நான் மிகவும் நேசித்த செந்தியின் மரணமே எனது
சிந்தனை, மரணத்தை மையப்படுத்தியதற்குக் காரணமாக
இருக்குமென்று நான் நான் எண்ணுகின்றேன்.

மரணம்-இது சகல உயிரினங்களுக்கும் பொதுவானது.
மனித வாழ்வின் மாற்றமற்றதொரு நியமம்து. மாற்றமற்ற இந்த
நியமத்தை இதுவரை யாரும் வென்றதாகவும் சரித்திரம் இல்லை.

"மனித வாழ்வின் மாற்றமற்ற நியமந்தான் மரணம் எந்த
உயிராலும் இந்த நியமத்தைத் தாண்டி வாழமுடியாதென்பது
உண்மை தான்.... ஆனால், அந்த மரணத்தின் பின்பும் 'வரலாற்று'
வடிவத்தில் பலர் இன்னமும் வாழ்ந்து கொண்டு தான்
இருக்கின்றனர்..... இவர்கள் மரணத்தை வென்றவர்கள்.....

எனது மனத்துள் ஒரு விவாத அரங்கு.....

மனித மரணம் இரண்டு வகையானது ஒன்று
மயானத்துடன் முடிவது..... இரண்டாவது, மரணத்தின் பின்

மயானத்தில் வரலாறாய்ப் பிறப்பது இவர்களுக்கு
மரணமில்லை..... எனது மனம் பின்னோக்கி நகர்கின்றது.....

1980ஆம் ஆண்டு நாவலர் கலாசார மண்டபத்தில் நான்
முதல் முறையாக செந்தியைச் சந்தித்த போது, * உங்களுடைய
பெயர் மிக நீளமானதாக அமைந்திருக்கின்றதே” என்று நான்
அவரிடம் கேட்ட போது அவர் கூறிய பதில் இப்போது எனது
நினைவிற்கு வருகின்றது.

“நான் பிறந்த மண்ணின் குறியீட்டுப் பெயரையும்,
என்னைப் பெற்றவனின் பெயரையும், எனது பெயரையும்
மட்டுந்தான் வெளிப்படுத்தியுள்ளேன்..... எனது பிறப்பின் மூலம்
எனக்குக் கிடைத்த எனது 'தேசிய இருப்பைத் தான்' வெளிப்
படுத்தியுள்ளேன்..... அவர் இப்படித்தான் பதில் கூறியிருந்தார்.

அப்போது அவருக்கு முப்பத்தெட்டு வயது.....

தான் பிறந்த கிராமத்து மண்ணை நேசிப்பதென்பது 'அற
ஒழுக்கங்களின்' முதற் புள்ளியாகும். தான் பிறந்த நாட்டை
நேசிப்பவனால்த் தான் தனது இனத்தை நேசிக்க முடியும்.....
தேசியத்தையும் நேசிக்கமுடியும்.....

இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் என்ற
மனிதன் போராளியாக, எழுத்தாளனாக, ஊடகவியலாளராக,
விமர்சகராக, சஞ்சிகை ஆசிரியராக, இலக்கிய அமைப்பொன்றின்
இயக்குநராக வாழ்ந்தவர். அவைகளுக்கான 'ஈரம் காயாத'
வரலாறுகள் நமக்கு முன்னால் உண்டு.

அவருக்கு ஏற்பட்ட மரணம் - அது முடிவல்ல.....

ஒரு வரலாற்றின் ஆரம்பம்!

நண்பா! சென்றதெங்கு!

**உந்நினைவுகளோடு நண்பன்
வ-க-பரமநாதன் (வென்மார்க்கிலிருந்து)
மஞ்சத்தடி, இணுவில்.**

நண்பா, இளமைக் காலநினைவுகளைக் கண்ணீரோடு
பதிவுசெய்கிறேன். எனக்கும், திருச்செந்திக்கும் உள்ளநட்பு,

இருவரும் ஒன்றாகப் பாடசாலையில் படிக்காதபோதும் பள்ளிப் பருவத்திலேயே ஏற்பட்டது. நாங்கள் உயர்தரம் படித்தகாலத்தில், மிதிவண்டியில் இலக்கியநிகழ்வுகளுக்கு ஒன்றாகச் செல்வதுண்டு. வரும்போதும், அடுத்தசிலநாட்களும் அதுபற்றியே திருச்செந்தி பேசுவார்.

புன்சிரிப்பிற்கும், பண்பட்டவார்த்தைகளுக்கும் திருச்செந்தி சொந்தக்காரன். எவரையும் வாடா, போடா இரடா என்று கூற மாட்டார். வாரும், இரும், இப்படியான வார்த்தைகளே வாயிலிருந்து உதிரும். ஆயினும் என்னோடு ஒருமையில் பேசுவதே வழக்கம், அதுவும் என்னுடைய வலிமையான கட்டளையால் என்பதே உண்மை.

திருச்செந்தியாழ் ப்பாணம் கச்சேரியிலும், நான் திருகோணமலையிலும் பணிபுரிந்தோம். விடுமுறையில் யாழ்வரும் போதெல்லாம் இருவரும் சந்திப்போம். அவ்வேளையில் திருச்செந்தி தனதுகாதல் கதையினைக் கூறியதோடு, தன் காதலியையும் எனக்கு அறிமுகப்படுத்திவைத்தார். திருமணத்திற்குப்பின் கச்சேரியிலிருந்து மனையாளோடு வீடுதிரும்பும் போதுகே. கே.எஸ் வீதியிலுள்ள என்மனையாளின் வீட்டிற்குவந்துதேனீர் அருந்திச் செல்வதுமுண்டு. இந்திய விமானப்படை, வானிலிருந்து சுண்ணாக்கம் பகுதியில் உணவுப் பொருள்களைப் போட்டபோது அதனைப் பார்ப்பதற்குப் பலபேர் இணுவிலில் இருந்து சுண்ணாக்கம் நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தனர். அவர்களில் ஒருவனாக நானும் சென்றபோது கே.கே.எஸ் வீதியிலுள்ளதன் வீட்டிற்கு முன்பாக வீட்டாரோடு திருச்செந்தியும் நிற்பதைக் கண்டேன். திருச்செந்தியைக் கண்டதும் என் பயணத்தை நிறுத்திக் கொண்டேன். அப்போது திருச்செந்தி மூமச்சான்.. இது மகிழ்ச்சியல்ல. இதன் விளைவு இப்ப தெரியாது என்று கூறியவார்த்தைகள் காலத்தால் எமக்கு உணர்த்தப்பட்டது.

இதுபோலவே இன்னொருநிகழ்ச்சி. 1987 களில் ஊரிலில் அசாதாரணநிலை. வீட்டினைவிட்டுவெளியில் செல்லவே பயம் நிறைந்ததழல். அப்போதுஎதிர்பாராதவிதமாக இருவரும் சந்தித்துக் கொள்கின்றோம். நான் திருச்செந்தியிடம் கேட்டேன், எப்படி இருக்கிறாய் மச்சான்.. எனக்குக் கிடைத்தபதில்.. மரணத்திற்குஅருகில் சென்று, வந்துகொண்டிருக்கிறேன் என்பதே.

இதனைஅப்படியேஎழுதமுடியவில்லை. . அதற்குப் பின் 28 ஆண்டுகள் இருவருக்குமிடையில் தொடர்பே இல்லாமல் போய்விட்டது. சிலஆண்டுகளுக்குமுன் தொலைபேசி அழைப்பு ஒன்று ஊரிலிருந்துவந்தது. திருச்செந்திபேசுகிறேன்... இங்கை பெடியல் என்னைப்பற்றிஒரு நூல் வெளியிடப் போறார்களாம், அதுக்குநீயும் ஒன்றைஎழுதிஅனுப்பு... எனக்குள் ஏற்பட்டபரவசம் சொல்லற்கரியது.

திருச்செந்தி!.. டென் மார்க்கிலிருந்து ஊருக்கு வந்தபோதுன்னைச் சந்தித்தேனே. என்னைக் கட்டியனைத்து எல்லாம் போச்சுதேஎன்று அமுதாயே... கண்ணீரொடு பேச்சற்று நின்றேனே...இவ்வளவுசீக்கிரம் போவாய் என்று நினைக்க வில்லையே..

மனையாளின் இழப்பிலிருந்து வெளியேற முடியாதவ னாகத் துவண்டுக்கிடந்ததையும், மரணிப்பதற்கு இருவாரம் முன்பாகத் தொலைபேசியில் உரையாடியதையும் எண்ணியவாறேஎன் வாழ்வியல் பயணத்தைத் தொடர்கிறேன். நண்பா... தாயையும் தந்தையையும் இழந்துநிற்கும் உன்பிள்ளைகளுக்குஎப்படிஆறுதல் கூறுவதென்றேதெரியவில்லை.

ஓய்ந்துபோன இலக்கிய மூச்சு

- மலரன்னை -

ஈழத்து இலக்கியத்துறையில் தனக்கென ஒரு தனியிடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டவரும், தனது ஓயிரோட்டமான படைப்புக்களால் அன்றும், இன்றும் என்றென்றும் தாயகத்து தமிழ் நெஞ்சங்களின் இதயத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர் அமரர் இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன் அவர்கள். அவரைப் பற்றிச் சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் தான் வரித்த கொள்கையினின்றும் இம்மியளவும் பிசகாத ஒரு தீவிரமான இலக்கியவாதி என்று குறிப்பிடலாம்.

அவரது தத்ரூபமான கருத்தாழம் மிக்க படைப்புகள் பற்றி யாவரும் அறிந்ததே. அந்த வகையில் அவரது படைப்புக்களை நான் ரசித்திருக்கிறேன். கதை சொல்லும் ஆற்றலை வியந்திருக்கிறேன். எனினும் அவற்றை விமர்சிக்கும் தகுதி எனக்கில்லை. அவர் ஆசிரியராக சில சஞ்சிகைகளில் நான் சிறுகதைகளை எழுதியிருக்கிறேன். தவிர, அவருடனான நேரடித் தொடர்பு அச்சமயத்தில் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. 2016ம் ஆண்டு நான் மாவீரனான எனது மகனது வாழ்க்கை வரலாற்றை ஒரு நாவலாக எழுதியிருந்தேன். அதற்கான முன்னுரையை எழுதித் தருமாறு திருச் செந்தி ஐயாவை நான் அணுகினேன். அதற்கு முன் அவர் என்னை நேரில் சந்திக்காவிட்டாலும் எனது படைப்புக்கள் மூலம் பரீட்சையமாக இருந்தார். அவர் இன்முகத்துடன் முன்னுரையை எழுதுவதற்கு ஒப்புக் கொண்டார்.

அவர் முன்னுரை எழுத முற்பட்ட போது தான் அவரது வாழ்க்கைப் பயணத்தில் எதிர்பாராத அந்த சோக நிகழ்வு நடந்தேறியது. அவருடன் ஈருடலும் ஒருயிருமாய் வாழ்ந்திருந்த

அவரது சகதர்மினி இயற்கை எய்தினார். பிரிவுத்துயர் என்னும் சோகக் கடலில் முற்றாக மூழ்கிப் போய் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தவர் மீண்டெழு சில மாதங்களாயிற்று. ஆறாத பிரிவுத்துயரிலும் எனது நாவலுக்கு முன்னுரை எழுத முற்பட்டார். எழுதினார். ஆனால் தெளிவான கையெழுத்தில் பிரதியாக்கம் செய்வதற்கு தனது மனைவி இல்லாத குறையை ஏக்கத்துடன் கூறி தனது கையெழுத்துப் பிரதியைத் தந்தார். ஒரு உயிரின் பிரிவுத்துயரை நன்குணர்ந்த என்னால் அவரது மனக்குமுறலையும், வேதனையையும் நன்கு புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அத்தனை சோகத்திலும் அவர் எனது நாவலுக்கு முன்னுரையளித்ததை வாழ்நாளில் என்னால் மறக்க முடியாது.

நாவல் நூலுருப் பெற்றதும் முதற் பிரதியை நான் அவருக்குக் கொடுத்தனுப்பினேன். நூலுக்கு வெளியீட்டு விழா செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைத் தூண்டியதுடன் தானாகவே முன் வந்து 'எழுகலை இலக்கியப் பேரவை' மூலமாக வெளியிட ஆதரவளித்தார்.

வெளியீட்டுக்கான திகதியும் குறித்து ஆயத்தங்களும் செய்தாயிற்று. அப்போதும் ஒரு சோதனை காத்திருந்தது. விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கவிருந்த திருச்செந்திநாதன் ஐயா நோயுற்று வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார். நோயுற்றிருந்த சமயத்திலும் அவர் குறித்த தகவல்களில் நூலை வெளியிட வேண்டும் என்பதில் உறுதியாயிருந்தார். அவரது உடன் பிறவாத் தம்பியான கை.சரவணனிடம் முழுப்பொறுப்பையும் ஒப்படைத்து விழா சிறப்புற நடப்பதற்கு ஒரு உந்து கோலாக இருந்தார். பிறருக்கு உதவுவதே தன் பணி எனக் கொண்ட அந்தப் பெருந்தகையின் இழப்பு என்கைப் போன்ற இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு ஒரு பின்னடைவேயாகும். இப்படியாக அவர்

எழுதமுடியாத கதை

தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கு செய்யும் உதவிகளோ அளப்பரியது.

“எனது பிள்ளைகளின் கல்விக்கேற்ப வேலை வாய்ப்பு கொழும்பில்தான் கிடைக்கும். ஆனால் என்னுடைய இலக்கியப் பணியை விட்டு விட்டு என்னால் அங்கு போய் வாழ முடியாது” அவர் எந்தளவுக்கு இலக்கியப்பணியில் மூச்சாயிருந்தார் என்பதற்கு அந்த ஒரு வார்த்தையே ஒர் எடுத்துக்காட்டு.

இலக்கியத்தை மூச்சாகக் கொண்டு அவரது உருவம் இப்போது எம் கண் முன் இல்லை ஆயினும், அவர் எனக்குக் கூறிய அறிவுரை என் செவிகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. “எழுதக் கூடிய ஆற்றல் எல்லோருக்கும் வராது. அதை இறைவன் உங்களுக்குத் தந்திருக்கிறான் அந்த ஆற்றலை வீணடிக்காது எழுதுங்கள்” அவர் தந்த உத்வேகம், வயோதிபம் என்னை ஆட்கொண்ட போதும் திருச்செந்திநாதன் ஐயாவின் இலக்கிய தாகத்தை தீர்க்கும் வகையில் நான் எழுதிக் கொண்டேயிருப்பேன். இதுவே அவருக்கு நான் செய்யும் காணிக்கை. இறுதியாக அவர் நோயுற்றிருந்த போது அலைபேசியில் அவருடன் உரையாடினேன். மனவேதனையுடன் சலித்துக் கொண்ட அவரிடம் “உங்கள் நலத்திற்காக நான் இறைவனிடம் வேண்டுகிறேன். சீக்கிரமே குணமடைந்து விடுவீர்கள்” என்ற ஆறுதல் வார்த்தைகளைத்தான் என்னால் கூற முடிந்தது. அதுவே என் காதுகளில் ஒலித்த அவரது கடைசிக் குரல் என்பதை நான் எள்ளளவும் உணர்ந்திருக்கி வில்லை. இணுவையுர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் என்ற நாமத்தை மட்டும் நிலைக்க விட்டு ஓய்ந்து போனது அவரது இலக்கிய மூச்சு. இணையாளுடன் இணைந்து கொண்ட அவரது ஆத்மா சாந்தியடைய வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்கிறேன். ●

சித்தப்பா

- த.துளசி -

ஆத்மாவின் ரணங்கள்
அன்றையநாள் விடியாமலே
இருந்திருக்கலாம்என்ற
ஏக்கம் இன்று வரை இருந்து
கொண்டேதான் இருக்கிறது

திடீர் மரணச் செய்தி
நிலைகுலைந்துதான் போனோம்
உதிர்ந்து போனதுபுன்னகை
மறைந்துபோனதுசந்தோசம்
உறைந்தேவிட்டன கண்ணீர்த்துளிகள்

விதி வரைந்த கோடுகள் அவை
மாற்றமுடிவதில்லைதான்
ஒருவலியிலிருந்துமீண்டெழுவதற்கு
முன்னமேமற்றொரு
வலியின் விளிம்பில் நிற்கவைக்க

எழுதமுடியாத
கதை

வைத்துவிட்டதிந்த வாழ்க்கை
அடுத்தடுத்தான ஆழ்ந்த தூயரின் வலிகள்
அவை ஏக்கப்பெருமூச்சுக்களாக
வெளியேறிக் கொண்டிருக்கிறது இன்று

உம் மரணம் தந்துவிட்டுப் போன
காயத்தின் வடுக்கள்
இலகுவில் ஆறப்போவதில்லை
அதனால் வரும் கண்ணீர்துளிகள்
உம் நினைவுகளுக்ககனம் சேர்த்து
என்னையும் சேர்த்தேகரைக்கின்றது

நீர் விட்டுச்சென்ற இடைவெளி
இன்னும் வெறுமையாய் இருக்கின்றது
அதைஎவரைக்கொண்டும் நிரப்பிவிட இயலாது
நீர் விட்டுச் சென்றஅன்பு
உம்முடையவார்த்தைகள் உம் செய்கைகள்
ஆம் இங்குளதுவும் முற்றுப்பெறுவதில்லை
மரணத்தின் பின்பும் பின் தொடர்கின்றன
உம் பேரன்பின் நிழல்கள்.
உம்செய்கைகளால் உம் எழுத்துக்களால்
இறந்தபின்பும் அனைவர் உள்ளங்களிலும்
வாழ்தலைன்பதுமோட்சம் ஆம் நீர் மோட்சம்
பெற்றுவிட்டீர்.

உன் நினைவோடு ...

- பாஸ்கரன் -

உறவுகளைநோக்கிஒருபிரயாணமாகப் புறப்பட்டு
ஊருக்கு வந்து கொண்டிருக்கும் இவ்வேளையில் எனது விடலைப்
பருவத்தில்,விலைமதிக்கமுடியாதவாழ்வின் இனியகூட்டத்தில் எங்கள்
நண்பர்கள் குழுவில் ஒருவனாக, அன்போடு பண்போடு அறிவோடு
எம்மோடு நாளோடும்,பொழுதோடும்,தமிழ் என்றஉணர்வோடும்
வலம் வந்து உறவானஎன் நண்பனின் தூயரச் செய்திகேட்டுபெரும்
திகைப்புக்குள்ளானேன்.

என்றோநீயும் அழைத்ததில்லை,நானும் கூறியதில்லை. இது பற்றி ஒருநாள் பேசிக்கொண்டபோது,அதுஎமதுநட்பிற்குகொடுக்கும் மரியாதை என்று சிந்தைநெகிழ,செந்தில்,நீசொன்னவார்த்தைஎன் காதில் இனிக்கிறது.

செந்தி, நீஒருசிறந்தபடைப்பாளி! சிந்தனையாளன்! மிகச் சிறந்த பண்பாளன்! எதையுமேஒருபுதியகோணத்தில் சிந்தித்துப் பார்ப்பவன்! நல்லதையும் கெட்டதையும் ஆராய்ந்து செயற்படுபவன்! உனதுசெயற்பாடுகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு தெளிவான அர்த்தம் இருக்கும். பேனாவோடுபோடுக்குச் சென்றுபோர்க்களக் காவியம் படைத்துதொங்கியிருந்தஎன்னைப்போன்றநண்பர்களின் தலைகளைநிமிரவைத்துஎமக்குபெருமைதந்தவன்!

நீவிட்டுச் சென்ற இடைவெளியைநிரப்புவதற்கு இனிவெருமே இல்லைஎன்பேன்! நான் வன்னிக்கு வந்த போது அங்குஉன்னைத் சந்திக்க முடியவில்லையேஎன்றுகவலைப் பட்டேன் ஆனால் யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது மறுநாளே கேள்விப் பட்டு என்னைப் பார்ப்பதற்கு ஓடி வந்ததை மறக்க முடியவில்லை? யுத்தம் முடிந்த தறுவாயில் நீசுகமீனமுற்றுகொழும்பு வந்திருந்த போது, உன்னை எப்படியாவது வெளிநாட்டிற்கு கொண்டு வர வேண்டும் என்றுநானும் சச்சியும் விருப்பப்பட்டுஉன்னைக் கேட்ட போது, “நான் வாழ்ந்துவிட்டேன் எனது மகனுக்கு ஏதாவது உதவி செய்யமுடியுமா” என்றுதொலைபேசியில் நீ துவண்டோபோய், தளர்ந்துபோய் மிகவும் கவலையுடன் வேண்டியதை மனதைவிட்டு அழிக்கமுடியவில்லை.

மீண்டும் மற்றோரு தடவை, வெளியே வருவதற்கு முயற்சி செய்யவா என்றுகேட்டபோது கூட,பிள்ளைகளையும்

மனைவியையும் விட்டுதனியேவரமாட்டேன் என்று சொன்னதை நினைக்க மனம் அழுகிறது. ஆனால் எப்படியப்பா உனது பிள்ளைகளை விட்டுப் பிரிந்துபோனாய்? நினைவிருக்கிறதா? உனது வெள்ளி விழாமலரைப்பற்றிபேசியபோது கூடியவிரைவில் பழையநண்பர்கள் எல்லோரும் ஒன்றாகச் சேரவேண்டும் பேசிக்களிக்க வேண்டும் என்றுஆசைப்பட்டாயே!

செந்தில், நாங்கள் வருகிறோம்! ஆனால் நீதான் இல்லையே! நாங்கள் இனிப் பேசிக் களிப்போமா இல்லைபேசிஅழுவோமா? இனிஅங்குநீ இல்லை! உன்னை இனிப் பார்க்கமுடியாது என்பதை என்னால் நம்பமுடியவில்லை.

இறுதியாகசென்றதடவைவந்தபோது, ஆஸ்பத்திரியில் இருந்த உனது மனைவியை வீட்டிலே கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டு என்னைப் பார்க்கஅவசரமாகவந்திருக்கும் போது உன் மனைவியின் நிலைமை கவலைக்கிடமாக இருக்கிறதுஎன்றசெய்திவந்ததும் பதறிக் கொண்டுசென்றதைநினைக்கஎன் சிந்தனைதடுமாறுது? என்னால் தொடர்ந்துஎழுதவிரல்கள் அசையமறுக்கின்றன. இருந்தும் என்னால் எழுதாமல் இருக்கமுடியவில்லை. மறுநாள் மனைவி இறந்ததனால் உன்னைப் பார்க்க உன் வீட்டிற்கு வந்தபோது என்னைக் கட்டியணைத்து "நான் இனி என்ன செய்யப் போகிறேன்" என்றுகதறியதை நினைத்துஅழுகிறேன்! டெய்,செந்தில் நாம் இனிஎன்னடாசெய்யப்போகிறோம்! என் மண்ணுக்கு அடையாளம் தந்த இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதா! நீவிட்டுப் போனாலும், உன் நினைவுஎன்றும் போகாது! நீமறைந்தாலும் உன் எழுத்துக்கள் அழியாது! நீ இறந்தாலும் எங்கள் மண் உன்னைமறவாது!

சமரசம் செய்து கொள்ளாத சமத்துவப் போராளி சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

என்றும் உங்களை நேசிக்கும் நண்பன்
அகதித் தமிழன் கிருஷ்ணா அம்பலவாணர்
நன்றி: புதினப்பலகை

பன்முகத்தன்மையுள்ள, சகிப்புத்தன்மைமிக்க, நவயுக
ஈழம் உருவாக வேண்டும் என்பதில் ஆழமான நம்பிக்கை
கொண்டவர். தன்னுடைய வழிகாட்டிகள் சொன்ன வார்த்தைக

எழுதமுடியாத கதை

எனக்காக தன் வாழ்நாள் முழுவதையும் ஒருவர் அர்ப்பணித்துக் கொண்டு வாழமுடியுமா? வாழமுடியும் என்று நிரூபித்த வாழ்க்கை சிதம்பரசெந்திநாதனுடையது.

சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கு எதிரான போராட்டங்களில் முதல் ஆளாகக் கலந்து கொள்ளும் பழக்கம் அவரிடம் இறுதிவரை இருந்தது. 'ஓர் மக்கள் சமூகத்தின் குரலை' ஓர் இலக்கியவாதியின் உன்னதத்தை இன்றைய தலைமுறையினருக்கு எடுத்துச் சொல்லும் பதிவு இது.

தமிழர்களின் போராட்ட காலத்திலிருந்து அரசியலில் இருந்தவர் என்றாலும் இன்றைய அரசியல் கலாச்சாரத்தின் நிழல் அவர் மீது விழுந்ததேயில்லை. ஒருகட்டத்தில் அரசியல் செயற்பாடுகளில் இருந்து விலகி, சமூகப் பணியில் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்.

அரசியல் என்பது சமூகப்பணிகளுக்கானது என்று நம்பிய தலைமுறையினரின் மனிதராக, இருந்த சிதம்பர திருச்செந்திநாதன் 2018.10.15 இல் மறைந்தார்.

அவர் மறைந்தபோது ஊரிலேயே புதிய தலைமுறையினர் பலருக்கு அவரைத் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. ஆனால், தியாக வாழ்க்கைக்கு மறைவு ஏது? அது சுடர்விட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. அடுத்ததடுத்த தலைமுறையினர் சமூகத்துக்கு சேவையைத் தொடங்க வேண்டும் என்றால், எந்த இடத்திலிருந்து அவர்கள் தொடங்க வேண்டும் என்பதை அந்தச் சுடர் சுட்டிக்காட்டிக் கொண்டே இருக்கும்!

இனி,

இனவாத மற்றும் மதக்குறுவாதங்களை வெறுப்பவர். வடதமிழீழத்தில் அப்பாவி மக்களை இராணுவக் குண்டர்கள் தாக்கிய சம்பவங்கள் நடந்தபோது, 'போர் மேகங்கள் இன்னும் மறையவில்லை' என்று கலகக் குரல் எழுப்பியவர். யாழ்

பல்கலைக்கழக அறிவியல் மாணவர்கள் ஏற்பாடு செய்திருந்த மாணுடத்தின் விடுதலையில் பேசாப்பொருள் எனும் கருத்தரங்கில் 2009க்கு பின்னர் தமிழர் தாயகத்தில் நடக்கும் அரசியல் குழப்பங்களை ஆதாரங்களோடு வெளிப்படுத்தி அரசியல் என்பது மக்களுக்கானதே, மாறாக தலைவர்களுக்கோ கட்சிகளுக்கோ ஆனது அல்ல என்று உரக்கக் குரல் கொடுத்தவர்.

தற்போது தமிழ் தேசியம் எதிர்பார்ப்பது உணர்ச்சி அரசியலை அல்ல. அது எதிர்பார்ப்பது சித்தாந்த அரசியலை என ஆதங்கப்பட்டவர்.

பொது வாழ்வில் கண்ணியம், நேர்மை, அன்பு நிலவ வேண்டும் என்று பத்திரிகைகளிலும் கட்டுரையாக எழுதி வருகிறேன் என்று அடிக்கடி கூறுவார் திருச்செந்திநாதன்.

இந்த ஆண்டின் தொடக்கத்தில் செந்திநாதனின் சொந்த ஊரான இணுவிலுக்கு, அவரை சந்தித்து நலம் விசாரிப்பதற்காகவும் அவருடைய நூல்களைப் பிரசுரிக்கும் நிறுவனத்தினர் நடத்தும் ஆண்டு இலக்கிய விழாவை பார்ப்பதற்காகவும் என் நண்பர், ஊருக்குச் சென்று வந்தார்.

விழா தொடங்குவதற்கு முதல்நாள் செந்திநாதன் என் நண்பரை அந்த நிறுவன அலுவலகத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார். பழைய கட்டிடத்தின் இரண்டாவது மாடியில் அந்த அலுவலகம் இருந்தது. முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் செந்திநாதன் இங்குதான் தன்னுடைய முதல் நாடகமான 'முள்முடி மன்னர்கள் கையெழுத்துப் பிரதிகளை எடுத்து வந்து கொடுத்திருக்கிறார்.

அன்று முதல் அவருடைய நாடகங்கள், அவருடைய இலக்கிய பதிப்புக்கள் உட்பட அனைத்தையும் அந்தப் பதிப்பகத்தார் தான் வெளியிட்டு வருகிறார்கள் எனவும், அவர்களை எனது நண்பருக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாகவும், என் நண்பன் கூறியதோடு அவரின் பசுமையான நினைவுகளையும் என்னுடன் பகிர்ந்து கொண்டான்.

செந்திநாதன் கதை

காரணம், நான் செந்திநாதனின் அப்பா சிதம்பர நாதன் அவர்களின் மாணவன். நான் அவரிடம் முறையாக நாடகவியலை கற்றுக் கொண்டவன். அத்தோடு அவரது நாடகங்களிலும் நடித்தவன். அந்த நினைவுகளையெல்லாம் என் நண்பனிடம் எடுத்தூரைத்து, அம்பலத்தின் கவிதையிலும் அவன் கவிதை பாடும் நயத்தையும் நான் காதலிப்பவன் என்று அவனிடம் போய் சொல்லு, என்று சொல்லி, என்னையும் நேசித்த அந்த அன்பு உள்ளம் எம்மை விட்டு பிரிந்த துயரச் செய்தி கணமாகவே இருக்கின்றது.

"எழுத்தாளர் இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன் இன்று காலை காலமாகி விட்டார். உள்ளம், வெளிச்சம், ஆதாரம், ஈழநாடு, தளவாசல் ஆகியவற்றின் ஆசிரியபீடங்களில் இருந்தவர்.

முள்முடி மன்னர்கள், இருள் இரவில் அல்ல, மருத்துவர்களின் மரணம், என்றாவது ஒருநாள், என்னுடையதும் அம்மாவின்னுடையதும் உட்பட பல நூல்களை எழுதியவர். நாற்பது ஆண்டுகளாகத் தொடர்ச்சியாக எழுத்திலும் இலக்கியச் செயற்பாடுகளிலும் இயங்கி வந்தவர். தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு இலக்கியம், எழுத்து, பிறசெயற்பாடுகளின் வழியாகப் பங்களிப்புகளைச் செய்து வந்தவர். நிர்வாக உத்தியோகத்தராக யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு மாவட்டங்களில் பணியாற்றியவர்.

கடந்து முப்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக அவரோடு உறவாடியும் பணியாற்றியும் வந்திருக்கிறேன். கடந்த இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்பு துணைவியாரை இழந்திருந்தார். இப்பொழுது அவரும் திரும்ப வரமுடியாத பயணத்தில் சென்று விட்டார். அவரை இழந்து நிற்கும் பிள்ளைகளுக்கும் உறவினருக்கும் ஆழ்ந்த அனுதாபங்கள். தாங்கொணாத துயரம் மிக்க கணங்கள் இவை. என்ன செய்வது என்று தெரியாத நிலையில் உள்ளேன்" என்கின்றார் நண்பர் கருணாகரன் அவர்கள்.

“திருச்செந்திநாதனாக 1964களில் இவரது தந்தையாரோடு நான் பழகிய நாட்களில் மன்னாரில் முதலில் கண்டேன். பிற்காலத்தில் பிரபல எழுத்தாளராக சிதம்பர திருச்செந்திநாதனாகச் சந்தித்தேன். நான் தமிழ்நாட்டிற்கு புறப்பட்ட அன்றும், அவரை கிளிநொச்சியில் சந்தித்து விட்டுத்தான் புறப்பட்டேன். என்னுடன் மிகவும் அன்போடும் பாசத்துடனும் பழகியவர் இன்று இயற்கையுடன் இணைந்த செய்தி அறிந்தேன். நெஞ்சு கனக்கின்றது. அன்னாரின் உயிர் இயற்கையோடு இணைந்து அமைதி பெறட்டும். கனத்த மனதோடு எனது ஆழ்ந்த அஞ்சலிகள்.” என்கின்றார் நண்பர் இலங்கநாதன் சிற்றம்பலம் அவர்கள்.

இப்படி எத்தனை இலக்கியவாதிகளின் நட்பை பெற்றிருந்தவரின் இழப்பு என்பது ஈடு செய்யமுடியாதது.

திருச்செந்தி நாதன் அவர்கள் தன்னுடைய அரசியலையோ தேசப்பற்றையோ கடைவிரித்துக் காட்டியதில்லை. தன்னுடைய ஊர், தன்னுடைய மாநிலம், தன்னுடைய நாடு மற்றும் உலகம் ஆகியவற்றின் மீதான நேசத்தை எப்போதும் விட்டுக்கொடுத்ததும் இல்லை. தமிழர்களின் கலாச்சார வரலாற்றை அற்புதமாக எழுதும் அளவுக்கு தமிழர்களின் கலைகள் பற்றிய ஆழ்ந்த அறிவும் புரிதலும் அவருக்கு உண்டு. தமிழர்களின் கலைகள் என்றால் அது இசை, இலக்கியம், நாட்டியம் என்று அனைத்தும் சேர்ந்தது.

அதிலும் வடக்கு, கிழக்கு, மலையகம் என்ற பேதம் கிடையாது. மக்களுடைய தொன்மக் கலைகளும் அவருக்குத் தெரியும். அவரது மொழிப்புலமைகளும் ஆழ்ந்த சித்தாந்த தேடலும் அவர் தமிழர்களின் கலைகள் பற்றிய அரங்கவியலுக்கு அணிகலனாக அமைந்தன. எந்த ஆக்கபூர்வமான படைப்பும் அசலாக இருக்க வேண்டும், ஒன்று அல்லது பலவற்றின் கலைவயாக அமைந்து விடக்கூடாது என்பதே அவரின் சித்தாந்தமாகும்.

எழுதமுடியாத கதை

தமிழர்களின் வாழ்வியல் அவலங்களை இருள் இரவில் அல்லஎன எழுதிப் பிரசுரித்த அவர், ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்க மறுத்து விட்டார். என்னைப் போன்றவர்கள் படிக்க வேண்டாம் என்று நினைக்கிறாரோ அல்லது மேலும் சில அத்தியாயங்களைச் சேர்க்க விரும்பினாரோ தெரியவில்லை.

மே 19-ல் நடந்த துன்பியல் சார்ந்து எப்போதும் விருப்பு வெறுப்புக்கள் இன்றி விமர்சனங்களைமுன்வைக்கும் செந்திரநாதன், தமிழனை உலக அரங்கில் நிமிர வைத்த, தமிழ்த் தேசியத்தின் அடையாளத்துக்கே அங்கீகாரம் கொடுக்காத தமிழ்த் தேசியம் இருந்தென்ன வீழ்ந்தென்ன என எமது ஊர் வழக்கில் ஆதங்கத்தோடு திட்டுவார். அத்தகைய ஓர் கொள்கைப் பிடிப்பாளனை ஒரு தூய்மை மிகு சித்தாந்தவாதியை தமிழ்த் தேசியம் இழந்து நிற்கின்றது.

விளிம்பை மையம் ஆக்கியவர்

சிறுகதை என்ற கலைவடிவம் இலக்கியப் பரப்பில் ஏற்கனவே செய்து வைத்திருந்த மரபுவாதத்தன்மையை அவர் உடைத்தார். சொல்லாடல் எனும் போர்வையில் தமிழ் மொழிச் சொற்றொடர், மாறுபாட்டிட்டு ஒரு தனிப்பின்பத்தை வாசகனுக்கு வழங்கியிருந்தன. அதை உடைத்துப் போட்டவர்களில் திருச்செந்திரநாதனும் முக்கியமானவர்.

வீழ்த்தப்பட்டாலும் வீழ்ந்து போகாத விளிம்புநிலை மக்களின் ஒப்பாரியும், கண்ணீரும், விழுமியத்தின் வீழ்ச்சிகளும், வீழ்ச்சியின் விழுமியங்களும், அழிந்து போகமாட்டேன் என்று அடம்பிடிக்கும் ஈழத்தமிழ்த் தத்துவ மரபின் கடைசித்துடிப்புகளும் திருச்செந்திரநாதனால் கலைப்படுத்தப்பட்டன.

உரைநடைக்கு முன்னெப்போதுமில்லாத இலக்கு செந்திரநாதனின் எழுத்துகளில் நிர்மாணிக்கப்பட்டது. பாதிக்கப்பட்ட அடித்தட்டு மக்களின் வலியை, பாதிக்கப்பட்ட மற்றும் பாதிக்கப்படாத மனித மனங்களுக்குக் கடத்துமொரு ரசவாதத்தை செந்திரநாதனின் எழுத்து செய்தது.

உடல் என்ற சதைக்கோளம் அழுகி ஒழுக்கும் நிலையிலும் தத்துவ விசாரத்தோடு பீடிப்புகையில் நிலா கைவரசிக்கும் ஒரு பெருநோயாளி பிநான் என சொல்லும் செந்தில்நாதன்,

கண்ணில்லாவிடில் ஒன்றும் கெட்டுப்போகாது என்ற அனுபவ முடிவோடு கண்ணொடு கண்ணினை நோக்காமல், சொற்களால் மட்டுமே காதல் வளர்க்கும் பார்வையற்ற மாற்றுத்திறனாளிகள்— திறந்தவெளியில் முதலிரவு காணமுடியாமல் சொர்க்கத்திற்கும் நரகத்திற்குமிடையே பந்தாடப்படும் நடைபாதைத் தம்பதிகள் இராணுவ முன்னரங்கில் தனது பறிக்கப்பட்ட காணி நிலத்தை மீட்கப் போராடி, கைகளும் கால்களும் திசைக்கொன்றாய்த் திரும்பி முறுக்கி நிற்கும் ஈழக்கிழவன்

ஒரு மூன்றாம் மனிதன் தன்தலையில் சூட்டிய பூவைக்கொத்துச் சிகையோடு வீதியில் விட்டெறிந்து தன் சுயதர்மத்தைக் காத்துக் கொள்ளும் ஒரு விதவைப் போராளி

தாலிகட்டி அழைத்துச் சென்று தன்னை விபசாரத்துக்குத் தள்ள முயன்ற நகரத்துக் கணவனைத் தூவென்று தூப்பித்தூக்கியெறிந்து தன்னை நேசித்தவனைத் தேடித் திரும்பிவந்து தனக்கான வாழ்வை வரித்துக்கொள்ளும் ஒருகிராமத்துத் தமிழ்ச்சி

என இப்படி எழுத்தாலும் வாழ்க்கையாலும் நிராகரிக்கப் பட்டவர் களை உயிர்ப்புள்ள பாத்திரங்களாய் உலவ விட்டதற்கு அவர் சித்தாந்த பாசறையில் வளர்ந்தவர் என்பது மட்டுமே காரணமன்று. வறுமையுற்று பாலற்றுப் போனதனால் முலைத்துவாரம் தூர்ந்து விட்டது என்ற பொருளில் 'இல்லிதூர்ந்த பொல்லாவறுமுலை' என்று பாடிய சங்க இலக்கியத்தின் மரபுத் தொடர்ச்சி அவர் என்றும் சொல்லலாம். போகிறபோக்கில் செந்திநாதன் சிந்திய கைவரங்கள் முறுக்கி நிற்கும் எழுத்தின் முருகியலுக்குச் சாட்சியாகும்.

இவ்வாறு தமிழர்களின் அவலத்தை நரம்புதெறிக்க எழுதுகிறது செந்திநாதனின் பேனா.

செந்திநாதன் கதை

புல்லாங்குழலுக்குள் பறை ஒலி கேட்டது போல் செந்திநாதனின் கலை ஓட்டத்தில் தெறிக்கும் இந்த ஆரவாரத்தின் மீது விமர்சன உலகம் விசனம் காட்டியது. "செந்திநாதனின் எழுத்தில் கலையமைதி இல்லை" என்றார் எங்கள் பிதாமகன் ஏ.சி.தாசீசியஸ் அவர்கள். "உருவ ஒழுங்குமிக்கலை" என்றது இன்னொரு கூட்டம். காலம் எல்லாவற்றையும் புறம்பாக்கிப் படைப்பாளியின் சூக அக்கறையைக் கொண்டாடிக் கொண்டது.

என்பதுகளுக்கு முன்னரான அன்றைய எழுத்தாளர்கள் நவீனத்துவப் படைப்பாளிகளைப் பொருட்படுத்தவில்லை என்பதும், வல்லமைசார் தமிழ்த் தேசிய பிதாமகர்கள் சிலர், நவீனத்துவ எழுத்தாளர்களைக் கண்டுகொள்ளவில்லை என்பதும் இலக்கியத்திற்கு நேர்ந்த இறந்தகால இழப்பாகும்.

ஆனால், செந்திநாதனுக்கு அந்த துர்ப்பேறு நேரவில்லை. தன் இறுதிக்காலத்தில் எல்லாராலும் கொண்டாடப்பட்ட படைப்பாளி ஆனார். ஒரு படைப்பாளன் என்பவன் எழுதுவான் மட்டுமல்லன். ஆழ்ந்த வாசகனும் அவனே அமுந்திய விமர்சகனும் அவனே. செந்திநாதன் நல்ல வாசகர் மற்றும் நல்ல விமர்சகர். ஒரே பொருள் குறித்த இரு கதைகளை அவர் வாசித்ததும் அதில் ஆக்சிற்றந்தது எது என்று அடையாளங்காட்டியதும் மறக்கவியலாதவை.

கதைஒன்று:

துரத்தும் காவல்துறையிடம் தப்பித்து ஒரு வீட்டுக்குள் ஓடி ஒளிகிறார் தலைவர். அது ஒரு தோழனின் வீடு. கைக்குழந்தைக்குத் தாய்ப்பால் ஊட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள் தோழனின் சகோதரி. தலைவர் உள்ளே ஓடிவந்து ஒளிகிறார்.

வேட்டை நாயின் முர்க்கத்தோடு வீட்டுக்குள் நுழைந்த காவல்துறை எங்கே அவன் என்று மிரட்டுகிறது. பால் குடித்துக் கொண்டிருந்த குழந்தையைத் தன் மார்பிலிருந்து உருவுகிறாள் ஓங்கித்

தூரையலடிககறாள் குழந்தை சிதறுகிறது சூழ்நிலை திகைமாறுகிறது
காவல்துறை போய்விடுகிறது தலைவர் காப்பாற்றப்படுகிறார்.

கதை இரண்டு:

உச்சத்தில் வியட்நாம் யுத்தம். ஒரு சிற்றூரை இராணுவம்
வளைக்கிறது. ஊரே தப்பித்து ஓடி ஒரு பாலத்தின் அடியில்
பதுங்கியிருக்கிறது. பாலத்தின் மேலே இராணுவத்தின் காலடிச்
சத்தம் கேட்கிறது. பாலத்தின் கீழே மூச்சுவிடும் ஓசையைக் கூட
வெளிவிடாமல் அச்ச மௌனத்தில் அடைந்து கிடக்கிறார்கள் ஊர்
மக்கள். அந்தக் கூட்டத்தில் கைக்குழந்தையோடு ஒரு தாய்.
அப்போது அது அழ எத்தனிக்கிறது. அழுத குழந்தையின் வாயை
அழுத்திப் பொத்துகிறாள் தாய்.

இப்போது மூக்குவழியே கீச்சிடுகிறது. மூக்கையும்பொத்துகிறாள்.
அது கைகால்களை உதறுகிறது. இன்னும்அதுஅழப் பார்க்கிறது.
அவள் இன்னும் அழுத்துகிறாள். தேடிவந்த இராணுவம் பாலத்தைக்
கடந்து போகிறது. பொத்திய கையை எடுக்கிறாள்தாய் குழந்தை
இறந்துகிடக்கிறது. வீறிட்டுக் கத்துவதற்குத் தாய் எத்தனிக்கிறாள்
இப்போது கணவனின் கை அவள் வாயைப் பொத்துகிறது.

இந்த இரண்டு கதைகளில் முதல் கதை செயற்கை. அதில் அதிர்ச்சி
வைத்தியம் திட்டமிட்டு ஊடப்படுகிறது. இரண்டாம் கதை இயற்கை.
அது சத்தியத்தின் கோட்டுக்குள் இயங்குகிறது. சத்தியத்தின்
கோட்டைத் தாண்டுகிற எந்தக் கதையும் கலைக்கு உண்மையாய்
இருப்பதில்லை. எனவே, இதில் இரண்டாம் கதையே சிறந்த கதை
என்று தீர்ப்பளிக்கிறார் செந்திநாதன்.

இந்தக் கதை உண்மையில் ஜெயகாந்தனின் எழுத்தாக இலக்கிய
சோலையாக எமக்கு ஒப்புவமை காட்டுகின்றார் செந்திநாதன்.

அரங்கியல் அதுவும் சினிமா ஒரு நட்சத்திர தேவதை. கலைகளின்
ராணி. அவளைக் காதலித்தோர் பட்டியலில் செந்தி நாதனும்
இருந்தார். தன் எழுத்து கலைவடிவம் பூணவேண்டும் என்ற

வேட்கை அவருக்குள் விளைந்திருக்கக் கூடும். உலக சினிமாவைத் தமிழில் தரவேண்டும் என்ற உள்ளூணர்வும் அவரை உந்தியிருக்கக் கூடும். கலையுலகத்தைக் கையில் எடுத்த தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் வெற்றியும் செந்திநாதனை சீண்டியிருக்கக் கூடும்.

சமரசம் செய்து கொள்ளாத அவரது 'முள்முடி மன்னர்கள்' தேசியத் தலைவரின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றது.

சுத்தமான தங்கத்தில் நகை செய்ய முடியாது என்றும், துணியைக் கிழிக்காமல் சட்டை தைக்க முடியாது எழுத்து ஊடகம் வேறு □ காட்சி ஊடகம் வேறு என்றும் விளங்கிக் கொள்வதற்கு செந்திநாதன் கொடுத்த விலை அதிகம். அவர் ஒரு கட்டத்தில் எழுதுகிறார்: "என்னை சிலர் கிறுக்கன் என்று நினைத்திருக்கலாம். சில இலக்கிய வட்டங்களில் என்னை அப்படித்தான் அழைத்தார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். நானும் அப்படித்தான் இருந்தேன்" என்றார்.

செந்திநாதன் என்ற இலக்கியவாதியின் அரசியல் உற்று நோக்கத்தக்கது மற்றும் கற்றுணரத்தக்கது. செந்திநாதன் என்ற எழுத்தாளனுக்கு அரசியல் ஓர் ஒலிபெருக்கியை உபயம் தந்ததே தவிர, அரசியலுக்கு செந்திநாதனோ-செந்தில்நாதனுக்கு அரசியலோ பெரிதும் பயன்பட்டதாய் உணர முடியவில்லை. அவரது கலையுலகக் கனவு சக வெறுப்புலக வல்லாளர்களின் வல்லாண்மையால் சூறையாடப்பட்டது.

அரசியல் கனவோ விடுதலை இயக்கத்தின் தீவிரத்தால் சிதறுண்டு போனது. கடைசியில் அவர் தமிழ்த் தேசியத்தை நேசித்தார் தமிழ்த் தேசியவாதிகளை நேசிக்கவில்லை. தலைவர் பிரபாகரனை நேசித்தார் புலிகளை நேசிக்கவில்லை என்பதுவும் ஓர் வரலாற்றுத் துயரம்தான்?

ஒவ்வொரு தனிமனித வாழ்வும் பெருமையாலும் சிறுமையாலும் நிறைந்து வழிகிறது. அவரது வாழ்விலும் இந்த இரண்டையும் கடந்தே அவர் வந்திருக்கின்றார்?"

இலக்கியம் என்பது வாழ்வின் நிழல் என்றால் இலக்கியத்துக்கும் இதுவே பொருந்தும். இலக்கியம் என்பதும் அந்தந்தக் காலத்து நியாயம் தான். செந்திநாதன் நாடக நெறியாளர் மட்டுமல்ல ஒரு கவிஞரும் கூட. அவர் எழுதியவற்றுள் எனக்குப் பெரிதும் பிடித்த கவிதை 'எண்ணிப்பார் உன் தேசத்தை' என்பதாகும்.

நல்லதைச் சொல்லுகிறேன் ∴ இங்கு நடந்ததைச் சொல்லுகிறேன் ∴ இதற்கெனைக் ∴ கொல்வதும் கொன்று ∴ கோயிலில் வைப்பதும் ∴ கொள்கை உமக்கென்றால் உம்முடன் கூடி இருப்பதுண்டோ" ஆமாம். புரட்டிச் சிந்தித்தவனைப் புரிந்து கொள்ளாத இந்தச் சமூகம் புரியாமல் கொல்லும் பிறகு புரிந்து கொள்ளும். புரிந்து கொண்ட பிறகு கொல்லப்பட்டவனைத் தூக்கிக் தலையில் வைத்துக் கொண்டாடும். அப்போது எழுத்தாளன் கேட்பான். "அட மூட மக்களே! உங்களோடு கூடி இருப்பதுண்டோ?"

சமூகம் கேட்கும்: "எம்மோடு நீங்கள் கூடி இருக்க வேண்டாம். உங்களோடு நாங்கள் கூடி இருக்கலாமல்லவோ?"

செந்தில் நாதனோடு கூடி இருப்போம்!

இலக்கியத்தின் பல்துறைகளிலும் பிரகாசித்த நட்சத்திரம் : இணுவையூர்சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன்

க.பரணீதரன்

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள இணுவிலில் பிறந்த இலக்கிய படைப்பாளர்களது இலக்கியதடம் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக் கூடியது. ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இந்த மண்ணில் தோன்றிய பல படைப்பாளிகள் உரம் சேர்த்துள்ளார்கள். அந்தவகையில் இணுவிலில் 1954.5.29 இல் சிதம்பரநாதபிள்ளை அவர் களுக்கு மகனாக பிறந்தார் திருச்செந்திநாதன். தனது இளமைக்காலத்தில் சில ஆண்டுகள் தந்தையாரின் தொழில் நிமித்தம் மன்னாரில் வசித்த இவர், மன்னார் சித்திவிநாயகர் பாடசாலையில் தரம் 7 வரை கற்று பின்னர் யாழ் ஸ்கந்தவரோதயாகல்லூரியில் தரம் 7 முதல் 11 வரை கற்று உயர்தரக் கல்வியை மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியில் வணிகத்துறையில் பெற்றார். உயர்தரம் கற்று சில காலத்திலே அரசாங்க சேவையில் இணைக்கப்பட்ட இவர் தொழில் பார்த்துக் கொண்டே வெளிவாரியாக கற்று வணிகத்துறையில் ஸ்ரீ ஜயவர்த்தன பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டம் பெற்றுக் கொண்டார். சைவப்புலவர் க.செல்லத்துரை அவர்களிடம் தமிழைக் கற்ற இவர் தமிழ் மீது பற்றும் ஆவலும் கொண்டிருந்தார். இவரது தந்தையார் மேடை நாடகங்களை அண்ணாவிடம் செய்தும் கதாப்பிரசங்கங்களையும் வில்லுப்பாட்டு மேடை நிகழ்வுகளை மேற்கொண்டும் வந்தார். இதனால் கலைகள் மீது இவருக்கு இயல்பாகவே ஆர்வம் ஏற்பட்டது. சிறுவயதிலேயே நாடகங்கள் சிலகதை இவர் எழுத

ஆரம்பித்தார். 1986 இல் திருமணம். காதல் திருமணம் செய்து கொண்ட இவர் மனைவி மீது அளவற்ற பற்றும் மதிப்பும் வைத்திருந்தார். பிரம்மச்சரி யத்தில் தன்னை பெற்று வளர்த்த தாய் தனது வளர்ச்சிப் பாதை யில் முக்கியமான இடத்தை வகித்தார் எனவும் திருமணத்தின் பின் தனது ஒவ்வொரு இயக்கத்திலும் தனக்கு உறுதுணையாக தனது மனைவி இருந்தார் எனவும் குறிப்பிடும் இவர் கடந்த சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மனைவி யாரை இழந்து துக்கக் கடலில் மூழ்கி இருந்தார். நல்லதொரு மனிதராய், பழகும் மனிதர்களுக்கு இனியராய் விளங்கிய எழுத்தாளர் இணுவையூர் திருச்செந்திநாதன் அவர்கள் அண்மையில் மறைந்தது ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு பாரிய இழப்பேயாகும். சிறுகதை, நாவல், விமர்சனக் கட்டுரை, நாடகம், நூற்பதிப்பு, சஞ்சிகைவெளியீடு என இலக்கியத்தின் பல்வகைமைகளிலும் தன் ஆளுமையைப் பதித்துச் சென்ற அவரது இலக்கியப் பணியை இக்கட்டுரையூடாக பார்ப்போம்.

1972 மித்திரனில் எழுதிய 'காதலோ காதல்' என்ற சிறுகதையுடன் இலக்கிய உலகில் பிரவேசித்த இவர் வீரகேசரியில் 1974 தொடக்கம் 1999 ஆம் ஆண்டுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் 45 சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். வீரகேசரியில் கட்டுரைகள், கடிதங்கள் என பலதை எழுதியுள்ளார். அந்த வகையில் தனது இலக்கிய வளர்ச்சியில் பெரும் பங்காற்றிய வீரகேசரி பத்திரிகை மீது சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் அவர்கள் பெரும் மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்தார். இவரால் எழுதப்பெற்ற 'தேவயானி', 'சுக்கிராச்சாரியார்', 'அரங்கேற்றம்' போன்ற நாடகங்களும் இவரது நாடக அறிவையும் ஆளுமையைப் புலப்படுத்துகின்றன. 150 சிறுகதைகள் வரையில் எழுதியுள்ளார். இவரது சிறுகதைகள் தொகுப்புகளாகவும் வெளிவந்துள்ளன.

1. வெட்டுமுகம் (1993)

2. என்னுடையதும் அம்மாவின் தும் (1998)

செதிமுடியக் கதை

3.மணல்வெளிஅரங்கு(2002)

4.மருத்துவர்களின் மரணம்(2016)

ஆகியசிறுகதைத்தொகுதிகள் வெளியாகியுள்ளன.

இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான 'வெட்டுமுகம்' தேசியகலை இலக்கியப் பேரவையின் வெளியீடாக 1993 இல் வெளியானது. இத்தொகுப்பில் உள்ள பல கதைகள் வாயிலாக யாழ்ப்பாணத்து மத்திய தர வர்க்கத்தைச் சார்ந்த மக்களின் வாழ்நிலைகளை சித்திரித்துள்ளார். கோஷமும் வேஷமும், ஆரோகணம் அவரோகணம், முகமூடி மனிதர்கள், குட்டையும் மட்டைகளும் ஆகியவை யாழ்ப்பாணத்துச் சமூகத்தில் போலிகளாக வாழும் மனிதர்களின் போலித்தனங்களையும் அவர்களால் சமூகத்தின்மீது ஏற்படுத்தப் படும் அசௌகரியங்களையும் அவர்களது அநாகரிகச் செயல்களையும் வெளியுலகிற்கு காட்டும் வண்ணம் புனையப்பட்டுள்ள கதைகளாக காணப்படுகின்றன. யாழ்ப்பாணத்து திருமணங்களில் பெரிதும் எதிர்பார்க்கப்படும் சீதனத்தை மையப்படுத்தி 'சேர்ந்தோம் வாழ்ந்திருவோம்' கதையை புனைந்துள்ள கதாசிரியர், போர்ச் சூழலால் ஏற்பட்ட அவல நிலைகளை முன் வைத்து, 'எந்தையும் தாயும்', 'வீட்டை மட்டுமல்ல' கதைகளை இயல்பாக படைத்துள்ளார். யாழில் நடை பெறுகின்ற வேலி எல்லைச் சண்டைகளை கேலியும் கிண்டலுமாக நயக்கும் கதையாக 'காணிக்கு வேலி உண்டு' கதையையும், நாட்டுப் பிரச்சினைகள் காரணமாக புலம் பெயர்ந்துவாழும் ஒருவன் என்றாவது ஒருநாள் நாடுதிரும்பவேன் என்ற மனஅங்கலாய்ப்புடன் புலம் பெயர் தேசத்தில் வாடும் கதையாக 'வெட்டுமுகம்' கதையையும் எழுதியிருக்கின்றார். 'என்று மடியும் எங்கள்?' கதையும் ஈழப்போராட்ட காலத்தில் தமிழ் பெற்றோர்கள் அடையும் அவலத்தையும், மன ஏக்கங்களையும் துன்பத்தையும் எடுத்தியம்புகின்றது. 'மண் வாசனை' கதை சமூகத்து அபிப்பிராயங்களுக்கும் தனி மனித

உணர்வுக்கும் இடையிலான முரண்பாட்டு நிலையை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்டுள்ள கதைபாக காணப்படுகின்றது. இத்தொகுப்பினூடாக சமூகம் மனிதன் மீது திணிக்கும் சமையை அறிய முடிகின்றது.

1995 இல் இவரது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுப்பாக 13 கதைகளை உள்ளடக்கி 'என்னுடைய தும் அம்மாவினுடையதும்' தொகுப்பு வெளியானது. இதுவும் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை வெளியீடாக வெளியானது. 'சமகாலம்' குறித்த போர்க்கால சூழலை மையப்படுத்தியதாக அக்காலத்தில் 'ஐடென்ரிக் காட்' இன் முக்கியத்துவத்தை பற்றிய கதை. 'இன்றுநாளை' என்பது வாடகை வீட்டில் பல துன்பங்களை எதிர் கொண்டு, கஷ்டப்பட்டு சேர்த்த பணத்தில் சொந்தமாக வாங்கிய நிலத்தில், வீடு கட்டி இன்பமாக வாழ்ந்திருந்த குடும்பத்தின் வீடு போர்க்கால சூழலில் எயார்போட்டை பெருப்பிப்பதாக கூறி சூறையாடப்படுவதை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்டுள்ளதோடு தமிழரின் எதிர்கால நிலையை கேள்விக்குட்படுத்தும் கதையாகவும் புனையப்பட்டுள்ளது. ஈழத்து போரில் இருந்து மகனை பாதுகாக்க எண்ணி அவனை புலம் பெயர் தேசத்துக்கு அனுப்ப அங்கும் அவன் குடியுரிமையில்லாக் காரணத்தால் சிறையில் வாடுவதும், இங்கு அவன் பெற்றோர் சொந்த நிலத்திலேயே குடியுரிமை பறிக்கப்பட்டு அகதிமுகாமில் வாழும் அவலவாழ்வையும் சித்திரிக்கும் கதைபாக 'அகதிமுகாம்' கதையும் எழுதப்பெற்றுள்ளது. மேலும் இத்தொகுப்பில் எழுதப்பட்டுள்ள ஏனைய கதைகள் பலவற்றிலும் போரினால் ஏற்பட்ட இழப்புகள், இடப் பெயர்வுகள், அகதிமுகாம் வாழ்வு, புலம்பெயர்வு, காணாமற் போதல், பொருளாதாரத்தை, சுற்றி வளைப்புகள், மன ஏக்கங்கள், மனப்போராட்டங்கள் என்பவற்றை மையப்படுத்தியதாக, தமிழரின் அவல வாழ்வை சித்திரிக்கும் படைப்புகளை உள்ளடக்கிய கதைகளாக யதார்த்தபூர்வமாக சிறுஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளன.

2002 இல் 'மணல் வெளிஅராங்கு' சிறுகதைத் தொகுப்பும் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை வெளியீடாகவே வெளியானது. இத்தொகுப்பில் உள்ள பல கதைகளில் குறியீட்டு மொழியை கதாசிரியர் பயன் படுத்தி தான் சொல்ல வேண்டியவற்றை தெளிவுறக் கூறியுள்ளதோடு, கதாசிரியரின் அடுத்தகட்ட நகர்வை தரிசிக்க முடிகின்றது. தமிழ் தேசிய பேராட்ட காலத்தில் நிகழ்த்தப்பெற்ற பல சம்பவங்களை இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகள் நினைவூட்டுகின்றன. 1995 - 2002 காலகட்டத்திற்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் எழுதப் பெற்ற இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகள் குறிப்பிட்ட காலத்தின் பதிவுகளாக கொள்ளத்தக்கவை. அத்தோடு இத்தொகுப்பின் பலகதைகள் உணர்வுகளின் வெளிப்பாட்டை மையப்படுத்தி எழுதப்பெற்றுள்ளதோடு போரின் தாக்கத்தால் தமிழ் மக்களின் மனதின் மூலையில் ஒழிந்துள்ள பயத்தை ஏதோவொரு வகையில் புலப்படுத்தும் சந்தர்ப்பங்களை வெளிப்படுத்தவும் தவறவில்லை. நல்லதொரு தொகுப்பு.

இறுதியாக 2016 இல் 'மருத்துவர்களின் மரணம்' சிறுகதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டார். தனது மனைவியின் இழப்பை உணர்வு பூர்வமாக சித்திரித்தும் சில மருத்துவரின் கவனமற்ற போக்கை கேள்விக்குட்படுத்தியும் எழுதப்பெற்ற கதையாக 'மருத்துவர்களின் மரணம்' சிறுகதை உணர்வு வெளிப்பாட்டுச் சித்திரமாக புனைவப்பட்டுள்ளது. போலி வேஷதாரிகளைப் பற்றிய 'அட' கதை, நெருக்கடியான வாழ்வைப் புலப்படுத்தும் 'இத்தால் சகலரும் அறிய வேண்டியது என்ன வென்றால்' கதை, பெண்ணியத்தை முன்னிலைப் படுத்தி எழுதப்பெற்ற 'வாழ்தல் என்பது' போன்ற கதைகள் இத்தொகுப்புக்கு வலிமை சேர்த்துள்ளன. மொழிநடையும், கதாசிரியரின் அனுபவங்களும் தொகுப்பை ஒரே மூச்சில் வாசித்து விட காரணமாக அமைகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் சிறந்த 5 நாவல் களையும் எழுதியுள்ளார்.

1980களில் மித்திரன் வாரமலரில் எழுதிய 'என்றாவது ஒரு நாள்' என்ற நாவலை 1981 இல் நூலாக வெளியிட்டிருந்தார். ஐந்து பாத்திரங்களை மட்டுமே கொண்டு நகரும் கதை. கிராமியப் பாடசாலை யொன்றுக்கு மாற்றலாகி வரும் மனைவியை இழந்த ஆசிரியர் ஒருவருக்கும், அக்கிராமத்தில் இளவயதிலே பாலியல் வன்புணர்வுக்கு ஆளாகி சமூகத்தால் ஓரங் கட்டப்பட்டு விலக்கி வைக்கப்பட்டுள்ள பெண்ணிற்கும் இடையே காதல் அரும்புவதை மையப்படுத்தி எழுதப் பெற்றுள்ள நாவல். துன்பக்கேணியில் அமிழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பெண்ணை ஆசிரியர் மனிதாபிமான நோக்குடன் காதல் புரியும் கதையின் நகர்வு வாசகர் களை கட்டிப்போடும் தன்மை வாய்ந்தது.

1988 இல் மீரா வெளியீடாக 'முடிவல்ல ஆரம்பம்' என்ற நாவல் வெளியானது. தமிழ் பெண் களின் திருமணத்தில் முட்டுக்கட்டையாக இருக்கும் சீதனத்தை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்ட இந்நாவல் முதிர் கன்னிகளின் அவலவாழ்வு, யாழ்ப்பாணத்தில் திருமணச் சந்தையில் சீதனம் ஏற்படுத்தும் பிரச் சினைகள், போராட்டத்தின் உண்மை நிலவரங்களை சரியாக புரியாதவர்களின் இயல்புகள், சாதி என பல விடயங்களை பேசியுள்ளதோடு போராட்ட காலத்தை பகைப்புலமாகவும் கொண்டமைந்துள்ளது.

காதலித்தவனை நம்பி அவனோடு ஓடிப்போன பெண்ணொருத்தி அவனை இழந்து வாழ வழியின்றி தவித்து வாழாவெட்டியாக நடுத்தெருவில் நின்று வாழ்விற்காக போராடும் அவலத்தையும் அவள் எதிர் கொள்ளும் பிரச்சினைகளையும் மையப்படுத்தி 'இருள் இரவில் அல்ல' நாவல் படைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நாவல் ஈழநாடு பத்திரிகையில் தொடராக வெளி வந்தது. மீரா பதிப்பக வெளியீடாக 1990 இல் வெளியான இந்நாவலும் ஆசிரியரின் ஆளுமையின் சிறப்புக்கு எடுத்துக் காட்டானது.

சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் அவர்களின் நான்காவது நாவலாக 'முள் முடிமனிதர்கள்' 1991 இல் மீரா வெளியீடாக வெளியானது. இத்தலைப்பே வித்தியாசமானது. நல்லகல்வி, வேலைவாய்ப்பு இன்றிய இளைஞன் இடத்தில் ஏற்படும் நடத்தைக் குழப்பங்களை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்ட இந்நாவல் குடும்பச் சமையை தலையில் சுமக்க முடியாமல் விரக்தியடையும் இளைஞனை படம் பிடித்து காட்டுகிறது.

'மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறப்போம்' நாவல் 1992 இல் மீரா வெளியீடாகவே வெளி யானது. இந்நாவல் ஈழமுரசில் தொடராக வெளியானது. போரின் தாக்கம், அதன் இழப்புகள் அவற்றை எதிர்கொண்ட தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை, பெண்கள் எதிர் கொண்ட துயரங்கள் பற்றிய விபரிப்புகளை சிறப்புற காட்சிப் படுத்திய நாவலாக இது வெளி யாகியுள்ளதோடு போரினால் ஏற் பட்ட இடப்பெயர்வுகளை மையப் படுத்தி கதை நகர்த்தப்படுகின்றது. மூன்று வகையான குடும்பங்களை கொண்டு தமிழ் மக்களின் இன்னல்கள் இந்நாவலில் பேசப்படுகின்றன.

இவர் 80களின் ஆரம்பத் தில் செயற்பட்ட யாழ் கலாசாரக்குழுவுடன் இணைந்து, பல இலக்கிய முயற்சி களில் இணைந்து பணியாற்றி னார். அந்தவகையில் ஈழமுரசு, அமுதகங்கை செய்திக் கதிர் போன்ற பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளுடன் இணைந்து செயலாற் றினார். ஈழமுரசிலும் குறிப்பிடும் படியான பல படைப்பு களை இவர் எழுதியுள்ளார். நடராஜமைந்தன், சிதம்பரன், இணுவிலான், சிதம்பரதிரு, அக்கினிக் கறுப்பன், சித்திரா சிவகணேசன் என பல புனைபெயர் களில் இவரது படைப்புகள் களம் கண்டன. வீரகேசரி, ஈழநாடு, ஈழமுரசு, ஈழநாதம், மித்திரன், சஞ்சீவி, வாரமுரசொலி, உதயன் ஆகிய பத்திரிகைகளிலும் சிரித்திரன், மல்லிகை, உள்ளம், வெளிச்சம், ஆதாரம், தளவாசல் போன்ற சஞ்சிகைகளிலும் இவரது படைப்புகள் பிரசுரமாயின.

சுமார் ஒருவருடம் மாதாந்த சஞ்சிகையாக வெளிவந்த கொக்குவில் வளர்மதி சனசமூக நிலையத்தினரால் வெளியிடப்பட்ட 'உள்ளம்' சஞ்சிகை சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் அவர்களின் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட பின்னர் ஈழத்தில் பலரது கவனத்தையும் பெற்றதை யாராலும் மறுக்கவியலாது. விடுதலைப்புலி களின் கலைபண்பாட்டுக்கழகத்துடன் ஏற்பட்ட தொடர்பு இவரது இலக்கிய வாழ்வில் திருப்புமுனையாகவும், இவரது கலைத்துவத்தை வெளிக்காட்ட சந்தர்ப்பமாகவும் இவருக்கு அமைந்தது. அந்த வகையில் விடுதலைப்புலிகளின் கலை பண்பாட்டுக்கழகத்தினரால் வெளியிடப்பட்ட 'வெளிச்சம்' சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக பணி புரிந்தார். இந்த இதழின் வடிவமைப்பு இன்றும் பலரால் மெச்சப் படுகின்றது. அவற்றினை மேற்கொண்டவர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன் அவர்களே. இதேவேளையில் ஆதாரம், காப்பரண் (பனை அபிவிருத்தி சபை வெளியீடு) போன்ற சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியர் குழுவிலும் இணைந்து ஒரே நேரத்தில் வெளிச்சம், ஆதாரம், காப்பரண், ஈழமுரசு என நான்கு பிரசுரங்களில் சலிக்காது இணைந்து பணி யாற்றினார். சட்டத்தின் திறவுகோல் சஞ்சிகை, அன்ரன் பாலசிங்கத்தின் சில நூல்கள், பெண் பேராளிகளின் 'நாற்று' சஞ்சிகை எனப் பல நூல்களின் வடிவமைப்பை செய்துள்ளார். ஈழநாடு (வன்னியில் - வாரந்த பொறுப்பாசிரிய ராக), ஈழநாடுவாரமலர் பத்திரிகை ஆசிரியராக, ஈழநாடு மாத மலர் பத்திரிகை ஆசிரியராக என இரண்டு ஆண்டுகள் தொடர்ந்து பணி யாற்றினார். பத்திரிகை ஆசிரியர் என்பதற்குமப்பால் கணினி வடிவமைப்பு, சஞ்சிகை வடிவமைப்பு என பலதையும் இவரே மேற்கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. தொடர்ந்து இலக்கிய செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டு வந்த சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் அவர்கள் தனது நண்பர்கள் கை.சரவணன், சிதம்பரன், ந.மயூரன்பன், முல்லைக்கமல், தமிழ்மாறன், சத்திய மூர்த்தி போன்றோருடன் இணைந்து 'எழுகலை

எழுதமுடியாத கதை

இலக்கியப் பேரவை"யை 1999 இல் உருவாக்கி இலக்கியச் செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்து வந்தார். கருத்தரங்குகள், கவியரங்குகள், நூல் பதிப்புகள், நூல் வெளியீடுகள் என்பன இவ்வமைப்பின் ஊடாக செயற் படுத்தப்பட்டு வந்தன. ஈழவிடுதலைக்கான இறுதிப் போரின் போது வன்னியில் பல துன்பங்களை அனுபவித்து மீண்ட சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் அவர்கள் யாழ் மீண்ட பின்னர் தொடர்ந்தும் தனது இலக்கியபணிகளை மேற்கொண்டு வந்தார். அதன் பேராக அவரால் 'தளவாசல்' சஞ்சிகை எழுகலை இலக்கியபேரவையின் துணையோடு வெளிவந்தது. விருதுகள், பட்டங்கள் மீது ஆசையற்றவர். தனது இலக்கியபணி மக்களுக்கானவை என்றநோக்கோடு அர்ப்பணிப்போடு இறுதி வரை நடுநிலையாக செயற்பட்டு வந்த சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் உதயன் பத்திரிகையின் கூரியகாந்தி பகுதிக்கும் பொறுப்பாக இருந்து அதனை தரமாக வெளியிட அனுசரணை புரிந்தார். நாற்பத்தாறு ஆண்டுகளாக தொடர்ச்சியான இலக்கியச் செயற் பாட்டாளராக இயங்கிய இவரது செயற்பாடுகள் தமிழ் இலக்கியநெஞ்சங்களுக்கும் பயன்தரவல்ல பல இலக்கிய அறுவடைகளை பெற்றுத் தந்துள்ளது. இவர் சமூகத்தை அவதானித்தவிதம் தனித்துவமானது; பெண்கள் மீதான பரிவும் கரிசனையும் வியக்கத்தக்கது; தமிழ் சமூகத்தில் பல்வேறு அழுக்குகளைதன் எழுத்தின் வாயிலாக வெளிக்கொண்டு வந்த இவரது படைப்புகள் பாராட்டிற்குரியன; போராட்டத்தின் வரலாற்றை, போராட்ட வாழ்க்கையை அறிந்து கொள்வதற்கு சிதம்பர திருச் செந்திநாதனின் படைப்புகள் ஆதாரமானவை. புதியதலைமுறை எழுத்தாளர்களை உருவாக்க வேண்டும் என்ற நன் நோக்கோடு இறுதிவரை பயணித்த இவரதுபடைப்புகளும் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் முக்கியமானவையாகக் கொள்ளத்தக்கவை. ●

Athavan News

ஈழத்தின் புகழ்பெற்ற எழுத்தாளரான இணுவையூர் சிதம்பரதிருச் செந்திநாதன் நேற்று (திங்கட்கிழமை) தனது 66ஆவதுவயதில் காலமானார்.

ஈழத்தின் தலைசிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளர்களில் ஒருவராக, சிறந்த நாவலாசிரியராக, இலக்கியப்படைப்பாளியாகத்திகழ்ந்த இவர், பல்வேறு நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.

இணுவில்கிழக்ககச்சேர்ந்த, தம்பையாசிதம்பரநாதன் அவர்களின் மூத்தபுதல்வரான இணுவையூர் சிதம்பரதிருச் செந்திநாதன், இணுவில் சைவமகாஜன வித்தியாசாலையில் கற்கும்போதே எழுத்துலகில் பிரவேசித்தவர்.

1972ஆம் ஆண்டில் வீரகேசரியில் சிறுகதைகளை எழுத ஆரம்பித்த, இவர், யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வெளியான, ஈழநாடு, ஈழமுரசு, சிரித்திரன், அமிர்தகங்கை, நமது ஈழநாடு, ஈழநாதம், வெளிச்சம், தளவாசல், ஆதாரம், உள்ளம் உள்ளிட்ட நாளிதழ்கள், இதழ்களிலும், கொழும்பில் இருந்து வெளியான இதழ்களிலும் ஏராளமான சிறுகதைகளையும், நாவல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

முள்முடி மன்னர்கள், இருள்இரவில் அல்ல, மருத்துவர்களின் மரணம், என்றாவது ஒருநாள், என்னுடையதும் அம்மாவின்னுடையதும் உள்ளிட்ட — இவரது சிறுகதை தொகுப்புகளும், நாவல்களும் நூல்களாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இவரது படைப்புகள் சிங்கள மொழியாக்கம் செய்து நூல்களாகவும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

ஈழப்போராட்டத்தின் பின்னணியிலான வாழ்வியல் சூழலைப் பிரதிபலிக்கும் காத்திரமான இலக்கியப்படைப்புகளை இவர் வெளிக் கொணர்ந்தவராவார். ஈழவிடுதலைப்போராட்டத்திற்கு இலக்கியம், எழுத்து, பிறசெயற்பாடுகளின் வழியாகப் பங்களிப்புகளைச் செய்து வந்தவர்.

எழுதமுடியாத
கதை

காலமானகாலத்தைப் பதியும் வல்லமை

- புதுவிதி -

நான் நினைத்ததைச் சாதித்துவிட்டபெரும் திருப்தி
அதற்கிருந்திருக்க வேண்டும். சிறிதுநேரம் ஆடிப்பின்னர் களைத்துத்
தன் முயற்சியில் சுற்றும் மனந்தளராதவிக்கிரமாதித்தனாகவழக்கம்

போல யாராவது அகப்படுவார்கள் என நினைத்து தனியார் வைத்திய சாலையை நோக்கிப் பயணப்பட ஆரம்பித்தது. இப்போதும் அதை யாரும் காணாததுவலைதான். மருத்துவர்களின் மரணம் என்ற சிறுகதையின் ஒருபகுதி இது. எழுதியவரை அவர் கடைசிவரை வெளிப்படுத்தாத அதுபிடித்து விழுங்கியிருக்கிறது.

ஆனால் காலம்... இவ்வாறு...
 அது எல்லோரையும் விழுங்கத்தான் போகிறது. அதில் எந்துமாற்றமும் ஏற்படப்போவதில்லை. ஆனால் அதனது அவசரமும் ஒழுங்கு முறையும் தான் பிரச்சனைக்குரியது. எவரை எப்போது எப்படி என்றதிட்டம் ஏதும் அதனிடம் இல்லை என்பதற்கான ஓர் உதாரணமாகத்தான் இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதனின் சாவும் அமைந்துவிட்டது.

எழுபதுகளின் முற்கூறுகளிலிருந்து தொடர்ந்தும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் எழுத்துலக ஆளுமைகளில் ஒருவர்தான் இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் அவர்கள். அவரது பேனாவுக்கு ஓய்வு வழங்கப்பட்டுவிட்டது. மக்கள் வாழ்வை கலை நயத்துடன் கூடச் சயரவணமாக்குவதில் கவனத்துடனும் பொறுப்புடனும் செயற்பட்டவர் இவர். அதைத் தனது இலட்சியமாகவே விரித்துக்கொண்டவர். தனது இலட்சியப் பணிக்காக தனது வசதி வாய்ப்புகள் புகழ் அனைத்தையும் ஓரங்கட்டி எப்போதுமே வாழ்ந்தவர். பட்டங்கள் விருதுகளுக்காகவோ பிரபலத்துக்காகவோ பற்றாத்தடித்தவரும் அல்ல. மாறாக துன்பங்களையே ஏற்று வாழப்பழகியவர்.

எழுதுநராகபணியைத் தொடங்கியவர் நிர்வாக உத்தியோகத்தராக ஓய்வுபெற்றார் என்று சுருங்கக் கூறக்கூடிய பணிப்பரப்பு கொண்ட ஒரு சாதாரணன் அல்ல இவர். பணிக்கு அப்பாலான ஒருபெரு வெளிக்கு சொந்தக்காரர். தேசியம் தொடர்பில் இவருக்கிருந்த அதீதபற்று தேசியவிடுதலைக் கனலை காத்து நின்றவர்களில் இவரும் ஒருவராக நின்றபாடுபட்டவர். பொருண்மிய மேம்பாட்டு

Rasini Eelm Ranjini

ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்திற்குப் பங்களிப்பு செய்து
புலிகளோடு புலியாக இருந்துதமிழைவளர்த்து அயராது உழைத்த
கவிஞர், எழுத்தாளர், தமிழணர்வாளர்
இணுவையூர் சிதம்பரச்செந்திநாதன் மறைவு தமிழினத்தின்
ஈடுசெய்யமுடியாதபேரிழப்பாகும்...!
தமிழீழமண னினதும் மக்களினதும் அசைவியக்கத்தை...
போரின் பதிவுகளைஇலக்கியமாகவடித்த 'இணுவையூர்
சிதம்பரச்செந்திநாதன்' காலம்ஆனார். இவருக்குஅகவை 66. கடந்த
46 ஆண்டுகளாகதமிழ்இலக்கியத்துக்குபெரும்பங்காற்றியவர்.

எழுதமுடியாத கதை

புலிகளோடுபுலியாகஇருந்துபோர்க்காலஇலக்கியம்
படைத்தவர்.

எரிமலை, விடுதலைப்புலிகள், புலிகளின் குரல், தமிழீழத் தொலைக்காட்சி, வெளிச்சம், ஈழநாதம், ஈழமுரசு என பல தமிழ்த் தேசிய ஊடகங்களில் இவரதுபடைப்புக்கள் வெளிவந்தன. தமிழீழவிடுதலைக்காகதன்னால்ஆன அத்தனையும் செய்து வந்த இவர் போரின்கொடுமைக்குப்பட்டுஇருந்தும்துவண்டுபோகவில்லை. கடந்தஆண்டுமுதல் 'தளவாசல்' என்ற காலாண்டு இலக்கிய சஞ்சிகையைநடத்தியவர்.

ஈழவிடுதலைப்போராட்டத்திற்குபங்களிப்பதென்பிரபலஎழுத்தாளர்மரணம் இலங்கையின் புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர் இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்தி நாதன்தனது 66 ஆவதுவயதில் நேற்று காலமாகியுள்ளார்.

ஈழத்தின்தலைசிறந்தசிறுகதைஎழுத்தாளர்களில்ஒருவராக, சிறந்த நாவலாசிரியராக, இலக்கியபடைப்பாளியாகத்திகழ்ந்தஇவர், பல்வேறு நூல்களைஎழுதிவெளியிட்டுள்ளார்.

ஈழவிடுதலைப்போராட்டத்திற்குஇலக்கியம், எழுத்து, பிற செயற்பாடுகளின்வழியாகபங்களிப்புகளைச்செய்துவந்தவர்.

ஈழப்போராட்டத்தின் பின்னணியிலான வாழ்வியல் சூழலை பிரதிபலிக்கும் இலக்கியங்களைபடைத்தார்.

முள்முடி மன்னர்கள், இருள்இரவில்அல்ல, மருத்துவர்களின் மரணம், என்றாவதுஒருநாள், என்னுடையதும் அம்மாவின்னுடையதும் உள்ளிட்டஇவரதுசிறுகதைதொகுப்புகளும், நாவல்களும் நூல்களாகவெளியிடப்பட்டுள்ளன.

இவரதுபடைப்புகள்சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு செய்யப்பட்டு சிங்கள நூல்களாகவும் வெளியிடப்பட்டமைகுறிப்பிடத்தக்கது.

அன்னாரின் பிரிவால்தயுருறும் உறவுகளுக்கு சூழ்ந்த இரங்கலைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

**தன் எழுத்தை ஆயுதமாக்கிப்
பயணித்தவர் இணுவையூர்
சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன்**

- **இ.சர்வேஸ்வரா -**
தமிழ்ச்சங்கம்

நமதுஈழமண்ணில் ஏராளமான எழுத்தாளர் கள்
தோன்றிமறைந்தாலும் தம் எழுத்தால் சமூக நன்மைகளை
விளைவித்தவர்கள் மிகச் சிலரே. அத்தகைய மகோன்னதமான

மனிதர்களுள் மறைந்த எழுத்தாளர் இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன் முக்கியமானவர். தமிழ் இனம் விடுதலைக்கான குரலை உயர்த்திய போது ஒவ்வொருவரும் தத்தமது நிலைப்பட்டு விடுதலைப் பயணத்தில் இணைந்துகொண்டார்கள். அதில் அமரர் இணுவையூர் சிதம்பர் திருச்செந்திநாதன் போராட்டம் வலுப்பெற்றகாலகட்டத்தில் எழுத்தி லக்கியத் துறையில் ஒருகதை சொல்லியாக மட்டு மன்றி கருத்துருவாக்கம் செய்யும் இலக்கிய ஆளுமையாகவும் தன்னை நிலைநிறுத்தி செயற்பட்டார். அரசுஊழியராகப் பணிபுரிந்து கொண்டு அவ் அரசுக்குஎதிராகிவ் அரசினால் இழைக்கப்படும் அநீதிகளைதன் எழுத்துக்களால் கண்டிக்கும் அறச்சீற்றம் கொண்டஅற்புதமானமனிதராகிவர் அடையாளம் காணப்பட்டார். போராட்டகாலப்பகுதியில் வெளிவந்த பல சிறுசஞ்சிகைகளில் ஆசிரியகுழுமத்திலும் ஆலோசனை குழுமத்திலும் ஒருவராக இயங்கியதுமட்டுமன்றிஅச் சிறுசஞ்சிகைகள் மூலமாகபெரும் மானுடவேணவாவையும் அவலத்தையும் ஆவணமாக்கியபெருமைஅமரர்குரியது.

அவரதுசிறப்பியல்புகளில் ஒன்றுதனதுவழியில் தடம் தொடரத்தக்க இளைய இலக்கியகர்த்தாக்களைக் கொண்ட படையணியொன்றை உருவாக்கியமையாகும். அவரது இலக்கியஉலகின் புத்திரர்களாக இன்றுபலர் இயங்குவதைக் காணும் போதுஅவரதுஆளுமையின் கனதியைஉணரக்கூடியதாகவிருக்கின்றது. ஒருகாலத்தில் இலங்கைஅரசுஊழியர்கள் மட்டத்தில் அதுவும் உயர்மட்ட நிர்வாகிகள் மட்டத்தில் ஏராளமான இலக்கியகர்த்தாக்கள் தமிழ் படையணியில்கியத்துறையில் இருந்தனர். அத்தகையஅணியின் தொடர்ச்சியின் ஒருவேராகவும் விழுதாகவும் நினைக்கத்தக்கவர் அமரர் இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன்.

அமைதியானசுபாவம் கொண்ட மனிதராக அடையாளப் படுத்தப் பட்டஅவர் எழுத்துக்கள் அமைதியானவையல்ல. பாதிக்கப் பட்டமக்களில் குரலாகஒலித்தஎழுத்தாயுதங்கள் அவரது படைப்புக்கள். தன் ஆரம்பகாலங்களில் தேசியப் பத்திரிகைகளில் பத்தி எழுத்தாளராகவும் பேட்டிகாண்பவராகவும் தன் ஏழுத்திலக்கிய உலகின் பிரவேசத்தைஆரம்பித்தவர் பின் நாளில் ஒருபெரும் தேசியப் போராட்டத்தின் நியாயங்களைச் சொன்ன புரட்சிக்கொழுத்தாளர்களுள் ஒருவராக வாழ்ந்து மறைந்திருக்கின்றார்.

போர் பற்றிபோருக்குவெளியேநின்றுஎழுதிப் புகழ்பெற்றவர்கள் பலர் இன்று உள்ளனர். ஆனால் போருக்குள்ளேயே வாழ்ந்து போரின் அவலங்களைதானும் சமந்துபோர் தூரத்தியபோதெல்லாம் தன் குடும்பத்துடன் இடம்பெயர்ந்து இறுதிப் போரின் போதும் அதன் அவலங்களைதரிசித்துஞாபகத்தரிசனங்களின் நினைவுப் பெறுமதிகளின் பொக்கிசமாகவாழ்ந்துமடிந்தவர் அமரர் அவர்கள்.

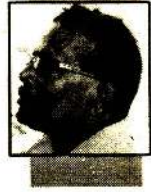
ஓர் எழுத்தாளர் எனும் அவரதுஆளுமைஅடையாளத்துக்குஅப்பால் ஒருகண்டிப்பான அரசஅதிகாரியாகவும் அவர் பதித்ததடங்கள் ஏராளமானவை. பொருளாதாரநெருக்கடிகளால் பொதுமக்கள் அவலப்பட்டபோதுதனதுஅரசபணியின் ஊடாகஅவர் ஆற்றிய கருமங்கள் ஏராளமானவை.

அதுபோன்றேதான் இடம்பெயரும் போதுதனதுகட்டுப்பாட்டின் கீழிருந்த அரசஆவணங்களையும் குறிப்பாகதனிநபர் கோவைகளையும் காவித்திரிந்தமனிதர் அவர். அவரதுதன்னலம் கருதாச் சேவையினால் பயன்பெற்றவர்கள் பலர்.

இளைப்பாறும் காலத்தில் கணவனும் மனைவியுமாக தெல்லிப்பளை பிரதேசசெயலகத்தில் நிர்வாக உத்தியோகத்தராகவும் தலமைமுகாமத்துவஉதவியாளராகவும் இணைந்து பணியாற்றி மீளக்குடியேறியமக்களின் பிரச்சனைகளைதீர்க்கும் கருமத்தில் தம்மை இணைத்தமைநினைவுக்குரியது.

அவரைஅறிந்தவர்களுக்குநன்குதெரியும் அவரதுதீராத இலக்கியப் பசி. போரின் தாக்கத்திலிருந்துமீண்டுவந்தபோதும் அவர் தனது இலக்கியப் பசியில் அமைதிபெறவில்லை. தன்னைபின்தொடரும் இளையவர்களை அணிசேர்த்து தளவாசல் என்கின்ற சிறு சஞ்சிகையை ஆரம்பித்ததுடன் ஊடகப் பரப்புக்களிலும் கனதியான இன்றையதலைமுறைக்கு எடுத்துக்காட்டான பல படைப்புக்களை உருவாக்கியிருந்தார்.

இன்றுஅமரர் இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திரநாதன் நம்மோடு இல்லை என்பதுவெறும் வார்த்தைகளேயன்றிஉண்மைகள் இல்லை. அவரதுஎழுத்துக்களும் அவரால் உருவாக்க பட்ட எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களும் இவ்வுலகில் உள்ளவரைஅவர் வாழ்வார். அவரதுநாமம் ஈழத்து இலக்கியத் துறையைகாய்தல் உவத்தல் இன்றிகாமுறுவேர் நெஞ்சத்தில் என்றும் நிலைத்து நிற்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. அமரரதுபிரிவுஈழத்து இலக்கியத் துறைக்கு பெரும் இடைவெளிஎன்பதுடன் தாயை இழந்து குறுகிய காலத்துக்குள் தந்தையையுமிழந்த அவரது பிள்ளைகளுக்கு பேரிழப்பாகும். அவரதுஆத்மாசாந்தியடையப் பிரார்த்திப்பதுடன் யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சங்கம் சார்பில் எங்கள் ஆஞ்சலிகளையும் செலுத்திநிற்கின்றோம்.

விகடன்

ஈழத்தமிழ்எழுத்தாளரான திருச்செந்திநாதன், இலங்கைத் தலைநகர்கொழும்பில் காலமானார். உடல்நலக் குறைவால் மருத்துவமனையில் சிகிச்சைபெற்று வந்த அவர், நேற்று காலை உயிரிழந்தார்.

ஈழத்தமிழர்தாயகப்பகுதியான வடகிழக்கு இலங்கையில், 70-களில் எழுதத்தொடங்கியவர்களில் ஒருவர், இணுவை சிதம்பர திருச்செந்தி நாதன். யாழ்ப்பாணம் மாவட்டம் இணுவில்லைச் சொந்த இடமாகக் கொண்டவர்.

வீரகேசரி, ஈழநாடு, ஈழமுரசு, ஈழநாதம், சஞ்சீவி, வாரமுரசொலி ஆகிய ஏடுகளிலும் சிரித்திரன், மல்லிகை, உள்ளம், வெளிச்சம், ஆதாரம் ஆகிய இலக்கிய இதழ்களிலும் இவருடைய கதைப் படைப்புகள் வெளியாகியுள்ளன. யாழ்ப்பாணம், வவுனியா, கிளிநொச்சி ஆகிய மாவட்டங்களில், இலங்கை அரசின் நிர்வாக அதிகாரியாகப் பணியாற்றிய செந்திநாதன், போர்க்காலத்து நெருக்கடிகளிலும் தன் எழுத்துப்பணியை விடாமல் இயங்கியவர்.

யாழ்ப்பாணச் செல்வாக்கு நிலையில், வன்னியில் 'எழுகலை இலக்கியப் பேரவை' எனும் அமைப்பின் மூலமாக, புதிய தலைமுறை இளைஞர்களை இலக்கிய உலகத்துக்குள் ஈர்த்ததில் இவருக்கு முக்கியப் பங்கு உண்டு. 'இருள் இரவில் அல்ல', 'என்னுடையதும் அம்மாவின்னுடையதும்', 'என்றாவது ஒரு நாள்', 'மணல் வெளி அரங்கு', 'மீண்டும் புதிதாய்ப்பிறப்போம்', 'முடிவல்ல ஆரம்பம்', 'முள்முடிமன்னர்கள்', 'வெட்டுமுகம்', 'மருத்துவர்களின் மரணம்' ஆகியவை இவருடைய படைப்புகளில் குறிப்பிடத்தக்கவை. அரசு அதிகாரியாக இருந்தபோதும் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்ட அரசியலையொட்டியும் தொடர்ச்சியாக இயங்கிவந்தார்.

முள்ளிவாய்க்கால் முடிவுக்குப்பின்னர், 'தளவாசல்' எனும் இதழைத் தொடங்கி நடத்திவந்தார். கடைசியாக, உதயன் நாளேட்டின் இலக்கிய இதழான 'சூரியகாந்தி'யில் பொறுப்பாசிரியராக செந்திநாதன் பணியாற்றிவந்தார். வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் நடக்கும் இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளில் பங்கேற்று வந்தவருக்கு, இவருடைய துணைவியார் ராசநாயகி பெரும் துணையாக இருந்துவந்தார். சமீபத்தில் அவர் இறந்து போனதை அடுத்து, செந்திநாதனுக்கும் உடல்நலம்குன்றியது. தொடர்ச்சியான உடல்நலக்குறைபாடுகளால், கொழும்பு மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டார். சிகிச்சை பலனின்றி நேற்று தன் 66-வது வயதில் காலமானார். அவருக்கு 2 மகன்கள், 2 மகன்கள் உள்ளனர். செந்திநாதனின் இறுதிச்சடங்குகள், யாழ்ப்பாணம், உடுவில் பகுதியில் நாளை புதனன்று நடைபெறும் என உள்ளூர் ஊடகத்தினர் தெரிவிக்கின்றனர்.

பன்முக ஆளுமைகொண்ட

அரச உத்தியோகத்தர்

- பேராசிரியர் க.தேவராசா -
தலைவர், சுற்றுலாப்பணியகம்,
வடமாகாணம்.

அமரர் சிதம்பரநாதிபிள்ளைதிருச்செந்திநாதன் அவர்களின் பிரிவை அறிந்து அதிர்ச்சியடைந்தவர்களில் நானும் ஒருவன். சிறந்த அரசு உழியராக இவன் புகொண்ட கணவராக இ பாசம்மிக்க தந்தையாக இ உணர்வுகொண்ட சகோதரனாக இ ஆலோசனை வழங்கும் நண்பராக இ முற்போக்குள்ளரசு முகசேவகனாக வாழ்ந்து இறைபதம் அடைந்த அவரது மனறவு எமக்கெல்லாம்பேரிழப்பாகும். அமரர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதனை இளம் வயதிலிருந்தே நானறிவேன். சமூகத்தை என்றுமே நேசிக்கும் பண்புகொண்ட அவர் இளவயதிலிருந்தே சமூகவிடுதலைக்கான முன்னோக்கு சிந்தனையுடையவராக விளங்கியவர். நான் யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒருவிரிவுரையாளராக இணைத்தேரத்தில் ஒருவெளிவாரி மாணவனாக பட்டப்படிப்பை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்ற விருப்புடன் அப்பட்டப் படிப்பை ஆரம்பிப்பதற்கு உந்து சக்தியாக இருந்தவரும் அவரே. அவரும் அவரது துணையாரும் ஒன்றாக கல்வியைக் கற்றது மட்டுமன்றி திருமண வாழ் விலும் இணைந்து மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்தவர்கள். எதிர் பாராத விதமாக அவரது மனைவியின் இழப்பு அவருக்கு ஏற்படுத்திய வேதனையை நான் நன்கறிவேன். கணவன் மனைவி அன்பு எத் தகைய உணர்வானது என்பதனை அமரர் சிதம்பரதிருச்செந்தி நாதனுடைய வாழ்விலிருந்தே நான் அறிந்து கொண்டேன்.

எல்லோரையும் நன்கு மதிக்கத் தெரிந்த காரணத்தால் அமரர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதனுக்கு பெருமளவான நண்பர்கள் இருந்தமையை நான் நன்கறிவேன். எனது மாணவனாக இருந்த

செந்தமிழியல் கதை

காரணத்தால் அவரது கல் வியறிவையும் துல்லியமான சிந்தனைகளையும் அறியும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அவர் நல்ல எழுத்தாளராகவும் ஊடகவியலாளராகவும் இருந்த காரணத்தால் தனது சிந்தனைகளை எழுத்துவடிவில் உருவாக்கும் ஆளுமை கொண்டவராக விளங்கினார். அவரால் எழுதப்பட்ட பல நூல்களை வாசிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது மட்டுமன்றி அவரது மனனவியின் பிரிவைத் தொடர்ந்து எழுதப்பட்ட "மருத்துவர்களின் மரணங்கள்" என்ற நூல் மனதை உருக்கும் வல்லமை கொண்டதாக அமைந்திருந்தமையே மறக்க முடியாது.

அமரர் சிதம்பரத்திருச்செந்திநாதன் என்று மேமுற்போக்கு சிந்தனைகளைக் கொண்டவர் என்ற காரணத்தால் பத்திரிகைகள் மூலமும் சஞ்சிகைகள் மூலமும் தனது கருத்துக்களை தெரிவிக்க அஞ்சுவதில்லை. இறுதியாக அவர் வெளியீடு செய்த "தளவாசல்" என்ற சஞ்சிகையின் வெளியீடுகளை இணுவில் பொதுநூலகத்தில் வைத்து வெளியீடு செய்ததுடன் அதற்கு தலைமை தாங்கும் வாய்ப்பும் எனக்கு கிடைத்தது. அதில் பலரால் முன்வைக்கப்பட்ட கருத்துக்கள் அமரர் திருச்செந்திநாதனின் பன்முக ஆளுமையை அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பினைத் தந்தது எனலாம். காலத்தால் அழியாத அவரது பெருமையை நாமெல்லோரும் போற்றக்கூடமைப்பட்டுள்ளோம். திருவள்ளூர் கூறிய "தக்கார் தகலரைன் பது அவரவர் எச்சத்தால் காணப்படும்" என்ற முதுமொழிக்கிணங்க அவரின் பெருமை அவரது பிள்ளைகளால் அறிந்து கொள்ள முடிவது பெருமை தருகின்றது. அவரின் இழப்பு எம்மால்தாங்கிக் கொள்ள முடியாதது என்பது மட்டுமன்றி அவரது குடும்பத்தினருக்கு பேரிழப்பாக அமைந்திருப்பதனால் அவரது இழப்பை தாங்கிக் கொள்ளும் வல்லமையை இறைவன் வழங்க வேண்டுமென இறைஞ்சுவதுடன் எனது ஆழ்ந்த அனுதாபங்களையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

“ஒரு விளக்கின் இழப்பு?”

- நா.பேரகேதவிராதன் -

போர்க்காலங்களில் பல்வேறு நெருக்கடிகள் மத்தியிலும்
முன்னே செல்ல விடாமல் பின்னால் இழுக்கும் பற்றாக்குறைகள்

செந்திமுடியாத கதை

மத்தியிலும் எந்த நேரமும் உயிரைக் குடிக்க உறுமித்திரியும் விமானங்கள் மத்தியிலும் இலக்கியப்பணி செய்வது, ஊடகப்பணி செய்வது எவ்வளவு சிரமம் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விடயம். இந்தச் சிரமங்களை துணிவுடன் எதிர்கொண்டு பொருண்மிய மேம்பாட்டுக் கழகத்தின் "ஆதாரம்" பத்திரிகை ஆசிரியராகவும், வெளிச்சம் பத்திரிகைக்கு ஆசிரிய ஆலோசகராகவும், சளையாது இவர் பணியாற்றியமை ஒரு சாதனை யாகும். போர் உச்ச கட்டத்தை அடைந்திருந்த நிலையில் "ஈழநாடு" பத்திரிகையை எவ்வித சோர்வுமின்றி இவரால் நடத்த முடிந்தது. இன்னொருபுறம் வளர்ந்துவரும் இலக்கிய கர்த்தாக்களை ஒன்றிணைத்து ஒரு இலக்கிய வட்டத்தை கொணர்ந்து தரமான இலக்கியப் படைப்புக்கள் பிறப்பெடுக்கக் காரணமாயிருந்தவர்.

இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் என்ற அந்த ஒளிவிளக்கு வீசிய ஒளியில் வளர்ந்த பலர் இன்று இலக்கிய உலகைத் தலைவணங்குகின்றனர் என்பது இவரின் இலக்கியப் பணியின் கலை பெற்ற காரணமாகும்.

சாகக் கூடாத வயதில் சாகக் கூடாத நேரத்தில் இவர் எம்மை விட்டுப் பிரிந்து விட்ட போதிலும் அவர் என்றும் எம்மில் வாழ்வார். இழக்கக் கூடாத அவரை இழந்து விட்ட அவரின் பிள்ளைகளுக்கும் அவரின் இறப்பு தாங்க முடியாத துயரம் தான். அவரை நாம் இழந்து விட்டாலும் அவர் பல்லாயிரம் இதயங்களில் வாழ்வதை எண்ணி மனதை ஆற்றுப்படுத்தும் படி அவர் பெற்ற செல்வங்களை அன்புடனும், உரிமையுடனும் வேண்டுகின்றோம். அவர் என்றும் உங்களுக்கும், படைப்புலகுக்கும் வழிகாட்டியாக விளங்கி வாழ்ந்து கொண்டிருப்பார் என்பதை உறுதியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

இலக்கியமாய் உயிர்த்திருப்பவர்

நினைவுடன்

- பிரியாத் தோழமையுடன் ச.ராதேயன் -

விதிக்கப்பட்டவாழ்வின் ஓயாதஅசைவியக்கத்தின் போதுகாலப் பெருவெளியில் நினைவுகள் புகையுண்டுபோய்விடும். எவ்வளவோ விடயங்கள் மனிதனுக்கும் மனிதனுக்குமானவரலாற்றுப் பதிவுகள் எத்தனைஅர்த்த புஷ்டியானவை என்பது அதே விதிக்கப்பட்ட வாழ்வின் முடிவெனமுற்றுப் புள்ளியிடப்படும் வேளையில் புரிந்து கொள்ளப்படுவதென்பது விசித்திரமானஅனுபவமே. மனிதவாழ்வின் அர்த்தமும் சூழமும் மரணக் கணத்தில் புரியவருவதும் அப்படியே.

இது எல்லாவற்றினதும் இயக்கசக்தியாக இயற்கையென பிரமிப்பூட்டும் ஒன்றுமற்றஆனால் அதேசமயம் எல்லாமுமான பிரபஞ்சப் பேராற்றல் உயிர்களுக்குஅதன் தோற்றத்தின் போதே வழங்கியவரமா? சாபமா இதனை புரிந்துகொள்ளும் முனைப்புதோன்றும் போதுமரணம் வாழ்வின் அர்த்தம் எதுவெனபுரிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பினை நிராகரித்து விடுவதும் கூட துயரமிக்கசுவாரஸ்யமே!

இது தானாமானிடவாழ்வின் இயல்பெனில் எவருமே இந்தவாழ்வியல் சுழற்சிக்குள் தப்பிபிழைக்கமுடியாது. இருந்த உண்மையைதினம் தினம் உணர்கிறோம். அதேதினத்தில்

அதேகணத்தில் மறந்தும் விடுகிறோம். இந்த மனப்பக்குவத்தை எல்லோர்க்கும் தந்திருக்கும் அந்தசக்திக்குநன்றி.

இல்லையேல் சிதம்பரதிருச் செந்திநாதன் தன்னை எம்மை நினைக்கவிட்டுதான் எம்மைபிரிந்துமறந்துசென்றஅந்தகனத்தின் காலத்துயரில் இருந்துஎம்மைநாமேதேற்றிக் கொண்டிருக்கமுடியும். நான்குதசாப்தகாலநட்புஏற்படுத்திமறைந்தசுவடுகள் நினைவில் என்றும் அழியப்போவதில்லை. அதனால் தான் மரணம் எனும் மாபிரிவின் பின்னரும் அவரைநினைக்கும் காலங்களில் எம்முள் உயிர்த்துவாமும் நிகழ்வநடந்தேறுகிறது.

இலக்கியநயத்தோடு,தமிழோடு இணைந்தநட்புஅவருக்கும் எனக்குமானது.

அதனுடாகவேநாம் எமதுமண்கை,சமூகத்தை,மொழியைஏன் மனிதத்தையேஅடையாளம் கண்டுநேசித்தோம். அதன் மேன்மைக்காகவேசிந்தித்தோம்,எழுதினோம். இயங்கினோம். அதுபலருக்குபுரியாதஒன்றாகவும் இருக்கலாம்.

ஆனாலும் அதுதான் திருச் செந்திநாதனைகாலம் கடந்தும் அவரதுஉயிரெழுத்துக்கள் மூலம் சாகாவரம் பெற்றவராக வாழ வைத்துள்ளது.

ஈழத் தமிழ் இலக்கியவரலாற்றின் திருச்செந்திநாதனுக்கான இடம் முக்கியமானது.

தமிழுக்கு இலக்கியஉயிர்ப்பினைவழங்கிதனக்கும் நிரந்தர உயிர்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டவர் அவர்.

அதற்காகநாம் பெருமிதம் கொள்ளலாம். ஆனால் அவர் இருந்தகாலம் வரை அவரை எழுது எழுது என்று எழுத வைத்த அவரதுபேனாமட்டும் இன்றும் அமுதவண்ணம் செயலற்று இருக்கிறதே.அதனையார்தான் உயிர்த்தெழு உயிர்த்தெழு வைக்கமுடியும்.

திருச்செந்திநாதனின் அடையாளமான அந்தப் புன்னகை..

- கருணாகரன்

யுத்தகால மரணங்களும் இழப்புகளும் உண்டாக்கிய களைப்பு நீங்கவில்லை. அதற்குப் பிறகும் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியாதளவுக்குத் தொடர் மரணங்களும் இழப்புகளும். அறிந்தவர்கள், தெரிந்தவர்கள், பழகியவர்கள், நேசித்தவர்கள், உறவாக இருந்தவர்கள் எல்லோரையும் ஏதோ காரணங்களால் இழந்து கொண்டிருக்கிறோம். அவர்கள் விடைபெற்றாலும் நம்மால் சுலமாக விடைகொடுக்க முடியவில்லை. சின்னபாலா, சந்திரபோஸ் சுதாகர் (எஸ்போஸ்) சத்தியமூர்த்தி, மலைமகள், பயஸ், கேசவன், திருமாவளவன், தமிழினி, ஜெகநாதன் என்று ஒரு நீள் வரிசை. இவர்கள் தங்களுடைய வயது மூப்பினால் மரணத்தைச் சந்தித்தவர்களில்லை. சின்னபாலாவும் சந்திரபோஸ் சுதாகரும் இனங்காட்ட முடியாதோரினால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்கள். சத்தியமூர்த்தி இலங்கை அரசின் எறிகணைத்தாக்குதலில் கொலையுண்டார். மலைமகள் இறுதிப் போரின்போது பலியிடப்பட்டார். பயஸ்ும் ஜெகநாதனும் மின்சாரம் தாக்கி உயிரிழந்தனர். கேசவனும் திருமாவளவனும் தமிழினியும் எதிர்பாராத நோய்க்குப் பலியாகினர். இப்பொழுது திருச்செந்திநாதனையும் இழந்து விட்டோம். எந்த மரணமும் துக்கம் தருவதுதான். என்றாலும் திருச்செந்திநாதனின் மரணம் இன்னும் கூடுதல் வேதனையளிப்பது. இதற்கு ஓராண்டுக்கு முதல், அவருடைய மனைவி காலமாகியிருந்தார். இப்பொழுது திருச்செந்திநாதன். அடுத்தடுத்து இரண்டு மரணங்களை திருச்செந்திநாதனின் குடும்பத்தினராலும் அவருக்கு நெருக்கமானவர்களாலும் தாங்கிக் கொள்வதென்பது கடினமே.

செந்திநாதன் கதை

திருச்செந்திநாதனோடு எனக்கு அறிமுகம் ஏற்பட்டது 1980 களின் நடுப்பகுதியில். அப்பொழுது அவர் மல்லிகையிலும் வீரகேசரி யிலும் கூடுதலாக எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அதற்கு முன்பு ஈழநாடுவில் அவருடைய கதைகளைப் படித்திருக்கிறேன். என்றாலும் நேரில் சந்தித்ததில்லை. டொமினிக் ஜீவாவின் ஏற்பாட்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த ஒரு கூட்டத்தில்தான் அவரை முதலில் சந்தித்தேன். அடக்கமான மெல்லிய புன்னகையோடு மென் குரலில் ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் மட்டுமே கதைத்தார். திருச்செந்திநாதனின் இயல்பே இதுதான். அநேகமான சந்தர்ப்பங்களில் அதிகமாகக் கதைக்க மாட்டார். இருந்தாற்போல உற்சாகம் வந்து விட்டால் மட்டும் மலர்ந்து சிரிப்பார். அப்பொழுது குரலுயர்ந்து கதைகள் வரும். இப்படி அறிமுகமான உறவு முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இணங்கியும் பிணங்கியும் நீண்டது. அவருடைய ஊரான இணுவில் நண்பர்கள் கந்தையா ஸ்ரீகணேசன், நாக. சிவசிதம்பரம், சிவகுமார், சூரி, ஸ்ரீகந்தவேள், செ.பொ.சிவனேஷ் போன்றவர்கள் எனக்கும் நெருக்கமான நட்பு வட்டத்திலிருந்தனர். இப்படி நீண்ட உறவில் ஒரு பத்தாண்டுகள் ஆண்டுகள் திருச்செந்திநாதனும் நானும் மிக நெருக்கமாக உறவாடிச் செயற்பட்டிருக்கிறோம். அது வெளிச்சத்தின் காலம்.

1991 இல் கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரையின் பொறுப்பில் வெளிச்சம் இதழை ஆரம்பித்தபோது அதன் ஆசிரியர் குழுவில் என்னோடு திருச்செந்திநாதன், பொன். பூலோகசுங்கம் ஆகியோரும் இணைந்திருந்தனர். இதழின் வடிமைப்புக்கு திருச்செந்திநாதன் பொறுப்பு. அது பத்திரிகையை அச்சிடும் பொருட்களுக்குத் தட்டுப்பாடான காலம். என்றாலும் அதற்குள் தவணை தவறாமல் இதழைக் கொண்டு வரவேண்டும். இதழை அச்சிடுவதற்கான டிப்பரை எப்படையாவது நான் எடுத்து விடுவேன். படங்களை அச்சிடுவதற்கான "புளக்" தயாரிப்பது முதற் கொண்டு

ஏனைய நெருக்கடியான வேலைகளை திருச்செந்திநாதனே செய்வார். இதற்காக அவர் யாழ்ப்பாணம் நாச்சிமார்கோயிலடியில் ஆனந்தனைக் கண்டுபிடித்தார். ஆனந்தன் மரப் பலகையில் படங்களையும் ஓவியங்களையும் செதுக்கித் தருவதில் வல்லவர். அப்படி அவர் செய்து தந்த செதுக்கல்களைப் பாவித்தே வெளிச்சத்தின் ஆரம்ப இதழ்களும் முத்தமிழ் விழா மலரும் அச்சிடப்பட்டன.

வெளிச்சம் இதழை அச்சிடுவோரின் கூட்டில் இன்னொரு வராக இணைந்திருந்தவர் மரியதாஸ். அவருடைய ஏ.எஸ்.ஜே. பிரின்டேர்ஸிலேயே வெளிச்சத்தை அச்சிட்டோம். மரியதாஸ் ஏற்கனவே யாழ்ப்பாணத்தில் சித்திரா அச்சகத்தின் உரிமையாளராக இருந்தவர். சித்திரா அச்சகத்தில் வைத்துத்தான் சுந்தரத்தைப் புலிகள் சுட்டிருந்தனர். அதற்குப் பிறகு பல சோதனைகளைச் சந்தித்த மரியதாஸ், அச்சகமே வேண்டாம் என்று கொஞ்சக் காலம் ஒதுங்கியிருந்தார். ஆனாலும் பழகிய பழக்கத்தையும் தெரிந்த தொழிலையும் கைவிட முடியுமா? மீண்டும் புதிய சித்திரா அச்சகம் என்ற பேரில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பித்தார். அதை நடத்துவதில் அவருக்குச் சில நெருக்கடிகள் ஏற்பட்டன. இதனால் அதை ஈரோஸ் இயக்கத்தின் பொறுப்பில் ஒப்படைத்து விட்டு, அதிலே முகாமை யாளராக வேலை செய்தார். முகாமையாளராக வேலை செய்தாலும் மரியதாஸை எல்லோரும் மூனா என்றே அழைத்தனர். 1990 இல் ஈரோஸ் இயக்கம் கலைக்கப்பட்டதோடு அந்த அச்சகம் புலிகளின் கைகளில் மாறன் பதிப்பகமாக மாறியது. இதுக்குப் பிறகு, மல்லாகத்தில் ஏ.எஸ்.ஜே.பிரின்டேர்ஸை ஆரம்பித்திருந்தார் மரியதாஸ். வெளிச்சம் இதழை அச்சிடவேண்டும் என்று வந்தபோது "மரியதாஸிடம் செய்யலாம்" என்றார் சின்னபாலா. ஈரோஸின் அறிமுகத்தினால் நானும் திருச்செந்திநாதனும் மரியதாஸிடம் சென்றோம். இதழை அச்சிடவேண்டும் என்றபோது, மெல்லிய கோபமும் உரிமையோடான பகடியுமாக மரியதாஸ் கேட்டார், "நான்

ஒழுங்காகத் தொழில் செய்யிறது உங்களுக்குப் பிடிக்கேல்லையா? இந்த அச்சகத்தையும் மூடப்போகிறீர்களா?" ஏன்ராப்பா, என்ன பாவமடா செய்தன் உங்களுக்கு?" என்று.

"உங்களைத் தவிர வேற ஆர் இந்த வேலைகளைச் செய்யிறதுக் கிருக்கு? அதுவும் ஒழுங்காகச் செய்யிறதுக்கு?" என்று கேட்டு அவரை மடக்கினோம்.

அதற்குப் பிறகு வெளிச்சத்தின் முப்பத்தைந்துக்கு மேற்பட்ட இதழ்கள், முத்தமிழ் விழா மலர், வெளிச்சம் சிறுகதைகள், வெளிச்சம் கவிதைகள் எனப் பலவற்றை மரியாதாளிடமே அச்சிடலாம். யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வு நடந்தபோது அச்சகத் தையும் காவிக் கொண்டு தென்மராட்சி, கிளிநொச்சி என்று வணிக வரைக்கும் வந்தார் மரியதாஸ். வடிவமைப்பிலும் இதழின் உருவாக்கத்திலும் திருச்செந்திநாதன் கூடுதல் பொறுப்பெடுத்துச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். வேலைகளில் தாமதமோ நெருக்கடியோ வந்தால் மரியதாஸுக்கு கைபிரசர் ஏறிவீடும். எல்லாவற்றையும் தன்னுடைய மந்திரப்புன்னகையினால் சமாளித்துச் சமாதானமாக்கி விடுவார் திருச்செந்திநாதன்.

வெளிச்சத்திற்கான பணிகளின் போது ஒரு முத்த சகோதரனாக எங்களுடையிருந்தவர் புதுவை இரத்தினதுரை. சகோதர வாஞ்சையோடு எங்கள் இருவரையும் இணைத்துப் பல வேலைகளைச் செய்தார். அந்த நாட்களில் எங்கள் நட்பு குடும்ப உறவாகவே மாறியிருந்தது. அப்பொழுது யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியில் திருச்செந்திநாதனும் துணைவியும் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். வேலை முடிந்த பிறகு வீடு செல்லும் வழியில் தினமும் கோண்டாவில் இருந்த வெளிச்சம் பணிமனைக்கு வந்து அரை மணிநேரமாவது பலதையும் பத்தையும் பேசிச் செல்வதுண்டு. இலக்கியம், அரசியல் என்று எங்களுடைய உரையாடல் நீண்டு

பொழுது இருட்டிய நாட்களுமுண்டு. அத்தனையையும் சலிக்காமல் பொறுத்துக்கொண்டேயிருப்பார் இராஜநாயகி அக்கா. சிலவேளை மறுநாள் காலையில் வெளிச்சம் சம்மந்தமாக திருச்செந்திநாதனின் வீட்டுக்குச் செல்வேன். அப்பொழுது அவர்கள் மருதனார் மடத்திலிருந்தார்கள். அம்மா, அக்கா, தம்பி, தங்கைகள் என்று கூட்டுக் குடும்பமாக. நான் போகும்போது வேலைக்குச் செல்வதற்கான ஆயத்தப் பரபரப்பில் இருப்பார்கள். அந்த நேரத்தில் செல்வது சற்று மனச் சங்கடத்தைத் தந்தாலும் எனக்கும் வேறு தெரிவில்லை. அதற்குள் என் பொறுமையாகப் பேசி செய்ய வேண்டிய வேலைகளை ஒழுங்கு படுத்தித்தருவார் செந்திநாதன். செந்திநாதனின் அம்மா, அக்கா, தம்பிமார் எல்லோரும் அந்த நாட்களில் மிக நெருக்கமாகினார்கள்.

இலக்கியம் பற்றிய என்னுடைய புரிதலும் திருச்செந்திநாதனின் புரிதலும் வேறு வேறானவை. ஆனாலும் நாங்கள் அதையிட்டு என்றும் பேசியதுமில்லை. முரண்பட்டதுமில்லை. வெளிச்சத்தில் இருவரும் இணைந்து வேலை செய்வதற்கு முன்பு என்னுடைய கவிதைகளை உள்ளம், ஈழநாதம் ஆகியவற்றில் பிரசுரித்திருக்கிறார் திருச்செந்திநாதன்.

எல்லாவற்றையும் வெளியிட்டிருக்கிறாரே தவிர, ஒருபோதும் அவற்றைக் குறித்து அவர் கருத்தோ அபிப்பிராயமோ சொன்னதில்லை. வெளிச்சத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தபோது ஆதாரம் என்று சமூக, பொருளியல் இதழின் ஆசிரியப் பொறுப்பையும் தமிழீழப் பொருண்மிய மேம்பாட்டு நிறுவனத்தின் வெளியீட்டுப் பிரிவுப் பொறுப்பையும் ஏற்றார் திருச்செந்திநாதன். ஒரு கட்டத்தில் அந்தப் பணிகளின் சுமை காரணமாக வெளிச்சத்தின் பணிகளைக் குறைக்கும் நிலை ஏற்பட்டது திருச்செந்திநாதனுக்கு. அதோடு யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வின் பிறகு நிலைமைகள் முற்றாகவே

மாறித் தொடங்கின. வன்னிக்குச் சென்ற திருச்செந்திநாதன், கிளிநொச்சி, மாங்குளம், புதுக்குடியிருப்பு என ஒவ்வொரு இடமாக மாறத்தொடங்கினார். இதற்கிடையில் பொருண்மிய மேம்பாட்டு நிறுவனத்திலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டது. இதனால் திருச்செந்திநாதன் ஆதாரத்திலிருந்து வெளியேறி, ஈழநாடுவில் பணியாற்றினார். பிறகு ஈழநாடுவின் ஆசிரியர் மற்றும் நிர்வாகப் பொறுப்பையும் ஏற்றுக் கொண்டார். இந்த நாட்களில் அவர் பணிச்சுமை, குடும்பச் சுமை போன்றவற்றினால் நெருக்கடிக்குள்ளாகியிருந்தார். ஆனாலும் எல்லாவற்றிலும் அவருக்கு ஆறுதலாகவும் பங்காளியாகவும் ஊக்கியாகவும் இருந்தார் இராஜநாயகி. அந்த நாட்களில் புதுக்குடியிருப்பில் திருச்செந்திநாதனை மையப்படுத்தி எழு கலை இலக்கியப் பேரவை என்றொரு அமைப்பு உருவானது. அதில் புசத்தியமூர்த்தி, முல்லைக் கோணேஸ், ந.மயூரஞ்சன், வேலகையூர் சுரேஸ், யோசேப், கைசரவணன், தமிழ்மாறன், ஆவரங்கால் சுதன், நந்தினி, ஓவியர் பயஸ், நிஸாகரன் போன்றவர்கள் பங்கேற்றிருந்தனர். ஏனோ தெரியவில்லை, அந்த நாட்களில் திருச்செந்திநாதனுக்கும் எனக்கும் இடையில் இடைவெளியொன்று ஏற்பட்டிருந்தது. அதற்கான காரணத்தை இன்றுவரை தேடிப் பார்த்திருக்கிறேன். துலக்கமான காரணங்கள் எதையும் தெரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை. இதையிட்டு நானும் முல்லைக்கோணேசும் பல தடவை கதைத்திருக்கிறோம். ஒரு நாள் திருச்செந்திநாதனிடமே இதைப்பற்றிக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால், அவர் எந்தப் பதிலும் சொல்லவில்லை. பதிலாக வழமையைப் போல ஒரு மெல்லிய புன்னகையை மட்டுமே வெளிப்படுத்தினார். அதற்கு மேல் நாம் அதையிட்டுப் பேசியதில்லை.

2005 இல் தனிப்பட்ட சூழ்நிலையினால் நான் வெளிச்சம் இதழில் இருந்து வெளியேற வேண்டியேற்பட்டது. அதற்குப் பிறகு சிறிது காலம் வெளிச்சத்தின் வேலைகளில் திருச்செந்திநாதன்

இணைந்து பங்களித்தார். இறுதி யுத்தத்தின் போது திருச்செந்திநாதன் மிகச் சிரமப்பட்டார். ஒரு பக்கம் அவருடைய நீரிழிவு இராயப்பாடுகள். மறுபக்கத்தில் குடும்பத்தைப் பாதுகாத்துப் பராமரிக்க வேண்டிய நிலை. போர்க்கால நெருக்கடியில் மூத்த மகள் குறித்த கவலைகள். இதனால் மிகுந்த பாதிப்புக்குள்ளாகி சில நாட்கள் மருத்துவமனையில் இருந்தார். அந்த நாட்களில் மிகுந்த ஆற்றலுடன் இயங்கியவர் இராஜநாயகி. இப்படியிருந்த வேளையில் திருச்செந்திநாதனுக்கு மிகுந்த அணுக்கமாக இருந்த பு. சத்தியமூர்த்தி எறிகணைத்தாக்குதலுக்குள்ளாகிப் பலியாகியிருந்தார். சத்தியமூர்த்தியின் இழப்பு திருச்செந்திநாதனை நிலைகுலைய வைத்தது. ஆனாலும் அதை எதிர்கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியிருக்கவில்லை. எப்படியோ இறுதியுத்தத்திலிருந்து மீண்டது அவருடைய குடும்பம். திருச்செந்திநாதனை மறுபடியும் அவர் முன்பிருந்த மருதனார்மடம் வீட்டில் 2009 இல் ஸ்ரீகுமரனோடு (இயல்வாணனோடு) சந்தித்தேன். அவருடைய எல்லாத் துயரங்களுக்கும் வலிகளுக்கும் ஆறுதலாக அம்மா, சகோதரிகள், சகோதரர்கள் என்ற கூட்டுக் குடும்ப உறவிருந்தது. ஆனாலும் மனதளவில் சலித்துப் போயிருந்தார். “நாங்கள் நம்பியதற்கும் எழுதியதற்கும் அர்த்தமில்லாமல் போய் விட்டது” என்று துக்கத்தோடு சொன்னார். எதையும் எழுதும் மனநிலையில் அப்பொழுது அவரிருக்கவில்லை. அதற்கான காரணங்களைத் தெரிந்தவன் என்பதால் அதையிட்டு நான் எதுவுமே பேசவில்லை. ஆனால், “இந்த நிலை மாறும். நீங்கள் எப்படியோ இதிலிருந்து மீண்டு மீளவும் இயங்குவீர்கள். அது அவசியமும் கூட” என்று சொன்னேன். அவர் பதிலேதும் சொல்லவில்லை.

நான் எதிர்பார்த்ததைப்போலச் சில ஆண்டுகளிலேயே மறுபடியும் எழுதத் தொடங்கினார் செந்திநாதன். அவருடைய தம்பிகள் என்று சொல்லப்படும் கை.சரவணன். நமயூரன்பன், நிஸா

செந்தமிழர் கதை

போன்றோர் ஊக்கமாக இருந்தனர். இன்னொரு பக்கத்தில் இறுவில் கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டமிருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தின் பழைய இலக்கியத் தொடர்புகளும் புதுப்பிக்கப்பட்டன. இதனைத் தொடர்ந்து தளவாசல் என்ற புதிய இலக்கிய இதழை உற்சாகத்தோடு ஆரம்பித்தார். சிறுகதைகளையும் எழுதினார். துயரக் கிடங்கிலிருந்து திருச்செந்திநாதன் மீண்டு விட்டார் என இதையிட்டு நான் உட்படப் பலரும் மகிழ்ச்சியடைந்தோம். ஆனால், இதற்கு எதிர்பாராக எதிர்பாராதவிதமாக திருச்செந்திநாதனுக்கு இன்னொரு பெரிய நெருக்கடி ஏற்பட்டது. பேரிடியாக அவருடைய இணையான இராஜநாயகி மரணமடைந்தார். மீண்டும் ஒரு நிலைகுலைவு. அதிலிருந்து மீள்வதற்கிடையில் அவரே மரணத்தைச் சந்தித்தார். யுத்தத்திலே தப்பிப் பிழைத்தவர்கள் இப்படி மரணத்தைத் தழுவிக்கொள்ள வேண்டியதாகி விட்டது.

நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேல் இலக்கியத்திலும் இதழியல் துறையிலும் இயங்கியவர் திருச்செந்திநாதன். பல புதியவர்களின் வளர்ச்சிக்கு ஊக்கமாக இருந்தவர். பல்வேறு இதழ்களின் வருகையில் பங்களித்தவர். நாவல்கள், சிறுகதைகள், பத்திகள் என ஏராளமாக எழுதியவர். பத்துக்கு மேற்பட்ட நூல்களை வெளியிட்டவர். சில நூல்களின் வருகைக்குக் காரணமாக இருந்தவர். இப்படி பல நிலைகளில் நினைவு கொள்ளத்தக்க படைப்பாளியை, மனிதரை, நண்பரை, சக பயணியை இழந்திருக்கிறோம். வெல்லமுடியாத மரணத்தின் கால்களில் இன்னொரு இழப்பு இது. விழிகளிலிருந்து வடியும் நீரைத் துடைத்து விடுவதைப்போல எளியதல்ல, இழப்பின் துயரைக் கடப்பதும் அது உண்டாக்கிய வெற்றிடத்தை நிரப்புவதும். திருச்செந்திநாதனின் அடையாளமான அந்தப் புன்னகை என்னை எப்போதும் தொடர்கிறது. அதுவே அவருடைய மருந்து. அந்த மருந்து எங்களுக்கு இன்றில்லை.

நிறைமனிதன்!

- கலாநிதி ரகுராம் -

அவர் எம்மை விட்டுப் பிரிந்து சென்றதை நெஞ்சம் இன்னமும் நம்பாமல் இருக்கின்றது. ஆகவாசமாக அவர் உரையாடிய, பகிர்ந்து கொண்ட பொழுதுகள் மன இருக்குகளில் பசுமையாக விரிகின்றன. அவருடன் பேசுவதற்கும், அவர் பேசுவதற்கும் ஏராளம் விடயங்கள் இருந்தன. ஒவ்வொரு சின்னச் சின்ன வெளிப்பாடும் அவரது சிந்தனையை, ஆளுமையை அவரறியாமலே வெளிப்படுத்துவதைக் காண்பது மனதில் அவரது விம்பத்தை இன்னமும் வலுவாக்கிச் சென்றதை வியப்புடன் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். அவரைச் சந்திக்கும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் ஏதோவொரு நிறைவு அவரைச் சந்தித்து விடைபெறும் கணத்தில் மனதில் நிறைந்திருக்கும் நிறை மனிதர்களின் சகவாசம் என்பது அப்படித்தானோ?

தான் இயங்குவது மாத்திரமல்லாது, மற்றையவர்களை யும் இயங்கச் செய்வது அவருக்கே உரித்தான உயர் பண்பாக, உயிர்ப்பண்பாக இருந்தது. 'எழுதுங்கோ' என்ற அவரது அன்பான வேண்டுகை இப்போதும் செவிப்பற்றுகளில் ஒலிப்பது மாதிரியே இருக்கிறது. ஒட்டுகட்டானில் பொருண்மிய வெளியீடான 'ஆதாரம்' வரும்போதும் பதுக்குடியிருப்பில் மிகுந்த நெருக்கடிகளின் மத்தியில் அந்தச் சின்னப் பதிப்பகத்தில் 'ஈழநாடு' வார இதழாக வந்து கொண்டிருந்த போதும் மிக நீண்ட நாட்களின் பின்னராக 'தளவாசல்' வெளிவந்தபோது அவரைச் சந்தித்தபோதும், 'சூரியகாந்தியின்' பொறுப்பை அவர் ஏற்றிருந்த போதும் அந்த வேண்டுகை மாறவில்லை. உடல் சோர்ந்து நின்றபோதும், உயிரும் பிராணனும் யிருந்த 'அன்ரி அவரை விட்டுப் பிரிந்தபோதும் கூட 'அண்ணையின்' அந்த இயக்கம் மாறியிருக்கவேயில்லை.

'எழுத்து' அவரை உருவாக்கியது. தான் கொண்ட கொள்கைகளில் இறுதிவரை அவரைப் பிணைத்து வைத்திருந்தது. அவரது உள அசைவிற்கு உடல் ஒத்துழைக்காதபோதும் அவரது சுவாசமும், உயிரசைவும் அதுவாகத்தான் இருந்தது. 'எழுத்தே வாழ்வு' என்பதை வெறும் புனைவாக இல்லாது, அதனை நேரில் தரிசிக்கும் வாய்ப்பைத் தரும் ஆன்மாவாக 'அண்ணை' இருந்தார்.

தனது வாழ்வு, தான் காணும் அடுத்தவர்கள் என அவரது படைப்புக்கள் ஒவ்வொன்றும் கண்ணுக்கு முன்னே நகரும் இயல்தகு மனிதர்களைப் படம் பிடித்தன. தனியே பணுவல் என்ற எல்லையையும் கடந்து, தான் வாழ்ந்த ஒவ்வொரு கணத்தையும் எழுத்தின் வழி ஆவணமாக்கும் வரலாற்றுப் பொறுப்பையும் அவர் தவற விடவில்லை. தான் எடுத்துக் கொண்ட பொறுப்பு ஒவ்வொன்றிலும் அவரது தனித்துவமும் சிறப்பும் பதிவாகின. 'தளவாசல்' வரை 'அண்ணை'யின் முத்திரை தொடர்ந்தது.

வாழ்ந்த கதை அறிதிரும் அறிதிரும் கண்டிப்பற்றி

கடந்த ஒவ்வொரு பொக்கிஷங்களையும் கண்ணுக்கு முன்னே தவறவிட்டுச் செல்லும் துயரம் சூழ் வாழ்க்கைத்தடத்தில், திருச்செந்திநாதன் அண்ணையையும் இழந்து நிற்கினோம், எல்லாம் கடந்து வெறுமையாய்ப் பார்த்திருந்தபோது நம்பிக்கையாய் ஒளிதந்து வழி நடாத்திய இன்னுமொரு அற்புதமான ஆன்மாவும் எங்களை விட்டுச் சென்றிருக்கிறது.

அவர் உருவாக்கிய சத்தியமூர்த்தி போல, அவரைத் தொடர்ந்தும் இயங்கும் இளவல்கள் அவர் பெயர் சொல்வர். அந்த நம்பிக்கையும் அவரது வேட்கையும் அவர்கள் வழி தொடரட்டும். அங்கு தான் அண்ணையின் ஆன்மாவும் இளைப்பாறும். ●

களம் பல கண்டு தளம் மிகு கொண்ட
பழம்பெரும் எழுத்தாளர்
இணுவையூர்சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன்
அவர்கள் உதயனுக்கு வாய்த்த
சூரியகாந்தி

- கே.எஸ்.சிவஞானராஜா -

இணுவிலூர் தந்த மாங்கனி
இலக்கியவாதிகளின் தேன்கனி

எழுதிமுடியாத கதை

“அளவிலாத கலைப் பிரமன் நீ”

ஆளுமையான இல்லறத் தருமன் நீ!”

இணுவில் சைவமகாஜன வித்தியாசாலையில் கல்வி கற்ற காலத்தில், வகுப்பு ரீதியாகவும், பாடசாலை ரீதியாகவும் நடாத்தப்பட்ட கட்டுரை, கவிதை, குட்டிக்கதை, சிறுகதைப் போட்டி, பாடல் போட்டி, பேச்சுப் போட்டி என அனைத்திலுமே முதன்மை பெற்று வடமாகாண ஆசிரிய சங்கம் நடாத்துகின்ற (NPTA) வட்டார, மாவட்ட, மாகாணப் போட்டிகளிலும் வெற்றி பெற்ற சிறந்த மாணவனாக இனங் காணப்பட்டார், ஊக்குவிக்கப்பட்டார்.

கையெழுத்துப் பிரதி 1968ஆம் ஆண்டு பாடசாலை, வட்டார மட்டத்தில் நடைபெற்ற மேற்படி போட்டியில் “மஞ்சம்” என்று கையால் எழுதப்பட்டு, ஊசி நூலால் நேர்த்தியாகக் கட்டப்பட்ட ஜம்பது பக்கங்களைக் கொண்ட ஒரு கட்டுரைத் தொகதிக்கு இவர் பெறுமதியான பரிசையும், பாராட்டையும், சான்றிதழையும் பெற்றக் கொண்டார். அப்படி என்னதான் இந்தக் கையெழுத்துப் பிரதியிலுள்ள விஷேடம் என்றால் கைப்பட எழுதியது,

◆ இணையிலியாகிய இணுவிலைப் பற்றிய கர்ணபரம்பரைக்கதைகள்

◆ இணுவிலில் அருள்பாலிக்கும் சைவ ஆலயங்களின் அற்புதங்கள்

◆ சித்த வைத்தியத்துறையில் இராமலிங்கப் பரிகாரியாருடைய கைநாடிச்சாத்திரம்

◆ பெரிய சந்நாசியாரும், திருமஞ்சமும், அற்புதமாக வடிக்கப்பட்ட மரச்சிற்பங்கள் தரும் உயிர்ப்பு

◆ காரைக்கால் சிவன் கோவிலின் அற்புதமும், அதிசயமும், வரங்களும்

◆ ஊருக்குப் பெரியவர்கள் ஒன்பது பேர்

◆ இணுவிலும் கலைகளும் இலங்கையில் அதன் விழிப்புணர்ச்சி

◆ சின்னத்தம்பிப் புலவர் சிறை மீட்பு

ஆகிய எட்டு அம்சங்களோடு, அழகான அச்செழுத்தில், சொற்பிழை, எழுத்துப் பிழையின்றிப் படைக்கப்பட்டதே நூலின் தாற்பரியம் - என்று சொல்லப்படுகிறது. ஐம்பது வருடங்கள் சென்ற போதும் யுத்த கால நெருக்கடிகளினால் அப்பிரதி கறையான்களினால் செவ்வை பார்க்கப்பட்டுள்ளதை மிகுந்த மனவருத்தத்தோடு என்னிடம் எடுத்துக் காட்டினார். யானும் அப்பிரதியைப் பார்த்து அதன் கலையிழந்த கோலத்தைக் கண்டு மனம் கலங்கி அவருக்குத் தேறுதலளித்தேன். மீண்டும் எண்ணிமப் படுத்த முடியும் என்று கூறியதற்கிணங்க, அவ்வாறு செய்வதாக உறுதியளித்தார். நம்பிக்கையின் பிரகாரம் கொடுத்திருப்பார் என நம்புகின்றேன். அதைக் கண்டு பிடித்து பொக்கிஷமாக்குவது நண்பர்களடைய பொறுப்பாகும்.

தந்தை வழி

இணுவிலில் பிரபல நடிகராகவும், நாடக விற்பன்னராகவும், உபந்நியாசரா கவும், சிவநெறிக்காப்பாளராகவும் விளங்கிய தம்பையா சிதம்பரநாதன் அவர்களது மூத்த புதல்வராக சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் 1954.05.29ஆம் திகதி அவதரித்தார். தாயாராகிய அன்னலட்சுமி அவர்கள் சிவகாமி அம்பாளிக் பயபக்தியன உபாசகர். காரைக்கால் சிவன் ஆலயம் தொடக்கம் கந்தசுவாமி கோவில், இளந்தாரி வைரவர் ஈறாக நேர்த்தி வைத்து விரதமிருந்து, பொங்கலிட்டு இவர் பிறந்தமையால் பெற்றோர்களின் தவப்புதல்வரானார். தந்தையின் வழியில் கலைநயம் மிக்க படைப்பாளியாக வளர்ந்தார்.

பண்டிதர் இதிருநாவுக்கரசர் அவர்களும், இயலிசைவாரிதி வீரமணி ஜயாவும், தவில் மேதை சின்னராசா அவர்களும், கவிஞர் ச.வே.பஞ்சாட்சரம் அவர்களும் பாராட்டி வழங்கிய ஆசிகளைக்

எழுதமுடியாத கதை

காண்பித்து மகிழ்சியடைந்தார்.

ஊடகம்

பேனாவுடன் பிறந்தது போன்ற வாலாயத்தினால் 2018.10.15 ஆம் திகதி இறக்கும் வரை இவரது பேனாஒருபோதும் ஓய்ந்ததில்லை. நாட்டுக்கு எது தேவையோ அதை உயிர்ப்போடு எழுதிக் கொண்டிருந்தார். சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை, களநிலை, கலைமுகம், இலக்கியம், கர்த்தாக்கள், படைப்பாளிகள், வரலாறு எனப் பன்முக வார்ப்புக்களினால் வாசகர்களின் பசிக்குத் தீனி போட்டார்.

ஈழநாதம், உள்ளம், ஆதாரம், நமது ஈழநாதம், வெளிச்சம், நமது ஈழநாடு, ஈழநாடு, தளவாசல், உதயன், ஏழல், மஞ்சம் எனப் பற்பல ஊடகப் பொறுப்புக்களில் நீண்ட காலமாக அவற்றிற்குரிய பத்திரிகா தர்மத்துடன் கடமையாற்றி வாசகர்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றுள்ளார். ஏறத்தாழ நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளில் தமது இருப்பிடத்தை நிலைநிறுத்தியுள்ளார். இவற்றுட் சில சிங்களமொழியிலும் மொழிபெயர்க்கப் பட்டன. இவரது தொகுப்பில், முள்முடி மன்னர்கள், இருள் இரவில் அல்ல, மருத்துவர்களின் மரணம், என்றாவது ஒருநாள், உனக்கு நீ தான் நீதிபதி, மனைவி அமைவதெல்லாம், வன்னிக்கில்லை கண்ணீர், சிதம்பரதரிசனம், கொய்தலும் கொழித்தலும், இத்தாற் சகலரும் அறிய வேண்டியது என்னவென்றால்,

ஆகியபடைப்புக்கள் யாவும் சித்திரங்களாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளன.

மதிப்பளிப்பு

தலைவர் பிரபாகரனால் இரண்டுதடவை மதிப்பளித்துப் பாராட்டிக் கௌரவமளிக்கப் பட்டுள்ளார். கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை, செங்கை ஆழியான், சபா ஜெயராஜா இன்னும் பல

பிரபலங்களினால் பேறாக்கப்பட்டவர். மற்றும் ஆறுதிருமுகன், சாந்தன், செல்லத்துரை, தேவராஜா, செல்வின், ராஜ்குமார், சிதம்பரநாதன், ரகுராம், ரமணன், சரவணன், உதயன் குடும்பத்தவர்கள் எனப் பலர் இவரது இலக்கிய நிழலில் இரசனை கொண்டவர்களாவார்கள்.

சூரியகாந்தி

உதயனின் ஞாயிறு சிறப்பம்சமான சூரியகாந்தி மலரில், கொய்தலும் மொழித்தலும் என்ற ஒரு ஜீவிதமான கட்டுரை இடம்பெறுகிறது. அதனை வடிவமைத்து வாசகர்களுக்கு வரமாக் குமிவர் தி.இராஜநாயகி என்ற புனைபெயரில் திருச்செந்திநாதன் அவர்களே! தனது மனைவியின் பிரிவுத்துயர் தாங்காது சோகமே உருவானார். உள்ளத்தாலும் ஒன்றித்த பாங்கினால் படைப்பாளிகளின் நூல்களிலிருந்து தொகுத்துத் தந்து கொண்டிருந்தவர். தி.ரென நோய்வாய்ப்பட்டு, சூரியகாந்தியிடம் இருந்தும், உதயனிடமிருந்தும் விடைபெற்றார். இவரது இழப்பு இந்த மண்ணுக்கு மட்டுமல்ல, இலக்கிய சாம்ராஜ்யத்திற்கும் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

14.10.2018இல் வெளி வந்த கொய்தலும், கொழித்தலும் என்ற பகுதியில் இவரது பெயர் இடம்பெறாதபோது வாசகர்கள் கொண்ட ஏக்கம் 15.10.2018இல் கண்ணீராக மாறியது. இணுவிலும், உருவிலும் இறுதி அஞ்சலியில் பங்கு கொண்டு சோகத்தை காணிக்கையாக்கிற்று. இவரின் வாரிககளான சிதம்பர சுப்பிரமணியன், சிதம்பரவானதி, சிதம்பரபாரதி, சிதம்பரநடராஜன் ஆகியோர் இவரது நாமத்தை நீடுவாழ்ச்செய்வார்கள். மேலும் இவரது இலக்கிய நண்பர்கள் இவரது பெயருக்குப் பெருவரமளிப்பார்கள்.

“யாது நீ பெற்றதொன்று எம்பால்?”

- நாக.சிவசிதம்பரம் -

தன்னையே தந்த எங்கள்
தமையனை இழந்த சோகம்
எண்ணவே இயலுதில்லை!
“என்றுமே ஒளிர்ந்திடல் - ”
(குறிக்கோள் ஒன்றே-மாயகோவஸ்கி)
எழுத்தே வாழ்க்கை என்னும்
திண்ணிய மனதே - எங்கள்
திருச்செந்திநாதன்!

சோதனைமேல் சோதனையாய்
தொடர்ந்த துயர் அனைத்திலுமே
தோற்றவர் நாமில்லை எனும் துணிவு!

போர் மழையில் தாம் நனைந்த
பொழுதினிலும் வளையாத
ஆளுமை தாம் நோய்நொடியென்று
அலைக்கழிந்த நிலை கொடிது!

இல்லை பிரிவில்லை இன்றும்
இருக்கின்றீர் எங்களுடன் - ஆம்
எண்ணமும் செயலுமாய் - உம்
எழுத்திற்கு மரணம் இல்லை

**“ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில்
இன்னுமொரு இடைவெளி”**

- விவேகானந்தனார் சதீஸ், கிளிநொச்சி -

“இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்” அருளன்பு கவர்ந்துள்ள இப்பெயரைக் கேட்கும்போதே எவருக்கும் இலகுவில் புரிந்து விடும். இவர் ஒரு படைப்பாளி யாகத்தான் இருப்பார் என்று. ஆம்,

செந்தமிழியல் கதை

முதல்முதலாக அவரைக்கண்ட பத்திரிகைப் பணிமனையின் முற்றமொன்றில். யாழ்குடாநாடு இடப்பெயர்வைச் சந்தித்தபோது தமிழரின் தனித்துவ நாளிதழான "ஈழநாதம்" பத்திரிகையும் இடம் நகர்ந்து புதுக்குடியிருப்பில் மையம் கொண்டு மக்களின் குரலாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஈழநாதம் பதிப்பகத்தில் பணிப்பயிலுநராக நான் இணைந்தபோதே திருச்செந்திநாதன் ஐயாவை தரிசித்திருந்தேன். ஆனாலும், நெருங்கி பரீட்சயமாகப் பழகும் வாய்ப்பு எட்டியிருக்கவில்லை. போரும், அரசின் பொருளாதார தடையும் வன்னிப்பிராந்தியத்தை வறுத்தெடுத்தது கொண்டிருந்த அந்தக் காலப்பகுதியிலும் கூட ஈழநாதம் பத்திரிகையை இயலுமைத் திறனுடன் நடாத்தி வந்ததில் திருச்செந்தி நாதன் ஐயாவுக்குப் பெரும் பங்குண்டு. பத்திரிகைக்கான அச்சுக் கடதாசிகள் இல்லாதிருந்த போது கொப்பித் தாள்களிலும் கோவை மட்டைகளிலும் குறைந்தது இரண்டு பக்கங்களிலாவது பதிப்பித்து ஈழநாதம் அச்சுக்களை உலகறியச் செய்த ஈழநாதம் பணிக்குழுவில் ஐயாவும் ஒருவராக இருந்தார்.

திருச்செந்திநாதன் ஐயாவின் படைப்புக்களை பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் பார்க்க முடிந்திருந்தது. அவரது எழுத்துக்களில் இனரீதியிலான விமர்சனத்துக்கு அப்பால் சமூக அக்கறையே அதிகமாக அப்பிக் கிடப்பதுண்டு. அதனால் அவர் மீது எனக்கு அலாதியீர்ப்பு எட்டியதென்பேன். சமூக நன்மைக் கெதிரான எல்லாக் கருத்துக்களுடனும் முரண்படும் தன்னுடைய நிலைப் பாட்டை பொதுச்சமூகத்தின் முன்னால் தயக்கமின்றி சொல்லக் கூடியவராக ஐயா விளங்கினார். அவரது பகட்டார வாரமற்ற ஆளுமைத் திறனை அவதானித்து வந்திருந்த தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் தலைவர் அவர்கள் ஐயாவை அழைத்து

இருவேறு சந்தர்ப்பங்களில் பாராட்டியிருந்தமை நினைவு மீட்கத்தக்கது.

இடப்பெயர்வொன்றில் எதேச்சையாக ஏற்பட்டிருக்கக் கூடிய ஐயாவுக்கும் எனக்குமான தொடர்பு பின் காலச்சுழற்சியால் காணாமல் போயிருந்தது. ஆனாலும் மிகநீண்ட இடைவெளியை அடுத்து குரல்வழியாக மட்டுமே உறவாடக்கூடியதொரு சந்தர்ப்பம் வாய்த்தபோது அவருடனான மீள்தொடர்பு துளிர்ந்துக் கொண்டது. சமூக விடுதலைச் சமையலுக்கு விசையூட்டிய என்மீது விஷக்கண்கள் பாய்ந்ததால் விலங்கு பூட்டிய வட்டத்துக்குள் என் வாழ்வு வரையறுக்கப்பட்டது. இங்கிருந்த படியே என் உள்ளக் கிடக்கைகளை உயிர்ப்பித்து படைப்புக்களாக வெகுஜனத் திரளுக்குள் வெளிப்படுத்தி வருகின்ற நிலையில் திருச்செந்திநாதன் ஐயாவிடம் ஒரு விண்ணப்பத்தை முன் வைத்தேன் ஐயா...! முள்ளிவாய்க்காலுக்குப் பின் றாம் முகவரியற்றவர்களாகி விட்டோம். அரசியல் விடுதலை வேடிக்கையாகிப் போகிறதா? என அச்சப்படுகிறேன். இவ்வாறிருக்கையில், சிறையிலிருந்த சிங்கள சகோதரனுக்க என்றதொரு நூலை எழுதியுள்ளேன். அதனைத் “தங்கள் கரங்களால் தழுவி வெளியிட வேண்டுமென விரும்புகிறேன்”. அதற்கவர் மறுப்பேதுமின்றி “அதற்கென்ன எமது எழுகலைஇலக்கியப்பேரவை” யில் ஒருமுறை உலாவிவிட்டு உடனடியாக வெளியிடலாமே” என ஆதரவுக் கரமசைத்தார். அதற்கமைய இலக்கியப் பண்ணையின் உறுப்பினரான நண்பர் கைசரவணன் அவர்களின் ஊக்கத்துடன் ஐயாவின்தலைமையில் எனது நூல் சிறப்பாக வெளியிடப்பட்டது.

எனது நூலுக்கு திருச்செந்திநாதன் ஐயா எழுதிய முன்னுரையில் “தனிப்பட்ட வாழ்வில் தனிமனித சுதந்திரம் அம்மா, அப்பா, மனைவி, பிள்ளைகள், ஏனைய உறவுகள் எல்லோரையும் பிரிந்து அவர்களின் மூலம் கிடைக்கும் தூய்மையான

செத்முடியக் கதை

இன்பதுன்பங்களை இழந்து வருடத்தில் சிலதடவை சந்திக்கும் சந்திப்புக்களைக் காத்திருந்து மனம் புழுங்கலில் சாகும். அக்கொடுமையான பின்னணியில் எழுதுவதென்பது எத்தனை வில்லங்கமானது? நாளும் பொழுதும் ஒவ்வொரு நொடியும் அவர்கள் அனுபவித்து வெந்து தவிக்கும் அந்தச் சூழலின் கொடுமைக்குள் இருந்து கொண்டு எழுதுவதென்பது எத்தனை பெறுமதி வாய்ந்தது என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்வோமாக எனத் தொடங்கி ஒட்டுமொத்த தமிழ் அரசியல் கைதிகளினதும் சூழ்மனக் கிடக்கைகளை அளவிட்டு இறுதியில் * இந்நூலாசிரியர் உட்பட அவர் போன்றவர்கள் மிக விரைவில் சுதந்திர மனிதர்களாக சிறைமீண்டு வர வேண்டிக் கொள்வோமாக என நிறைவு செய்திருந்தார். இது தனக்கு முன்னால் துன்பத்தை அனுபவிப்பவர்கள் தொடர்பில் அவர் அத்தனை புரிதல்களைக் கொண்டுள்ளார் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றது.

ஈழ மண்ணோடும் அதன் இயல்புகளோடும் உறவாடி வாழ்க்கைச் சந்தையில் பல வருட அனுபவத்தைப் பெற்றிருந்ததன் மூலம் அவர் சுவீகரித்துக் கொண்ட தனித்திறமை பட்டறிவு போன்றவை அவரின் படைப்புகளில் பிரவாகித்தது. அதுவே அவர் ஈழநாதம், வெளிச்சம், உள்ளம், ஆதாரமட, ஈழநாடு, நமது ஈழநாடு தளவாசல், உதயன் எனப் பல தளங்களில் நின்று பணியாற்ற பின்னூக்கியாக அமைந்ததெனலாம். திருச்செந்திநாதன் ஐயா எழுதிய முள்முடி மன்னர்கள், இருள் இரவில் அல்ல, என்றாவது ஒருநாள் போன்ற நூல் வரிசையில் தோள் கொடுத்து தாங்கி வந்த துணைவியின் எதிர்பாராத இழப்பு ஏற்படுத்திய மனத் தாக்கத்தை மகுபமிட்டு மருத்துவர்களின் மரணம் என்ற நூலை ஆக்கியிருந்தார் அந்நூல் எனக்குள் ஏற்படுத்திய மின்னதிர்ச்சியை இன்றைக்கும் எனது நரம்பு மண்டலத்தில் நாட்குறிப்பாக காணக் கிடைக்கின்றது. அவர் தனது மதியம் கடந்த முதிய வயதிலும் வாழ்க்கைத் துணை

மீதும் குடும்பத்தின் மீதும் கொண்டிருந்த பாசப்பிணைப்பை எண்ணி வியந்திருந்தேன். உடனடியாக அவருடன் தொடர்பு கொண்டு அவரை ஆற்றுப்படுத்தினேன். அப்போதே அவரது குரலில் வாட்டம் லேசாக கோடிமுத்திருந்தது. ஐயாவின் வாழ்க்கை வங்கியைப் பார்த்தால் துயரங்களின் இருப்புத் தான் அதிகமாக இருக்கக் கூடும்.

ஐயா நோய்வாய்ப்பட்டு கொழும்பில் சிகிச்சை பெற்று வந்தபோது பல தடவை தொடர்பு கொண்டு பேசியிருந்தேன். அப்போது வாழ்க்கைப் பாடுகளின் பாரமூட்டைகளை சுமக்கும் வலுவை அவரது மனமிழுந்து விட்டிருந்ததை என்னால் உணர முடிந்தது. எனினும் ஒரு சில நாட்களிலேயே அவரின் இறுதிமூச்சு ஓய்ந்த செய்தியை கேட்பெனென்று கிஞ்சித்தும் எண்ணவில்லை. துயரச் சேதியறிந்த நான் ஓடிச்சென்று கலைஞரான கண்ணாசன் அண்ணனுடன் சோகத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டேன். அப்போ சிங்களத்துச் சிறைக்கம்பிகள் என்னைப் பார்த்து "ஈழத்தின் ஆளுமையொன்றை நீ இழந்து விட்டாயே" என்று எகத்தாளமிடுவது போலிருந்தது. எவ்வாறியினும் ஐயாவின் இழப்பு அன்னாரது குடும்ப உறவுகளுக்கு மட்டுமன்றி ஈழத்து படைப்பிலக்கியப் பரப்புக்கும் பேரிழப்பாகும். திருச்செந்திநாதன் ஐயாவின் இறுதி நாட்களிலும் கூட அவர் என்னிடம், "சதீஸ்! பத்திரிகையில் வருகுதோ இல்லையோ என்று பார்க்காமல் மனதுக்குப் பட்டதையெல்லாம் தொடர்ந்து எழுதுங்கள். சிறைக்குறிப்புகள் ஒவ்வொன்றும் காலத்தின் பதிவுகளாக இருக்கவேண்டியது. அவை ஒரு நாள் உயிர்களின் கதை சொல்லும்..." என ஊக்கப்படுத்தினார். அதுவே ஆயுள் தண்டனைக் குள்ளாகியிருக்கும் தமிழ் அரசியல் கைதியான என் மனதில் அவர் பற்றிய நினைவுச் சங்கிலி அறுபடாமல் இருப்பதற்குப் போதுமானது. அன்புக்குரிய ஐயாவின் ஆத்மா பரம பதமடைய எல்லாம் வல்ல இறையோனை இருகரம் கூப்பி பிரார்த்திப்போமாக.

செந்தமிழியல்
கதை

“நீங்கள் உறங்கிவிட்டீர்கள்
எங்களால் முடியவில்லையே?”

- ஈழநல்லூர் கண்ணதாசன்-

“திருச்செந்திநாதன் சேர் காலமாகிவிட்டார்”
செவிப்பறைஅதிர்த்து இதயத்துள் விழுந்தது இடி

செய்தி கேட்டு
சிறையறைகளும் சோகம் கொள்கின்றன

அடிக்கடி நானும் தம்பி சதீசம்
அளவளாவிக்கொள்வதால்
இலக்கிய வாசனை இல்லாதவர்களுக்கும்
இந்த
கதை சொல்லியின் பெயர் மனப்பாடம்
சிறுகதை படிக்காதவர்களுக்கும்
இந்த சிந்தனையாளனைப் பிடிக்கும்
சிறை அறைகளில்
அடைந்து கிடக்கும் காற்றுக்கும்
இந்தப் பெயர் அறிமுகம்

ஒருகுருவை இழந்ததாய்
ஒரு தந்தையை இழந்ததாய்

இரத்த உறவொன்றை இழந்ததாய்
ஒத்திருந்த எங்கள் முகங்களின்
சோகங்கண்டு
சூறுதல் சொல்லவெனக் குழுமினர்
சக அரசியல் கைதிகள்

கதை எழுத மட்டுமல்ல
எதையெதை எங்கு எப்படி
கதைத்திடல் வேண்டும் என்றும்
கண்ணியம்
கைவரப் பெற்றவர் அவர்

கலையும் கலைப் பண்புகளும்
அழியாச் சொத்துக்களாய்
அவரிடம்
அளவுக்கு மீறியே கிடக்கின்றன

அரும்புகளை முளையினிலே
கிள்ளிவிடும் இந்த
கீழ்மை நோக்கிய சமகாலத்தில்
அரும்புகளோடு
காய்களுக்கும் கனிகளுக்கும்
களம் கொடுத்து
கனித்துக் கனிந்த
இலக்கியக் காப்பாளர் சூவார்

தன்னில் பாதியென
தணியாத காதல் இணையை
இடையில் பறி கொடுத்து

எழுதிமுடியாத கதை

வெறும்

கூடும்புமாய் இலக்கியவுலகில்

குடியிருந்த குருநாதர் ஆவார்

வயதெனக்கு ஐம்பது எனினும்

இனாமாகக் காற்றைச் சுவாசிக்கவும்

இலக்கியத்தை வாசிக்கவும்

என்னையறியாது என்னைப்பறிகொடுத்த

பத்து வயதிலேயே

அவரது பெயர் பரீட்சயம் எனக்கு

ஒவ்வொரு ஆலமரத்திற்கும்

ஒவ்வொரு ஆணியேவர் நான்

ஆயினும்

'எழு' கலை ஆலவிருட்சத்திற்கு

இவரும், சத்தியமூர்த்தியுமாய்

இரண்டு ஆணியேவர்கள்

விழுதுகளை வீரியமாய்ப் படரவிட்டு

ஆணியேவர்கள்

அடுத்த பணிக்காய் ஏகினவோ?

02

நீங்கள்

சும்மா இருக்க மாட்டீர்களே ஐயா?

இயங்காமல் உங்களால்

இருக்கவும் முடியுமா?

எப்படி உங்களால் உறங்கி விட்டீர்கள்

எங்களால் முடியவில்லையே?!

எனக்கான ஆதாரம்

- சாம் பிரதீபன் -

அண்மைக்காலமாக மரணச் செய்திகளின் கொடூரங்களோடு வாழ்வு என்னை கசக்கியெடுத்தபடி இருக்கின்றது. அதுவும் என் கலை, இலக்கிய, ஊடக வளர்ச்சியில் வேராய் நின்று பெருந்தகைகளை நான் இழந்துகொண்டிருக்கிறேன். "இறுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்" அண்ணா ஊடகப் பரப்பில் என்னை பிடித்திழுத்து உந்தித்தள்ளிய ஒரு கனவான். பத்திரிகை, சஞ்சிகை, வானொலி, தொலைக்காட்சி போன்ற வெகுஜன ஊடகங்களின் நுட்பங்களை அருகில் வைத்து ஊட்டிவிட்ட என் பாசத்துக்குரியவர். தமிழீழ பொருண்மிய மேம்பாட்டு நிறுவன தாவடி தலைமை செயலகத்தில் 1992 இல் ஆரம்பித்த உறவு. ஆதாரம், வெளிச்சம், புலிகளின் குரல், நிதர்சனம் என அத்தனை தொடர்புகளோடும் வளங்கலோடும் பரீட்சயமாக்கி நான் இத்துறையில் வளர வேராய் நின்றவர். உங்கள் மரணத்துக்கு அருகே, கூட இருக்கத் தவறிய பேற்றறவன் நான். சென்று வாருங்கள் அண்ணா. உங்களிடம் கற்றவைகளோடு நாம் பயணிக்கையில் எப்போதும் நீங்கள் கூட இருப்பதை காலம் எமக்கு உணர்த்திக்கொண்டேயிருக்கும். என் நெஞ்சுகனத்த அஞ்சலிகள்.... சிதம்பர சிவசுப்பிரமணியன், சிதம்பர பாரதி, சிதம்பர வானதி உங்கள் அனைவரையும் தூக்கித்திரிந்த உங்கள் உருவில் வீடும், கிளிநொச்சி திருவையாற்று குளக்கரை வெளிகளும் நினைவில் வந்து வந்து போகின்றது. உங்கள் அனைவரின் வேதனையில் நானும் மானசீகத்துடன் பங்கேற்றுக் கொள்கிறேன். ஆழ்ந்த அனுதாபங்களை உங்கள் அனைவருக்கும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ●

செந்தமிழ்ச்
சுவை

சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்
- சில நினைவுகள்

- அமரதாஸ் -

ஈழத்தின் இலக்கிய மற்றும் ஊடகப் பரப்பில் நன்கு அறியப்பட்டவர் திரு. சிதம்பர திருச்செந்திநாதன். மிக அணுகமையில், ஈழத்தமிழ்ச் சமூகம் அவரை இழந்துவிட்டது. இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் தனது மனைவியை இழந்திருந்தார்.

அவருடன் எனக்கு நீண்ட கால நட்பு நீடித்திருந்தது. இலங்கையின் இறுதி யுத்த காலத்திற்குப் பின்னரான அலைச்சல் மிகுந்த வாழ்க்கை முறையில், அவருடன் எனக்குத் தொடர்பில்லாமல் போய்விட்டது. எல்லோருடனும் அன்போடு பழகக்கூடியவராக இருந்தார். அவரது இழப்பு, மிகுந்த வருத்தத்திற்குரியது. அவரது பிள்ளைகளின் துயரில் பங்குகொள்கிறேன்.

கலை, இலக்கிய, ஊடகச் செயற்பாட்டு ரீதியில் திருச்செந்திநாதனுக்கும் எனக்கும் இடையில் இருந்த ஊடாட்டம் பற்றி அறிந்த நண்பர் ஒருவர், திருச்செந்திநாதனுக்குரிய நினைவு நூல் ஒன்றினை உருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருப்பதாகக் கூறி, எனது நினைவுப் பதிவு ஒன்றினை அதற்காகக் கேட்டிருந்தார். பழைய நினைவுகளில் இருந்து, சில விடயங்களையும் கருத்துக்களையும் சுருக்கமாகப் பதிவுசெய்கிறேன்.

பல்வேறு ஊடகங்களில் எழுதியும் பணியாற்றியும் வந்திருக்கும் திருச்செந்திநாதன், 'இலக்கிய வகைமைக்குள்' அதிகமதிகம் எழுதியிருக்கிறார். 'இருள் இரவில் அல்ல', 'முள்முடி மன்னர்கள்', 'மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறப்போம்', 'முடிவல்ல ஆரம்பம்', 'மருத்துவர்களின் மரணம்', 'என்றாவது ஒரு நாள்', 'என்னுடையதும் அம்மாவின்னுடையதும்' போன்ற புனைவிலக்கிய நூல்கள் அவருடையவை. இவற்றுள் அவரது 'நாவல்' முயற்சிகளும் சிறுகதை முயற்சிகளும் உள்ளடங்குகின்றன. பல கட்டுரைகளையும் எழுதியிருக்கிறார். 'வெளிச்சம்', 'ஆதாரம்', 'தளவாசல்' போன்ற சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியப்பீடங்களில் இருந்து செயற்பட்டிருக்கிறார். 'ஈழநாதம்', 'ஈழநாடு' போன்ற சில பத்திரிகைகளிலும் அவரது பங்களிப்புகள் இருந்திருக்கின்றன.

'வெளிச்சம்', 'ஆதாரம்' ஆகிய சஞ்சிகைகளின் வடிவமைப்புகளை (டயல முரவ) இயன்றவை நேர்த்தியாகச் செய்து வந்திருக்கிறார். நெருக்கடிகள் நிறைந்த போர்க்காலத்தில் வெளியானவை அவை. 'கலை பண்பாட்டுக் கழகம்', 'வெளிச்சம்' இதழையும் 'பொருண்மிய மேம்பாட்டு நிறுவனம்', 'ஆதாரம்' இதழையும் தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டு வந்தன. அக் காலத்தில், 'வெளிச்சம்' இதழ்களில் எனது படைப்புகள் அதிகமதிகம் வெளிவந்திருக்கின்றன. அவை பற்றிய தனது கருத்துக்களை அவ்வப்போது என்னுடன் பகிர்ந்துகொள்வார் திருச்செந்திநாதன். எழுத்தில் நிதானத்தையும் தரத்தையும் எதிர்பார்க்கும் இயல்புள்ள நான், இயல்பான மன உந்துதல் ஏற்படாமல் எழுதுவதில்லை. அவர் அடிக்கடி எழுதுமாறு ஊக்கப்படுத்திக்கொண்டே இருப்பார். தனது மெலிந்த உடலை, மோட்டார் சைக்கிளில் ஏற்றிக்கொண்டு, போர்க்காலத்தில் அவர் பரபரப்பாகத் திரியும் காட்சிகள், என் மனத்திரையில் இருந்து மறைந்துபோகாதவை.

ஊடகத்துறையிலும் இலக்கிய உலகிலும், புதியவர்கள் பலரை ஊக்கப்படுத்தி ஈடுத்தியவர் திருச்செந்திநாதன். முல்லைத்தீவுப் பகுதியில் இருந்த சில நண்பர்களையும் புதிய சில படைப்பாளிகளையும் ஒருங்கிணைத்து, 'எழு கலை இலக்கியப் பேரவை' என்ற பெயரில் ஒரு அமைப்பைத் தோற்றுவித்து, அதன் 'போசகராக' இயங்கினார். அதற்குள், 'மறைந்த' ஊடகர் திரு. சத்தியமூர்த்தி குறிப்பிடத்தகுந்தவராக இருந்தார். அந்த அமைப்பின் பின்னணியில் 'எழு சிறுகதைகள்' என்ற பெயரில் அமைந்த சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்று, அக் காலத்தில் வெளியாகியிருந்தது. அதன் அறிமுக நிகழ்வு ஒன்றில், 'விமர்சன உரை' நிகழ்த்தியிருக்கிறேன்.

அரச நிர்வாகத்துறைகளில் பணியாளராக இருந்துகொண்டு, இலக்கிய மற்றும் ஊடகச் செயற்பாடுகளைத் தொடர்ந்து வந்திருக்கிறார். அந்த வகையில், இலக்கிய மற்றும் ஊடகச் செயற்பாடுகளில் அவருக்கிருந்த ஈடுபாட்டின் தீவிரத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். தனக்கு நெருக்கமானவர்களுடன் இணைந்து, தனது பயணத்தை 'அமைதியாக' முன்னெடுத்துக்கொண்டிருந்தார். இறுதியாக, 'தளவாசல்' என்ற கலை, இலக்கிய, சமூக, பண்பாட்டுக் காலாண்டிதழின் முதன்மை ஆசிரியராக அவர் இருந்தார்.

இலக்கிய ரீதியிலும் ஊடக ரீதியிலுமான அவரது 'பங்களிப்புகள்', விடுதலைப் போராட்டகால வரலாற்றுப் பின்னணியில் விமர்சனபூர்வமாகப் பதிவுசெய்யப்பட வேண்டியவை. அவரது 'நாவல்' மற்றும் சிறுகதை முயற்சிகளின் 'இலக்கியத்தரம்' அல்லது 'கலைத்தரம்' குறித்த கேள்விகள், அவர் வாழும் காலத்திலேயே சிலரால் முன்வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அத்தகைய கேள்விகளுக்கு அவர் எப்படி எதிர்வினையாற்றியிருக்கிறார் என்பது ஆராயப்பட வேண்டியது. அதிகம் எழுதுவதில் ஆர்வம் கொண்டு இயங்கி வந்திருக்கிறார். அவரது எழுத்து முயற்சிகள் குறித்த அவரது 'சுய மதிப்பீடு' எத்தகையதாக இருந்திருக்கிறது என்பதுவும் ஆராயப்பட வேண்டியதாகும். இலக்கிய வகைமைக்குள் வரக்கூடிய அவரது எழுத்து முயற்சிகளும், பதிவுகளும், எழுத்து ரீதியிலான எதிர்வினைகளும் புதிதாகத் தொகுக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட வேண்டும். அவை, வரலாற்றுப் பின்புலத்தின் வழியாகவும் விமர்சனபூர்வமாகவும் அணுகப்பட வேண்டியவையாகும். ●

வழிகாட்டி

- பிரியமதா பயஸ் -

என்றும் மாறாத தந்தைக்குநிகரான அன்பை எம்மில்சொரிந்த அண்ணன் இணைவையுர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் அண்ணா இன்று காலை இறைவன் அடிசேர்ந்தார் .

மாறாத மன வல்லமையையும் தீராதவாழ்வின் புரிதல்களையும் எனக்கு புகட்டிய உத்தமன். இன்றுஒய்வெடுத்துவிட்டார் - ஊடகம் என்ற பாதையை எனக்கு விரல்நீட்டிகாட்டியஆசான் .என் ஒவ்வொரு செயற்பாட்டுக்கு பின் னும் அவரின் அறிவுரைஇல்லாமல் இருந்ததில்லை -

பயஸின்இறப்பிற்குப்பின்என்னைவல்லமை உள்ளவளாய் ஆக்கிய பெரும் ஆறுதல் இன்றுஒய்ந்துவிட்டதுஎன்றசெய்திஎன்னை தீராத துயருக்கு கொண்டுவந்துவிட்டது .மகனின்கல்வியில் கூடஅவர்காட்டிய அக்கறை போல் யாரும் அக்கறைகொண்டதில்லை - வாழ்க்கையின்தூரத்தை எண்ணிக் கணக்கிட்டு எமக்கு வழிகாட்டிக் கொண்டிருந்த பெரும் வழிகாட்டி இன்று சாய்ந்துவிட்டது .தந்தையைஇழந்து தவிக்கும்அருமை சகோதர சகோதரிகளோடுநானும் தவிக்கிறேன் ஆறுதல்சொல்லவோ ,என்னை தேற்றவோஎன்னிடம்வார்த்தைகளும்இல்லை. இனிஎமக்கு ஆறுதலும் இல்லை. வழிகாட்டியும்இல்லை. நடுதெருவில் அநாதை ஆகிவிட்டோம்

m z & h...

நிலையான மனிதன்

- அன்புடன் இளங்கீரன் -

கால நீட்சியில் நாங்கள் கடந்துவந்த பாதைகள் கரடுமுரடானவை. அவ்வாறான பாதைகளில் கூடவே பயணித்தவர்கள் விட்டுச்சென்ற நினைவுகள் எப்போதும் வலிமை மிக்கவை.. அந்த வகைக்குள் தான் செந்திநாதன் அண்ணையும் தனித்துத் தெரிகிறார்.

எழுதமுடியாத கதை

செந்திநாதன் அண்ணையுடனான நட்பு நிலை பதினெட்டு ஆண்டுகளைக் கடந்தது. அப்போது தொடக்கம் இறுதிவரையில் அந்த உறவுநிலையில் ஒரு சமாந்தரத்தை அவதானிக்க முடிந்தது. போருக்கு முன்பான வாழ்க்கை முறையின் போதும் போருக்கு பின்பான வாழ்க்கை முறையிலும் அவர் தன் நிலைப்பாட்டில் சரியாக இருந்தார். காலச் சூழலுக்கு ஏற்ப தன்நிலையில் மாறுதல்களை கொண்டிருக்கவில்லை.

எப்படியாவது வாழ்ந்துவிட்டுப்போகலாம் என்ற கருத்தியலுக்கு முற்றிலும் எதிரானவராகவே வாழ்ந்தார்.

தொண்ணூறுகள் தொடக்கம் இரண்டாயிரத்தின் பதினாறு, பதினேழுவரையில் புதியவர்களை இனங்கண்டு ஊடகத்துறையில் அல்லது இலக்கியத்துறையில் அறிமுகப்படுத்தி வளர்த்தெடுப்பதில் இடைவிடாத பணியாற்றினார்.

இன்றுகூட புதிதாக உருவாகியிருக்கின்ற பல எழுத்துலகையோர் எதிர்காலத்தில் அவருடை பெயரை உச்சரிக்கத்தான் போகிறார்கள்.

அதேபோல படைப்புலகில் எழுத்துக்களின் வசீகரத்துக்கும் கனதிக்கும் எப்போதும் ஒரு தீவிர ரசிகனாக மாறிவிடும் செந்திநாதன்.. தான் ரசிப்பதுடன் மட்டுமல்லாது மற்றவர்களுக்கும் அவற்றை சிபார்சு செய்கின்ற உயரிய பண்பியல்புகளுடன் வாழ்ந்துவந்திருக்கின்றார்.

கிராமிய மணம் கமழும் அவருடைய அழைப்பில் “வாடாப்பா.. என்னடாப்பா.. செய்யிறாய்..” இந்த வார்த்தைகள் அவர் பழகும் இளையோரை அரவணக்கும் கனதி கொண்டவை.

போருக்கு பின்னர் புதிய புதிய இலக்கியக் குழுமங்கள் பல தோற்றம் கண்டிருக்கின்றன. அவற்றில் பல ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு நிலைப்பாட்டைக் கொண்டவையாக காணப்படுகின்றன. ஆனால் “எழு” கலை இலக்கியப் பேரவை தோற்றம் பெற்ற காலச்சூழலில் எவ்வாறான போக்கினை கைக்கொண்டதோ, அப்போது கொண்டிருந்த நிலைப்பாட்டினை இன்றுவரை அது கைக் கொண்டு பயணிக்கிறது.

அந்த அமைப்பின் தாங்கு சக்தியாக அவர் திகழ்ந்தார். அது நிலைப்பாடு சார்ந்த பலருக்கு ஒரு ஆறுதல் தரும் சக்தியாக இருந்து வந்திருக்கிறது. அதன் இடையறாத பயணமே எழுவின் காத்திரப் பங்காளிகளான அண்ணன்கள் செந்திநாதன் அவர்களுக்கும் புசத்தியமூர்த்தி அவர்களுக்கும் அந்த அமைப்பினர் நல்குகின்ற கைமாறு ஆகும்.

காலம் பலவற்றை மறந்து சிலவற்றை மட்டும் வைத்துக்கொள்ளும் பண்பினைக் கொண்டது. அவ்வாறு வைத்துக்கொள்ளும் சிலவற்றில் செந்திநாதன் அண்ணையின் இலக்கிய மற்றும் ஊடகப்பணியும் நிலைபெறத்தான் போகிறது..

இணைபிரியாத தம்பதிகளாக வாழ்ந்துமறைந்த அன்பாளர்கள் திரு திருமதி செந்திநாதன் அண்ணை மற்றும் அக்காவின் ஆத்மசாந்திக்காக பிரார்த்திக்கிறேன். ●

எழுதப்படாத பக்கங்களில்..

- கை.சரவணன் -

இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் மறைந்து விட்டார் என்ற செய்தி நம்பமுடியாததாகவே இருக்கிறது. மூன்று மணிக்குச் சந்திப்பதாக இருந்தால் பன்னிரண்டு மணி நினைவூட்டலும் இரண்டுஐம்பத்தைந்துவரவுறுதிப்படுத்துதல் தொலைபேசி அழைப்பும் இல்லை.எழுதியாச்சா? ஏன்றஅன்பும் கட்டளையும் இணைந்தவினா இல்லை. அடுத்த இதழுக்கான ஆக்கங்கள் என்னமாதிரி? என்ற கேள்வி இல்லை. நோய் வெளிப்பட்டு அச்சுறுத்திய படியிருக்க மருத்துவ பரிசோதனை முடிவுகள் சங்கடப்படுத்திக்கொண்டிருக்க இனிமேல் மெலியவே முடியாதெனினும் ஒடுங்கிக் கட்டிலோடு கட்டிலாக படுத்திருந்த படியும் அத்தனையையும் வழமை மாறாது நினைவுறுத்திக் கொண்டிருந்ததால் இல்லை. நம்பவேண்டியிருக்கிறது. 1998 ஒக்டோபரில் முதல் நேரடிச் சந்திப்பு (புதுக்குடியிருப்பு) தொடக்கம் 07 ஒக்டோபர் 2018 இறுதிச்சந்திப்பு (களுபோவில மருத்துவமனை) வரையான நாட்கள் எனக்குள் நினைவில் உருள்கின்றன. இவரோடுபழகியநாட்கள்.. ஒவ்வொன்றுக்கும் பலப் பலஅத்தியாயங்களைபேசவும் எழுதவும் முடியும். அவ்வளவும் பெறுமதி மிக்கவை.வெறுமனேஒற்றைவரியில் அல்லது ஒரு குறிப்பில் அல்லதுஒருகட்டுரையில் எழுதிவிடுவது இயலாதது. பேச்சில் அமைதிஎழுத்தில் அமைதி என்பது துணிவினமை என்றே பொருள் கொள்ளப்பட்டபடுகின்ற சூழலில் அமைதி

என்பதைப்பொறுப்பின் குறியீடாக்கிநிதானத்தோடுபணியாற்றியவர். கூடிக் கதைத்துஆளில்லாவேளைவிமர்சித்தறியாதவர் என்பது இவரிடம் அனுபவத்தில் கண்டுகொண்டஒருவிடயம். மேலும் வெளிப்படையானவர்கள் யாவரடனும் நெருங்கியிருந்தார் நடிகர்களுடன் ஒதுங்கியே இருந்தார். ஆனால் எப்போதும் ஆட்சிய திகாரத்தின் நட்புச்சக்திகளாகநடிகர்களேபெரிதும் இருந்தார்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதும் இவரதுகணிப்பாக இருந்தது. பேசும்போது பல தடவைகள் மனந்திறந்தும் இருக்கிறார்.

கருத்துநிலையிலிருந்ததெளிவுதன் கொள்கை மீதிருந்த பற்று இவரைநெஞ்சுநிமிர்த்தவும் நிதானமாக தனது பாதை பிசகாது நடக்கவும் உறுதுணையாயிருந்திருக்கிறது. அவரோடு உடனிருந்த நாட்களில் நேரடியாகத் தரிசித்துவயக்கமுடிந்திருக்கிறது. புலிகளோடு புலியாக இருந்தவர் என இப்போதுபலரும் கருத்திடுவதுபோல இருந்தாரா இல்லையாஎன்பதற்கப்பால்தமிழர் தேசியம் தொடர்பில் கொள்கைப்பிடிப்போடுதேசவிடியலைஉண்மையான இதய சுத்தியோடு அவாவிநின்றவர்களுள் ஒருவர் என்பதே முக்கியமானது. புலிகள் தொடர்பாகமுன்னரும் சரிதற்போதும் சரி முன்வைக்கப்படுகின்ற விமர்சனங்களிலிருந்து தன்னை விலக்கி வைத்திருந்தவர் என்பது அவரை அப்படிப் பார்க்கவைத்திருக்கிறது என்பதே உண்மை. பொறுப்பாளர்கள் எதைச் சொன்னாலும் சரியன்னை என்று தலையாட்டுவதும் அப்படியே தனக்கேற்றபடி செய்து முடித்து விட்டுவெளியேவந்து இரகசியமாக கூடி விமர்சிப்பது இவரது நடைமுறையில் இல்லை.

அப்படி இருந்திருந்தால் பொருண்மியமேம்பாட்டுநிறுவனத்தில் வரவுப் பதிவேட்டில் கட்டாயம் ஒப்பமிடவேண்டும் என்றபணிப்புக் கிடைத்தவுடன் விட்டுவெளியேறவும் கலைபண்பாட்டுக் கழகத்தின் வெளிச்சம் இதழில் அதீததலையீடுகள் ஏற்பட்டபோது வெளியேறவும் இவரால் முடிந்திருக்காது. இவ்வாறானநிலையில்

எழுதிமுடியாத கதை

தனது நீண்டகால நண்பனான புதுவை ரத்தினதுரையை விட்டுவிடும் முடிவையும் எடுத்திருக்கமுடியாது.

இவ்வாறானதொரு சூழலில் இலக்கியத்துறையில் புதியவர்களுக்கான சுயாதீனமான ஒரு இலக்கியச் செயற்பாட்டுவெளிக்கான களம் ஒன்றின் தேவையை உணர்ந்திருந்து சத்தியமூர்த்திமுல்லைக்கமல் சூகியோருடனான முதற்கட்ட ஆலோசனையின் படி இளம் படைப்பாளிகளை ஒன்றாக்கிய போதுபலர் இணைந்து கொண்டனர். அதிலொருவனாக நானும் இருந்தேன். ஆனால் இக்குழுவினர் மீதான பார்வை வேறுவிதமானதாக உருவாக்கப்பட்டதோடு தனித்தனியே சந்திப்புகளும் நடாத்தப்பட்டதில் அமைப்புக்கான பெயர் சூட்டப்பட முன்னரேயே சிலர் ஒதுங்கிப்போயினர். எழுகலை இலக்கியப் பேரவை உருவான கதை இது. எழுவை தொடக்கத்திலேயே இல்லாமலாக்குவதற்கான முயற்சிகள் பல நடந்தன. அவற்றை முறியடிப்பதில் முழுமூச்சோடு இயங்கிய சத்தியமூர்த்திக்கும் துணை நின்ற எமக்கும் முழுப் பலமாக நின்று எம்மை நிதானம் தவறாது நெறிப்படுத்தியவர் இவரே. முன்கோபக்காற்றாயிருந்த சத்தியமூர்த்தியையும் ஜோசப் அண்ணாரையும் என்கையும் பொறுமைசாலிகளாக்கி எழுவை நிலைநிறுத்தியவர்.

கலைபண்பாட்டுக் கழகம் தனது 75வது வெளிச்சம் இதழில் தீண்டத் தகாதவராக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த இவர் 100வது இதழை வடிவமைப்புக்குத் தலைமையேற்றார். எழுசார்ந்தோர் முக்கிய பங்காளிகளாயினர். 100வது இதழின் சூசிரியதலையங்கம் புதுவை ரத்தினதுரையால் எழுதப்பட்ட போது கருந்தொனியில் தனது சூதங்கங்களை அதனூடாகக் கொட்ப்பட்டிருந்தது. அதனை மறுத்து இவர் வழங்கிய கண்டிப்பான ஆலோசனைப்படி புதுவை ரத்தினதுரை இவரையே எழுதச் சொன்ன போது இவரது வழிகாட்டுதலில் சத்தியமூர்த்தியே எழுதினார். இப்படிப் பல நடந்தன. முகத்துக்காக இல்லாது கொள்கைப் பற்றுடனிருந்தமைக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரம் இது ஒன்றல்ல.

எமதும் எழுவினதும் உண்மைநோக்கம் உணரப்பட்டநிலையில் நாம் எமதுபணிகளைமுன்னெடுப்பதில் முன்னர் முட்டுக்கட்டை போட முற்பட்டவர்களேஎம்மைஅங்கீகரித்துமுன் னுதாரணம் காட்டிபேசும் சூழல் உருவாகுவதற்குமுழுக்காரணகர்த்தா இவரேஎன்பதற்கானசான்றுகளையுத்தம் விழுங்கிவிட்டது. புதுவை ரத்தினதுரையினதுபூவரசம் வேலியும் புலுணிக் குஞ்சும் வன்னி வெளியீட்டுவிழாவைஎழுமுங்கமைத்ததும் இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் தலைமைவகித்தார் என்பதும் இங்கு கவனத்தில் கொள்ளப்படவேண்டிதொன்று. எழுவின கதை இவர் ஒரு ஒத்தூதியாக இல்லாமல் கருத்துநிலையில் உறுதியாக நின்ற செயல் வீரன் என்பதற்கானஒருவகைமாதிரிமட்டுமே.

இவற்றை இப்போதுகுறிப்பிட்டேயாகவேண்டியதொருநிலை. ஏனெனில் அன்று பேசமுடிய வில்லை எழுதமுடியவில்லை காத்திர மான முன்னெடுப்புகளைச் செய்யமுடியவில்லை என்றெல்லாம் இன்று புலம்பி வயிறு வளர்க்க புறப்பட்டுள்ள சிலர் பற்றிய நிறையக் கொதிப்புகளைதன்னுள் புதைத்தவைத்திருந்தாலும் அதுகள்பற்றிபலமுறைமனந்திறந்துஅனுதாப்பட்டிருக்கிறார். அந்த விற்பன் னர்களால் முடியாதவற்றை இவர் நிறைவாகச் சாதித்துள்ளார் என்பதே இங்குகவனத்துக்குரியதாகிறது. இங்கு இவரதுகருத்துநிலைத்தெளிவும் கொள்கைப்பிடிப்பும் எம்மை வியக்கவைத்தன.

கருத்துநிலைத் தெளிவு இவரை எதிர்ப்பரசியல் அல்லது தேசியஅரசியலில் கலக்காத அதேவேளை தமக்கான நிலைப்பாட்டை வெளிப்படையாகக் கொண்டோருடன் உறவைத் தொடர்வதில் தடையாகஅமையவில்லைஎனக் கருதமுடிகிறது. அங்கு அப்படி இங்கு இப்படியெனஇருந்தபலருக்கு இவரது செயற்பாடுகள் எரிச்சலாயும் புதியாயுமே இருந்திருக்கிறது. இவரின் மீதான குற்றச்சாட்டையும் இருந்திருக்கிறது. இவர் எதையும்

எழுதமுடியாத கதை

எப்போதும் கவனத்தில் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. தனது கொள்கைப் பிடிப்பைத் தவிர.

அக்காவின் பிரிவுஎதிலும் தளராத இவரை அசைத்துவிட்டது. மாறன் சொல்லத்தான் விளங்குது பாதிசெத்துப்போனான் என்று அக்காவைப் பிரிந்த சிலநாட்களின் பின் கூறிய இவரது வார்த்தையின் உண்மை இப்போது உறுத்துகிறது. அருகிலிருந்தோம். ஆறுதலாயிருக்கத் தவறி விட்டோமோ எனும் உறுத்தல் இப்போது எழுகிறது. தளவாசல் மற்றும் சூரியகாந்திவேலைகள் அக்காவின் இழப்பை மறைக்கும் என்றே நம்பி அக்கைப் படுத்தினோம். மருத்துவர்களின் மரணம் காயத்தை ஆற்றும் மெனநினைத்திருந்தோம்.

ஈழவிடுதலையை நேசித்து சாதாரண மக்களோடு மக்களாக வாழ்ந்த இவர் மூன்று தசாப்தம் பிழரின் வாழ்வுக்கு உயிராதாரமாய் இருந்தவர். இம் மூன்று காலப் பகுதிகளிலும் நடந்த அத்தனைக்கும் சாட்சியாயிருந்தவர். உடனிருந்து உணர்ந்து கொண்டவர்.. போன்ற தகுதிகளோடு ஒரு நெடுங்கதையை அவரிடம் எதிர்பார்த்த கேட்ட படியிருந்தோம். நான் நினைக்கிறேன் ஆறு அல்லது ஏழு மாதங்களாக அதற்கான தரவுகளைத் திரட்டத் தொடங்கியும் இருந்தார் என்கிடமும் மயூரபனிடமும் சிலதகவல்களைக் கேட்டிருந்தார். இவரது மரணத்தின் பின்னர் இவரது அறையிலிருந்து சில குறிப்புகளை பிள்ளைகள் எடுத்துத் தந்தனர். சிலரது பெயர்கள் ஆண்டுகள் சம்பவங்கள் அவரால் கறுக்கப்பட்டிருந்தன. எனது பெயரும் இருந்தது. நானும் பாத்திரடா? அல்லது என் மூலமாக ஆகவேண்டியதேதுமா? என்பது தெரியவில்லை. ஒன்றுமட்டும் தெரிகிறது. ஒருபடைப்பாளியை ஒரு நல்ல வழிகாட்டியை மட்டும் லவரவேண்டிய நல்லபடைப்புகளையும் இழந்து போனோம். அவர் காட்டிய வழி தெளிவாயிருக்கிறது. நினைவுகள் வழிகாட்ட நடப்போம்.

வாசிப்பை சுவாசமாக்கியவர்

- ரமணன் -

அண்ணாவுக்கு அநேக இலக்கியபரப்பினூடாக வாசகராக பத்திரிகை துறையுடாக அலுவலகதுறையுடாகவே அறிமுகமாகி இருப்பார்கள். திருகோணமலையை சேர்ந்த எனக்கு வேலை நிமித்தம் கிளிநொச்சியில் இருந்தபோது 2004, 2005 ஆண்டு காலப்பகுதியில் நண்பர் பு.சத்தியமூர்த்தி அண்ணன் ஊடாக செந்தில்நாதன் அண்ணனின் அறிமுகம் கிடைத்தது. அந்த வேளை கிளிநொச்சிப் பரதேசசெயலகநிர்வாக உத்தியோகத்தர் என்ற அறிமுக மேழுதலில் தெரியவந்தது. அவ்வாறே என்கையும் சுகாதார பரிசோதகர் என்ற அறிமுகத்தினூடே அண்ணாவீட்டுக்கு கூட்டி சென்று அறிமுகப்படுத்தினார். அண்ணரின் வீட்டை சிதம்பரக் குடில் என்று செல்லமாக அழைப்போம். அங்கிருந்தே கை.சரவணன், வேலணை சுரேஸ், நந்தனி அக்கா, செவ்வேள் அண்ணா ஆகிய நண்பர்களின் அறிமுகம் கிடைத்தது.

சத்தியமூர்த்தி அண்ணா, செந்தில்நாதன் அண்ணன் உறவு குருசீடர் உறவையே உணர்த்தியிருந்தது., அளவு கடந்த மரியாதையுடன் பழகினர் ஆனால் நான் அண்ணாவுடன் ஒரு

நட்புரிமையுடனும் சகோதர பாசத்தினுடனும் பழக ஆரம்பித்திருந்தேன் அண்ணாவுடன் பழகும் எனது நண்பர்கள் மிகுந்த மரியாதையுடன் கொஞ்சம் எட்டநின்றபழகும் போது நான் அவரிடத்து மரியாதை கலந்த நட்புரிமையுடன் ஏனைய நண்பர்களுடன் பழகுவது போல் சிறிப்புக்கள் நக்கல்களுடன் பழக தொடங்கியிருந்த போது சத்தியமூர்த்தி அண்ணாரமணன் அண்ணாவுக்கு நக்கல் ரையாண்டி பிடிக்காது கவனமாக பழகவேண்டும் என எச்சரித்த ஒரு தருணத்தில் அண்ணா அதனை கண்டு அப்போது இவர் கூறியது நானும் மனிசன் தானடாப்பா எனக்கு இப்படி பழக ஒருத்தன் தேவை தானே ரமணனை அப்படியே பழக சொல்லுங்கள் என எமது உறவை இலகுபடுத்தியிருந்தார் அத்தோடு கொஞ்சம் மனம் விட்டு அவருடன் பழகும் மனம் உருவாகியது அவரும் சில விடயங்களை பகிர்ந்து கொள்ளக் கூடிய நம்பிக்கையும் பழக்கமும் ஏற்பட்டிருந்தது

எமது நெருக்கமான நண்பர்கள் பலரின் திருமணம் அவரின் தலைமையில் நடைபெற்றது. அந்தவகையில் 2016 ஒருமாதத்தில் இரு நடவைகள் திருகோணமறைக்கு துணைவியார் ராஜி அக்காவுடன் உடல் நலம் இன்னை இருந்தும் எனது வீட்டுக்கு வருகை தந்து உறவுகளை பலப்படுத்தி சென்றார்

அவர் சில விடயங்களை எமக்கு கற்று தந்திருந்தார் ஏலவே எனக்கு வாசிப்பு பழக்கம் இருந்த போதும் புகுத்திய மூர்த்தி அண்ணாவாலும் செந்தில்நாதன் அண்ணாவாலும் இன்னும் அதிகரித்தது. ஒவ்வொரு மாத சம்பளத்திலும் 02 புத்தகங்களாவது வாங்கி வாசியுங்கள் என்ற அவரின் அன்பான கட்டளை இன்றுவரை இயன்றவரை காப்பாற்றி வருகின்றேன். அடுத்து அண்ணாவிடம் கற்று கொண்ட விடயம் பிடிக்காத விடயத்தையாரும் கதைக்கும் போது மௌனமாக இருப்பதும் அவ்வாறான உரையாடலை யாரும் தொடர்ந்தால் நித்தரையாகி விடுவது அவரின் ஒரு அணுகுமுறை

அண்ணாஒருவிடயத்தைஅடிக்கடி கூறுவார் தமிழர்களின் தலைமைகள் ஆயிரம் வருடத்திற்கு ஒருமுறை எழுச்சி பெற்றிருக்கிறது. கரிகாலசோழன் பின்னர் இராஜராஜ சோழன் அதன் பின் எமது அதிமேதகு போன்றவர்களால். இன்னுமோரு தமிழர்களின் தலைவனைசந்திப்பதற்குஆயிரம் வருடங்கள் தமிழர்கள் காத்திருக்க வேண்டிவருமோஎன கூறியிருந்தார்.

அவரின் வீட்டுக்குநான் செல்லும் வேலைகளில் விருந்தினரை வரவேற்கும் பாங்கும் உணவுமுறையும் விருந்தோம்பலும் என்னை ஆச்சரியப் படவைத்திருக்கின்றது

பாரதி,வானதி,சிதம்பரன் ஆகிய அவர் பிள்ளைகளை வளர்த்த முறையும் தொடர்பாடலும் எப்போதும் ஆச்சரியத்துரியது.அண்ணா ராஜி அக்காபிரிவால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதுஎனக்குதெரியும் ஆனாலும் அவர் சொல்லுவார் ஒவ்வொருஉறவையும் சிலகால கட்டத்தில் பிரிந்துதான் ஆக வேண்டும் எல்லாதையும் சமாளிக்க தான் வேண்டும் என்பார்.

போர்காலத்தில் கிளிநொச்சியில் இருந்தபோது ஆயிரக்கணக்கான மருந்துகளை வாங்கிவந்துகொடுத்திருக்கின்றேன் தொடர்ச்சியாக மருந்து மாத்திரைகளில் வாழ்ந்த அண்ணாவுக்கு மருந்துகளே வாழ்வை பறித்துசென்றதாய் வலியுடன் உணர்கின்றேன். ராஜி அக்காவின் உயிரைமருத்துவமும் செந்தில்நாதன்அண்ணா உயிரை மருந்துகளும் பறித்திருக்கின்றன.

எப்படி இருந்தும் ஒருகுற்ற உணர்வு என்னை தின்று கொள்கிறது அண்ணா கொழும்பில் வைத்தியசாலையில் இருந்த போதுநேரில் போய் சந்தித்து பார்க்கமுடியவில்லை என்பதே.

அண்ணாஉம்மைநினைத்தால் கண்கள் குளமாகிறது நீங்கள் எப்போதும் மறக்கப்படமுடியாத என் உறவே.

எழுதுவதற்காய் எழுதுகிறேன் ..

- மதன் -

நெஞ்சில் திடமும் நேர்மையான பேச்சும், வாய்மை வீரமும், உதவி செய்யும் மனப்பாங்கும், கபடமில்லாத சிரிப்பும், கருணை கொண்ட பாசமும் வளரும் கலைஞர்களின் வதிவிடமாய் அனைத்தும் ஒன்றிணைந்த ஓர் அற்புத இதயம் எங்களுடன் இல்லை என்பது தான் நிதர்சனம். அற்புத படைப்புக்களை ஈழ கலையுலகிற்கு தந்த ஓர் கலைஞர் இவர். இத்தனை விழிப்புக்களும் என் ஆழ் மனதில் இருந்து வந்தது என்பது தான் உண்மை. வாசிப்பவர்கள் என்னைப் பாராட்டவும் அந்த ஆத்மா மீது அன்பு கொண்டவர்கள் இதை வாசித்து மகிழ்வதற்காகவும் நான் இதை எழுதவில்லை. அந்த சிறந்த மனிதனைப்பற்றி எழுத ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததற்காக எழுதுகிறேன்.

நான் திருச்செந்திநான் ஜயாவை A.O சேர் என்று தான் அழைப்பதுண்டு. அவருக்கும் எனக்குமான உறவு நீண்ட நெடுந் தூரமானதோ அல்லது சிறு பராயத்திலிருந்தோ இல்லை. ஆகக் கூடியதுநான்கு ஆண்டுகளேயாகும். ஆனாலும் அந்த காலப் பகுதிக்குள் ஒரு தந்தை மகன் உறவாய் குரு சிஸ்யன் பாசமாய் பரிமாணம்கொண்டதாய் அமைந்திருந்ததே உண்மை. அவருக்கு கீழ்நான் வேலை செய்ததில்லை ஆனால் துணைவியாரின்

கீழ்க்கடமையாற்றினேன். யுமு சேருக்கும் எனக்கும் இவ்வாறான ஒரு உறவு முறை தோன்றக் காரணம் எனது மனைவி அனுதான். அவர் மூலமாக சேரைப் பற்றி நிறைய கேள்விப்பட்டதுண்டு. ஆனால் நேரில் பார்ப்பதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. ஏனெனில் எங்களுடைய திருமணம் காதல் திருமணம். எங்கள் காதலில் பல பிரச்சினைகள் வந்தது. பல எதிர்ப்புக்கள் வந்தது. அதையெல்லாம் தாண்டி எனது மனைவி மீது கொண்ட பாசமும் இ அக்கறையும் காரணமாக எங்கள் திருமணத்தை முன் நின்று சிறப்பாக நடாந்த பெரும் துணையாக இருந்தவர். தாய் இல்லாத எனது மனைவி வீட்டில் தாய் தந்தையராக இருந்து திருமண மண்டபத்தில் மாமனாய் உரிமையுடன் தேங்காய் உடைத்து சீரும் சிறப்புடனும் வாழ வேண்டும் என்று வாழ்த்திய நல்லுள்ளம் அவர். பின்னர் நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அவர் வீடு சென்று வருவதுண்டு.

அதிலும் ஒரு மறக்க முடியாத நிகழ்வொன்று இளங்கள் திருமணத்திற்காக தன் மனைவியின் (யுமு மிஸ்ஸின்) சத்திர சிகிச்சையை ஒரு வாரம் கழித்து செய்தமையே. ஆது ஒன்று போதும் அவர் எங்கள் மீது கொண்டிருந்த பாசத்திற்கும் நேசத்திற்கும் எடுத்துக்காட்டு. அதன் பிறகு நடந்தது உங்களுக்கே தெரியும். அவரது அன்பு மனைவியின் பிரிவு. துடிதுடித்து போனார் சேர். தன் வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதியை இழந்து விட்டார் என்றே சொல்ல வேண்டும். நாங்கள் செல்லும் போதெல்லாம் அந்த பிரிவின் வலியையே அதிகம் சொல்லி கவலைப்பட்டதும் உண்டு. சேர் எனக்கும் மனைவிக்கும் அடிக்கடி சொல்லும் வார்த்தை “உங்கள் கல்யாணம் பல எதிர்ப்புக்கு நடுவுல நடந்தது. அதை சிறப்பிக்க வேண்டுமென்றால் நீங்கள் ரெண்டு பேரும் வாழ்ந்து காட்டுறதில் தான் இருக்குது” இப்படி ஒரு நல்ல அறிவுரை சொல்லி எங்களை

நல்வழிப்படுத்தும் ஒரு அன்புள்ளம் எங்கனோடு இல்லை என்பதே ஏற்று கொள்ள முடியாத ஒன்றாகிவிட்டது. அவர் ஒரு சிறந்த எழுத்தாற்றல் மிக்க கலைஞர் என்று எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனாலும் நான் பிரமித்த ஒரு நிகழ்வு உண்டு. அரசு உத்தியோகத்தர்களுக்கு இடையாலான சிறுகதை போட்டி ஒன்றுக்கு நானும் ஒரு சிறுகதை எழுதி சேரிடம் கொடுத்தது சரி பார்க்க சொன்னபோது சில திருத்தங்களை செய்து தேவையில்லாத இடங்களில் தேவையற்ற வசனத்தை நீக்கி அழகாக்கி நந்தது மட்டுமன்றி நான் சேரிடம் கேட்டுக்கொண்டதுக்கு இணங்க அதற்கு "மாற்றம்" என்ற பொருத்தமான தலைப்பினையும் சூட்டி விட்டார். அத்துடன் அந்தக் கதைக்கு முடிவுரை எழுதுவதற்கு சிரமப்பட்டு அதனை பெரிய பந்தியாக்கி முடித்த போது அவ்வளவு வசனத்தையும் வெட்டிவிட்டு ஒரு வரியில் அதற்கான முடிவுரையை முடித்ததை இன்னும் நினைத்து வியந்ததுண்டு. அது தான் சேரின் படைப்பாற்றலுக்கு இவ்வளவு மதிப்பு என்பதையும் உணர்ந்து கொண்டேன். அதன் பிறகு என்னை காணும் போதெல்லாம் "மதன் கதை எழுதுங்கோ நான் பத்திரிகையில் போடுகிறேன் உங்களது எழுத்தாற்றலை வளர்த்து விடுகின்றேன்" என்று அடிக்கடி கேட்ப துண்டு. ஆனால் நான் தான் சில வேலைப்பழகாரணமாக அதனை தவற விட்டு விட்டேன் என்ற மன ஆதங்கத்துடன் உள்ளேன். சேர் என்றும் நீண்ட காலம் எங்களுடன் உயிர் வாழ்வார் என்ற மன நம்பிக்கையுடன் இருந்ததே அதற்கு காரணமோ தெரியவில்லை. அவர் தனது காலத்தில் பல கலைஞர்களை உருவாக்குவதில் முனைப்போடு நின்று உருவாக்கியது மட்டுமல்லாது இன்னும் பலரை உருவாக்க வேண்டும் என்ற ஆசையோடு இருந்தார். அத்துடன் சேரின் படைப்பாற்றல் ஏதாவது வெளிவருவதாயினும் சரி அல்லது அவரது

சகாக்களின் படைப்பாற்றல் வருவதாயிலும் சரி என்னையும் மதித்து எனக்கு தொலைபேசி எடுத்து "மதன் இத்தினையாம் திகதி இன்ன வெளியீடுகூடுக்கிறது வேளைக்கு வந்து உதவி செய்ய வேண்டும்" என்று உரிமையோடு கேட்பார். என்னை விட என் மனைவியே அவரிலும் அவர் குடும்பத்திலும் அதிக பாசம் கொண்டவராக , Ue j t u . N e u k ; f p l f f k N g h n j y y h k ; A . O சேர் வீட்டை போவோமா?" என்று கேட்டு என்னை அழைத்துச் செல்வதுண்டு. அது மட்டுமல்லாது எங்கள் குடும்ப நட்புக்களாகிய லதாங்கி, பானுஜா, சாரு என்று மாறி மாறிச் சென்று அவரைப்பார்த்து அவரிடம் பல அறிவுரைகளை கேட்பதுண்டு.

சேரைப் பற்றி பல பேர் விமர்சிப்பதுண்டு. அவர் கடமையில் கண்டிப்பானவரே அடிக்கடி கோவப்படுவார் என்று. அதைப் பற்றி எல்லாம் எனக்கு தெரியாது எனக்கு தெரியாது எனக்கு தெரிந்ததெல்லாம் அன்பானவரே சிறந்த நேர்மையான கடமையாளன், பிறரின் திறமையை முன் நின்று வளர்ப்பதில் அவருக்கு நிகர் அவரே. அவரின் அன்பான கண்டிப்பத்தான் அவரின் நான்கு பிள்ளைகளும் அவர்களும் அவரைப் போன்றே சிறந்த முகத்துடன் பிறரைவரவேற்று அனுசரிப்பதிலும் அன்பு செலுத்து வதிலும் சிறந்தவர்களாக வளர்ந்துள்ளார்கள். அவரின் நேர்மையான கடமை உணர்வுதான் அவரைச் சுற்றி ஓர் உறவுப்பட்டாலமாய் வளர்ந்து நிற்கிறது. அப்படிப்பட்ட ஓர் நல்லுள்ளம் சிறந்த மனிதர் நம்முடன் இல்லை என்பது ஒற்றுக் கொள்ளமுடியாத ஒன்றாய் உள்ளது என்பதுதான் உண்மையானாலும் "பிறப்புண்டேல் இறப்புண்டு" என்றமனதை ஆற்றி அவரது ஆத்மா சாந்தி அடைய பிரார்த்திப்போம்.

செந்தமிழக
கதை

என் அண்ணன்

- பின்பு -

என்னைப் பாதித்த அண்ணனின் இழப்பு. எனக்கு அண்ணனாய், நண்பனாய், ஆசனாய் தோளோடு தோள் நின்றவர். 1985ம் ஆண்டு எனக்கு அறிமுகமானவர் என் அண்ணன். அந்தக் காலத்தில் நான் 5ம் ஆண்டு மாணவன். இவர்களின் வீட்டில் இரவு தங்கி நின்று கல்விகற்றவன். அப்போது இளமை தோற்றத்துடன்

புன்னகையுடன், கண்டிப்புடன் என்னை கவர்ந்த ஒருவர். இரவு நாங்கள் எல்லாம் ஒன்றாக சேர்ந்து படிப்பது வழமை. எல்லோரையும் கண்டிப்புடன் நடத்துவார். நான் 7 மணி என்றவுடன் நித்திரை தூங்குவேன். இரண்டு தரம் சொல்வார் நித்திரை படிப்புக்கு விரோதி என்று. ஆனாலும் எனக்கு நித்திரை தூங்கும். 9 மணிக்கு சொல்வார் போய்ப் படு என்று. இவ்வாறாக எனது படிப்புத் தொடர்ந்தது. அந்தக் காலத்தில் விடுதலைப் போராட்டம் வலுப்பெற்று இருந்தது. பல இயக்கங்கள் இப்போராட்டத்தில் தங்களை இணைத்துக் கொண்டன. இந்த நேரத்தில் நான் எனக்கு பல கேள்விகள் தொடர்ந்தன. ஏன்இந்தப் போராட்டமே யார் செய்வது என்று. அன்று தொடக்கம் எனக்கு தேசிய இன விடுதலை தொடர்பாகவும் தேசியம் தொடர்பான ஒரு பார்வையும் என்னுள் புரிய வைத்தவர் என் அண்ணர். சரியான பாதையினைஇனம் காட்டியதுடன் சரியான விடுதலைப் போராட்டத்தினையும் என் மனதில் தோற்றுவித்தவர். நான் இன்னும் சரியான விடுதலைப் போராட்டத்தின் பாதையால் பயணிக்கின்றேன் என்றால் அது திருச்செந்திநாதன் அண்ணன் நான் முழுக் காரணம்.

என்னை பல தடவைகள் எழுதுவதற்கு தூண்டியவர். ஆனால் நான் அதனை யோசிக்கவில்லை. 2009 ம் போர் முடிவுக்கு பிறகு இலக்கிய பயணத்தின் கொள்கையினை என்றும் விட்டு தடம் மாறியது இல்லை. கடந்த பாதையும் தமிழ் தேசியத்தினையும் என்றும் நான் இருக்கும் வரை அடுத்த சந்ததியினருக்கு கடத்த வேண்டும் என்று சிந்தித்தவர், செயற்பட்டவர் அதற்காக தன்னை இணைத்துக் கொண்டவர். தேசிய பாதையின் வழிக்காக பல பதவி உயர்வுகளை தட்டிக் கழித்தவர். ஆனாலும் அவரின் கருத்து உருவாக்கமும் சிந்தனை மாற்றமும் எனக்குள் இருக்கும். அண்ணை மறைந்தாலும் அவரின் கருத்துருவாக்கம் என் மனதில் ஆழமாக உண்டு. அண்ணை உங்கள் வழியில் பயணிப்போம். ●

செந்தமிழாய்க்
கதை

எழுது எழுது என்று என்னை எழுப்பிய ஜீவன்

- வேலணையூர்கரேஷ் -

நோய் உன்னைத் தின்றுபோட்டதா
சா உன்னைக் கொண்டுபோச்சதா
வார்த்தைகளை வருந்தி அழைத்தாலும் வருகுதில்லை
வாழ்க்கையில் இனி இருந்து இரசிப்பதற்கு எதுவுமில்லை
பார்க்கும் போதெல்லாம் பால்வார்த்த
பாசத் தேகத்தை

போர்த்துவிட்டார்கள் சாப்
போர்வையால்...
புமியை வசீகரித்த பூக்களெல்லாம் பிரியாவிடை
பெற்றபின்னும்நாராயிருந்து
நாமெதையிழக்கமுடியும்
மனம் மொழி மெய் எல்லாமே
மௌனித்துவிட்ட அதனால்
சினம்கொள்கிறதுவாழ்க்கை
இனி இருந்தென்ன என்று
நோய் உன்னைத் தின்றுபோட்டதா
சா உன்னைக் கொண்டுபோச்சுதா
ஆ,
எழுது எழுது என்று என்னை எழுப்பியஜீவன் இன்று
எழும்பாமல் கிடக்கிறதே அண்ணா
விசை கொண்டபாயும்
வில்லம்புபோல
திசையெங்கும்பாயும்
திறன்தந்ததெய்வமே
போய்விட்டாயா
ஆற்றவொண்ணாத்துயர்எம்அகத்துள்அதை
ஆற்றக்கூட உன்னினியநினைவுகளையே
மீளமீளமீட்கின்றோம்
அண்ணாஇனிநீ
மீளமாட்டாய்என்பதனால்,,
ஓம்சாந்தி

எங்கள் இறைவனுக்கோர் இரங்கற்பா....

- முல்லைக்கமல் -

பொழுது புலரா நேரத்தின் செய்தி
பொய்த்துப் போகாதோவென நின்றேன்
பழுதில்லா அன்பண்ணர் நீங்கள்
நெஞ்சம் நெறுக்குற்றுப் போயிற்று
வாஞ்சையுடன் அணைத்து, அறிவுரைத்து
வளர்த்த உங்களின் இழப்பை
தாங்காது நின்றேன் நான்....
அக்காவை இழந்து நீங்கள் இருந்த போது
வேர் பிடுங்கிய விருட்சம் போல் நின்றீரே!
நீங்கள் துவண்டு விடக்கூடாதென்று- நாம்
சதா வேண்டிய போதெல்லாம்- தளராது
எமெக்கெல்லாம் ஆறுதல் சொன்னீர்கள்- இன்று
எம் நெஞ்சத்தைப் பிழிய
பிரிந்து சென்றுவிட்டதென்ன...
உங்கள் புன் முறுவல் பொதிந்த முகத்தை
ஒருதரமும் பார்க்க முடியவில்லை..
ஒரு பூத்தானும் வைக்க முடியாது போயிற்று
காற்றுக்கென்ன சொல்லுவது
நேற்றைக்கு நாங்கள் இருந்தோம்
என்பதைத் தவிர....

முகவரிகள் தந்தவரை மறப்போமா?

- அன்புடன், வி.பி.யோசப் -

கிட்டத்தட்ட மூன்று தசாப்த காலப் பழக்கம் எனக்கும் அவருக்கும். வெறும் ரசிகனாக இருந்த என்னையும் அவரையும் இணைத்தது ஆதாரம் இதழ்தான். முகவரிகளை தெற்கிலே தொலைத்து விட்டு நின்ற என்னை தாய் மண் அழைத்தது. அந்த அழைப்பை மறுக்க முடியவில்லை. வடக்கின் இலக்கிய உலகம் பற்றி, எழுத்துலகம் பற்றி எதுவுமே அறியாமலே வந்தேன். குறித்த எழுத்துலகமும் படைப்பாளிகளும் சாமான்ய படைப்பாளிகள் எட்டமுடியாத அன்னியத்துக்குள் புதைந்து போயிருந்தன. எழுத்துலகம் “வசதி படைத்தோர்” மட்டும் வாழும் உலகமாக தெரிந்தது. ஒவ்வொருவரும் தனித்தனி தீவுகளாக தங்களுக்குள் இடைவெளிகளை படைத்துக் கொண்டு அரேசோச்சிக் கொண்டிருந்தார்கள். மற்றவர்கள் எழுத தளமில்லாமல், முகவரிகள் இல்லாமல் உதிரிகளாய் அலைந்து கொண்டிருந்தார்கள். நானும் அவர்களோடு இணைய நோர்ந்தது. என்றாலும் மொழிபெயர்ப்பாளன் என்ற வகையிலே வேறு தளத்தில் நான் நிலை கொண்டாலும், அந்த 1990களின் ஆரம்ப கூறுகளில் மொழிபெயர்ப்பு ஆக்கம் என்றாலே ஏதோ “பேயை” கண்டவர்களாய் மிரண்டார்கள். எனக்குள் சினம்தான் பொங்கியது. “ஜாம்பவான்கள்” என்று தங்களை தாங்களே கருதிக் கொண்டவர்கள் மற்றவர்களை வெறும் தூசாக ஊதிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த வேளையில் தான் ஆதாரம் இதழை அவர் பொறுப்பேற்றார். அவருடைய விலைமதிக்க முடியாத நட்பும் எனக்கு கிடைத்தது.

அவரது நட்புத்தான் முகவரி தேடுதலின் ஆரம்பமாக இருந்தது. 1995 இடப்பெயர்வு வரை வெளிவந்த ஆதாரம் இதழ்கள் சாமான்யர்களுக்கு முகவரிகளை கொடுக்கத் தொடங்கின. இடப்பெயர்வு என்ற சுனாமி எங்களில் பலபேரை வன்னிக்கு, குறிப்பாக புதுக்குடியிருப்பில் கொண்டு போய் வீசியது.

எழுத்துலக தீண்டாமை அங்கும் வந்தது. அந்த வேளையில் தான் ஈழநாடு வாரமலர் வெளிவரத் தொடங்கியது. அதன் ஆசிரியராக "அவரே" பொறுப்பேற்றார். அதுவரை இருந்திருக்காத சுதந்திரம் எங்களுக்கு கிடைத்தது. காலன் கொண்டு போய்விட்ட அந்த தீர்க்கதரிசன பத்திரிகையாளன் சத்திமூர்த்தி, கேலிச்சித்திர இடைவெளியை நிரப்பிய அமரர் பயஸ், முல்லைக்கமல், செவ்வேள், கை. சரவணன் நான் என்று கோழிக் குஞ்சுகளை அரவணைப்பது போல் எங்களை அணைத்துக் கொண்டு நெறிப்படுத்தினார். எத்தனையோ தூற்றுதல்கள், எத்தனையோ கண்டனங்கள், கேலிகள், நக்கல்கள், நளினங்கள் நடுவிலும் அசையாத கலங்கரை விளக்காக அவர் எங்களுக்கு வழிகாட்டினார்.

வன்னியின் இலக்கிய அரசவையின் அங்கீகாரம் இல்லாமல் தவித்த எங்களை "எழு கலை இலக்கிய பேரவை" ஆக உயர்த்திய பெருமை "பெரிய கோட்டுக்குப் பக்கத்தில் அதை விட பெரிய கோட்டை வரையும்" செயல்பாடாகவே இருந்தது. இந்த "செல்லாக் காசுகளை" கண்டு அரசவை இலக்கிய தேவர்கள் பயப்படும் அளவுக்கு அவரால் வளர்ந்தோம்.

முல்லைக் கமலின் "மனமும் மனத்தின் பாடலும்" தொடங்கிய தூல் வெளியீடுகள் பலருக்கும் சவாலாகவே அமைந்தன.

அக்கா, ஆம் அவரது துணைவியாரை எல்லாரும் வயது வித்தியாசமின்றி அக்கா என்றே அழைப்போம். அக்காவும் அவருமாக எங்கள் எல்லோருக்குமே தாயாக, தந்தையாக, நண்பர்களாக, குடும்ப ஆலோசகர்களாக இன்னும் பலவிதமாக விளங்கினார்கள்.

இறுதிப் போர்க் காலம் வரை மக்களோடு மக்களாக வாழ்ந்தார்கள் என்போதாவது சோர்வேற்படும் போது அவரது “என்னடாப்பா...” வே உயிரூட்டும் என்பார்கள் எம் அணியினர். என்னைப் பொறுத்தவரை வரம்பு மீறாமல் இருக்கச் செய்தவர். ஆத்திரத்தோடு ஏதாவது எழுதிவிடுவேன் . எழுத்தாளனாக எனக்கு இருக்கும் பொறுப்பை எடுத்து கூறி முறையாக எழுத வைப்பார். முறையான வரையறைக்குள் எங்கள் எல்லோரையும் வைத்துக் கொண்டார். பத்திரிகைக்கு எழுதுவதில் உள்ள நுணுக்கங்கள் அவரால் எங்களுக்கு தெரியவந்தன.

இடப்பெயர்வு முடிந்து நாங்கள் தாயகம் மீண்ட பொழுது அவருடனான எமது பணி தொடர்ந்தது. “தளவாசல்” இன் தோற்றம் அதனால் விளைந்தது. இங்கும் தொடர்ந்த எழுவின் செயற்பாடுகளில் பல பிரபல எழுத்தாளர்கள், விமர்சகர்கள் எம்மோடு இணைந்து கொண்டார்கள்.

குறுகிய காலத்துக்குள் “அக்கா” “அவர்” இருவரையுமே தொலைத்து விட்டு அனாதைகளாக நிற்கிறோம். “மருத்துவர்களின் மரணம்” இல் நேர்ந்த இழப்பு எங்கள் எல்லோரையும் பொறுத்த வரை “அவர்” **இழையதவிட அதிகமாக வாட்டினாலும் கீழவும் ஒன்றும் குறைவானதல்ல**

“அவர்”இ திருச் செந்தி அண்ணா, அக்கா இருவரது இழப்பாலும் கலங்கி நிற்கும் அவர்களது செல்வங்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லக்கூட எங்களிடம் மனவலு இல்லை. எல்லாம் வல்ல தேவன் நிறைந்த மன ஆறுதலை அவர்களுக்கு மட்டுமல்ல எங்களுக்கும் தரட்டும்.

நம்முடைய தேவன் அவர்களை நித்தமும் வழி நடத்தி அவர்களுக்கு தாயாகவும் தந்தையாகவும் இருக்க தேவனைப் பிராத்திக்கிறோம்.

அவர் உங்களை என்றென்றைக்கும் ஆசீர்வதிப்பாராக.

இருவரின் ஆன்மாவும் நித்தியமாய் இளைப்பாறட்டும்.

எழுதமுடியாத
கதை

இணுவையூர்

**சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் எழுதிய
என்றாவது ஒரு நாள்...? குறுநாவல்
பற்றிய சிறு குறிப்பு**

- ந. குகபரன் -

ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்டது,
எண்ணிக்கை அடிப்படையில் இதுவரையில் பல நூற்றாண்டுகள்

கணக்கான நாவல்கள் ஈழத்தில் வெளிவந்துள்ளன என்ற போதும் அவற்றுள் பெரும்பாலானவை குறுநாவல்களே ஆகும். சிறு கதைகளில் தமது முத்திரையைப் பதித்த பலர் குறுநாவல்களையும் எழுதியுள்ளனர். இவர்களில் இணுவையுர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் அவர்கள் முக்கியமானவர். இவரது என்றாவது ஒருநாள்...? என்ற குறுநாவலானது குடும்பம் என்ற எல்லைக்குள்ளும் சமூக வெளியிலும் பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் அவலம் நிறைந்த வாழ்க்கையையும் பெண்கள் தொடர்பாக ஏற்படவேண்டிய மாற்றங்களையும் உணர்வுபூர்வமாக வெளிப்படுத்துகிறது.

நாவல், ஞானசுந்தரம் ஆசிரியர். கந்தசாமி, சகுந்தலா, வசந்தா, கோமதி ஆசிரியை, கோமதி ஆசிரியையின் கணவர் சாந்தலிங்கம் ஆகியோரைச் சுற்றி நிகழ்கிறது. சிறுகதையைப் போல வரையறுக்கப்பட்ட பாத்திரங்கள் மூலம் உணர்வுப் போராட்டத்தை ஆசிரியர் கச்சிதமாகப் பின்னியுள்ளார். தலைமைப் பாத்திரமான ஞானசுந்தர ஆசிரியர் இருபத்தைந்து வயதில் திருமணம் முடித்தவர். மகிழ்வான பத்துவருட குடும்பவாழ்க்கை மனைவியின் இறப்போடு மறைந்துவிட தனது சுயஒழுக்கத்தைப் பேணியபடி கடமையாற்றுவவராக அறிமுகமாகிறார்.

கோமதி ஆசிரியை, எழுதுநரான சாந்தலிங்கத்தின் வன்முறையை தினம் தினம் எதிர்கொண்டு அதிலிருந்து மீளமுடியா வாதையில் அழுந்தும் ஒரு பாத்திரம். படித்து ஆசிரியத்தொழில் பார்க்கும் நிலையிலிருந்த போதும் ஆணின் உடல் உள ரீதியான வன்முறைகளை எதிர்க்க முடியா கையறு நிலையில் வாடுபவளாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளாள். கற்கொலைக்குத் தயாரான மனநிலையிலிருந்தவள். ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கூறும் ஞானசுந்தரம் ஆசிரியரைத் திருமணம் செய்ய விரும்புகிறாள் ஆனால் ஞானசுந்தரம் ஆசிரியர் அவளது விருப்பக்கு உடன்படவில்லை. இடமாற்றத்தில் புதிய பாடசாலைக்குச் சென்றவர், தனியே ஒரு வீட்டில் தங்கியிருந்தார், அவரது வீட்டிற்கு

அயலில் உள்ள வீட்டில் இருந்த வசந்தா என்ற பெண் ஒருவரை நம்பி விரும்பி ஏமாற்றப்பட்டு வீட்டில் முடங்கியிருப்பவள். அவளது தமக்கையான சகுந்தலாவால் கொடுமைக்கு உள்ளானவள். அவள் எதிர்கொண்ட துயரத்தை கண்டு அனுதாபம் கொண்ட ஞானசுந்தரம் ஆசிரியர் ஈற்றில் மனப்போராட்டத்தின் முடிவில் அவளைத் திருமணம் செய்யத் துணிகிறார்.

நாவல் முழுதும் பெண்களின் இயலாமை, ஏக்கம் விடுதலை உணர்வு என்பன பரவியிருக்கின்றன. குடும்ப வாழ்வு சரியாக அமையாத நிலையில் ஆண்துணையானது வன்முறையைப் பிரயோகிக்கும் போது பெண் தனக்கான வாழ்வைத் தேடத் துணிவதை கோமதி மூலம் ஆசிரியர் பதிவுசெய்கிறார்.காதலித்து காதலனால் ஏமாற்றப்பட்டவளைக் குடும்பமும் சமூகமும் எத்தகைய கண்ணோட்டத்தோடு அணுகுகிறது என்பதற்கு வசந்தா தக்க வகைமாதிரியாக உள்ளாள். பெண்ணின் உணர்வுகளை பெண்ணே புரிந்துகொள்ளாத மனநிலையினை வசந்தாவிற்கு அவளது சகோதரி மேற்கொள்ளும் சித்திரவதைகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

மறுமணம் செய்வதில்லை என்ற உறுதியோடு இருந்த ஞானசுந்தரம் ஆசிரியரின் மனப்போராட்டம், அடுத்தது என்ன என்ற எதிர்பார்ப்பைத் தரும் வகையில் பின்னப்பட்டுள்ளது. ஒரு புறம் பாத்திரங்களுக்கிடையிலான உரையாடல் முக்கியம் பெற்றுள்ள அதேவேளை பாத்திரங்களின் மனப்போராட்டம் நாவலில் பிரதான இடத்தைப் பெறுகிறது. பின்னோக்கு உத்தி பொருத்தமான வகையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சுய ஒழுக்கம் என்பது மற்றவர்கள் என்ன கருதுவார்கள் என்ற கண்ணோட்டத்தோடு தழுவி நிற்பதல்ல. சுயமாக, மனசாட்சிக்கு நோராக தனக்கான எல்லைகளை வகுத்துக்கொண்டு வாழ்வதே பிரதானமானது. ஞானசுந்தரம் சமூகத்தில் மதிக்கப்படும் ஒருவராக உள்ளார். அவர் தனது எதிர்காலம் பற்றி முடிவெடுப்பதில் சமூக

மனநிலை பற்றி அதிகம் அக்கறை கொள்கிறார். பாதிக்கப்பட்ட கோமதி, வசந்தா ஆகியோர் சமூக கண்ணோட்டத்தைக் கடந்து சிந்திப்பவர்கள். வேதனையின் உச்சத்தை அனுபவித்தவர்கள். வசந்தாவிடம் சொல்லாமல் புறப்படத்தயாரான ஆசிரியர் “என்னுடைய மதிப்பு மரியாதை என்ற சுயநலன்களுக்காக மென்மையான சபாவம் கொண்ட பெண்ணை அவளுக்குத் சொல்லிவிட்டுக்கோபாகாமல் போவதன் மூலம் துன்பப் படுத்த வேண்டுமா? ” என்று எண்ணுவதும் “குட்டையாகக் குழப்பி அதில் உழலும் ஒருமை மாடு போல் உழன்று “ வருந்துவதுமான விபரிப்புகள் முக்கியமானவை.

!ஞானசுந்தரம் ஆசிரியர் யார்?, கோமதி ஆசிரியைக்கும் ஞானசுந்தரம் ஆசிரியருக்கும் இடையிலான நட்புறவு எவ்வாறு முடிந்தது, இடமாற்றத்தில் அயல்வீட்டில் வாழ்ந்த வசந்தா மீதான ஆசிரியரின் அனுதாபம் ஈற்றில் எதில் முடியும் என்ற கேள்விகளோடு கச்சிதமான வகையில் அகையப் பெற்றுள்ள கதைப்பின்னல். காட்சிப்படுத்தல் பாங்கு, அகமனஉணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் விதம், அனைவரும் விளங்கிக் கொள்ளத்தக்க தெளிவான மொழிநடை. பின்னோக்கு உத்தி என்பன நாவலுக்கு பலம் சேர்க்கின்றன.

பெண் விடுதலை குறித்த சமூக விழிப்புணர்வு மேம்படத்தொடங்கிய காலத்தில் குறுநாவல் என்ற வடிவத்தின் ஊடாக தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஏற்பட வேண்டிய மாற்றங்களையும் சமூக யதார்த்த நிலையையும் வாசகர் மனங்கொள்ளும் வகையில் இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் இக்குறுநாவலில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். கலைஇலக்கியப் பயணத்தில் பெரும்பங்காற்றிய இவர் தனது படைப்புக்களால் தமிழலகில் என்றும் நினைவுகொள்ளும் ஆளுமையாக மிளிர்வார். ●

செந்தமிழியாக்
கதை

மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறப்போம் ஒரு காலத்தின் பதிவு

- உடுவில் அரவிந்தன் -

தொண்ணூறுகளின் ஆரம்பத்தில் மீராபதிப்பகம் பல நாவல்களைத் தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டிருந்தது. அவற்றுள் செம்பியன் செல்வன், செங்கைஆழியான், இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன், கே.எஸ்.ஆனந்தன், கே.ஆர்.டேவிட்

போன்றோரின் படைப்புகள் நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றிருந்தன. தேடல் மிக்க தரமான வாசகர்களால் அது அன்றைக்குச் சாத்தியமானது. அக்காலத்தில் வடபகுதியில் நிலவிய கடுமையான பொருளாதாரத் தடையின் காரணமாக அப்பியாசப்புத்தகங்களின் தாள்கள் கூட அச்சுப்பதிப்பதற்குப் பயன்பட்டமை பலருக்கு நினைவிருக்கலாம். அவ்வாறான சூழ்நிலையில் சிதம்பரதிருச் செந்திநாதனின் முள்முடிமன்னர்கள், இருள் இரவில் அல்ல, முடிவல்ல சூரம்பம், மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறப்போம் ஆகிய நாவல்கள் வெளியாகின. அவற்றுள் பன்னிரண்டு அத்தியாயங்களைக் கொண்ட 'மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறப்போம்' என்ற நாவலைப்பற்றிச் சுருக்கமாகப் பார்க்கலாம்.

இந்நாவல் ஈழமுரசில் தொடராக வந்தபோதே பெருங்கவனத்தைக் குவித்திருந்தது. இது யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டில் அப்போது காணப்பட்ட நெருக்கடியான சூழ்நிலையையும், சாதாரணமக்கள் அனுபவித்த துயரங்களையும் பேசுகின்றது. இராணுவத்தின் உக்கிரமான முன்னகர்வில் இடம்பெயர்ந்து அலைகின்ற மக்கள் முகங்கொடுக்கின்ற பிரச்சினைகளை ஒரளவு உயிரோட்டத்துடன் பதிவுசெய்கிறது. இதை மீளவும் வாசிக்கும்போது பொம்பர் விமானத் தாக்குதல்களும், எறிகணை வீச்சுகளும், தூப்பாக்கி வேட்டுகளும் மனித உயிர்களைக் காவுகொள்வதுநாளாந்த நிகழ்வாகிப் போன பேரவலம் மனக்கண்முன்னே எழுவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. பொருளாதார அடிப்படையிலும், மானிடப் பண்புகளிலும் மாறுபட்ட இரண்டு குடும்பங்களை மையமாக வைத்தே நாவல் விரிந்து செல்கிறது. ஆறுபிள்ளைகள் வெளிநாடுகளில் வசிப்பதால் வசதியாக வாழ்கின்ற பொன்னுத்துரையரின் குடும்பம் ஒருபக்கம். வறுமையின் பிடிக்குள்ளே நசிந்தாலும் மற்றவர்களுக்கு உதவுகின்ற கனகசபையரின் குடும்பம் இன்னொருபக்கம். இவ்வாறாக எதிர்நிலைகளில் கட்டமைக்கப்படுகின்ற பாத்திரங்களுக்கூடாக

செத்முடியாக் கதை

நாவல் நகர்த்திச்செல்படுகின்றது.

நிரந்தர வறுமையுடனும், நிறைவேறாக் கனவுகளுடனும் முதிர்கன்னிகளாகக் காத்திருத்தல் கனகசபையரின் பிள்ளைகளுக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பெண்களின் உள்ளீச்சிக்கல்கள் மிகவும் கூர்மையாக வெளிப்படுகின்றன. குறிப்பாக, கனகசபையரின் இரண்டாவது மகளான விமலா என்ற பாத்திரம் நுட்பமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளது. எதையும் ஏற்றுக்கொள்கின்ற பக்குவமுள்ள மனைவி கனகம்மாவும், வெளியுலகத் தொடர்பற்று அமைதியாக இருக்கும் மூத்தவள் கமலாவும், மற்றவர்களுக்கு உதவுவதை இயல்பாகக்கொண்ட இளையவள் சுகுணாவும் நாவலுக்குக் கனதி சேர்க்கிறார்கள்.

அதேபோன்று, பொன்னுத்துரையரின் மனைவி பாக்கியத்தினதும், கடைசிமகள் சுபத்திராவினதும் மேம் போக்கான மனநிலைகளும் கச்சிதமாகக் காட்டப்படுகின்றன. சுபத்திராவை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்புவதற்கான தயார்ப்படுத்தல்கள், தங்கள் பகட்டுகளை மற்றவர்களுக்கு விளம்பரப்படுத்தல், வசதியற்றவர்களைப் புறக்கணித்தல் போன்றன பொருத்தமான சம்பவங்களுக்கூடாகச் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன.

வளமான வாழ்வுக்காகத் தொழில்தேடியும், யுத்தநெருக்கடிகளுக்கு அஞ்சியும் மக்கள் புலம்பெயர்தல் அதிகரித்திருந்தபோது பயண முகவர்களாகத் செயற்பட்டுக் கொழுத்தவர்கள் பலர் இருந்திருக்கிறார்கள். பரம்பரைக்காணிகளையும், சீதன நகைகளையும் ஈடு வைத்து அவர்களிடம் பணங்கொடுத்து ஏமாந்த குடும்பங்களின் கண்ணீர்க் கதைகள் ஏராளமாகக்கிடக்கின்றன. அவ்வாறான முகவர்களின் பிரதிநிதியாகப் பொன்னுத்துரையரின் மகன் கணேசானந்தன் வருகிறான்.

மறுபுறமாக, தமிழின ஒருக்குமுறைக்கெதிராக ஆயுதமேந்திய

இளைஞர்களின் பிரதிநிதியாகக் கனகசபையரின் மகன் நரேந்திரன் முற்படுத்தப் படுகிறான். அவனுடைய கூற்றுக்களைக் கனகசபையர் மீளவும் நினைப்பதன்மூலமாகவிடுதலைப்போராட்டத்தின் உயரிய நோக்கங்கள் வலியுறுத்தப்படுகின்றன. நரேந்திரனின் போராளி நண்பன் வசந்தனின் துயரமான வாழ்க்கைப்பின்னணிபற்றியும், எல்லைக்கிராமங்களில் நடைபெறுகின்ற வலிந்த சிங்களக் குடியேற்றங்களைப்பற்றியும் கதையோட்டத்தில் சொல்லப் படுகின்றது. மேலும், சுபத்திராவின் நெருங்கிய நண்பியான சாந்தியின் போராட்டம் சார்பான உளக்கிடக்கைகள் அவளுடைய சொற்களின் வழியாகப் பிரகாசிக்கின்றன. அதேபோல, வெற்றிபெற்ற தரப்பைக் கொண்டாடுவதும், தோற்றுப்போன தரப்புகளைக் கை விடுவதுமான தந்திர மனநிலைகளின் வகைமாதிரியாகச் சுருட்டுக் கொட்டில் முதலாளி பொன்னம்பலத்தார் படைக்கப்பட்டுள்ளார். இவ்வாறாகப் பல்வேறு குணாம்சங்களைக்கொண்ட மனிதர்களின் நாளாந்த அசைவுகளினூடாகக் நாவல் நகர்ந்துசெல்கிறது. நேர்கோட்டுப்பாங்கான கதைசொல்லல்முறை நாவலாசிரியருக்கு நன்கு கைவரப்பெற்றிருக்கிறது. இந்நாவலில் குறிப்பிடத்தக்க விடயம் கிராமியமணம் மாறாத களச்சித்திரிப்பாகும். இங்குகனகசபையரின் வீடுவளவும், கறையான்பிடித்த கிருகவேலியும், ஒழுங்கையும் எங்கள் மனதுக்கு மிக நெருக்கமாகின்றன. இணுவில் புகையிரதநிலையத்தைச் சூழவுள்ள தோட்டவெளி அழகாக விரிகின்றது. செம்பாட்டுமணனும், வெங்காயச்செய்கையும், விவசாயிகளின் துயர்தோய்ந்த உரையாடல்களும் அவர்களின் உலகத்துக்குள்ளேயே எங்களை இழுத்துச்செல்கின்றன. நாவலின் இறுதிப்பகுதி எமக்குப் பெருந்துயரத்தைத் தருகின்றது. போராளி வசந்தனுக்குத் தேநீர்போடுவதற்காகப்போன கமலா விமானக்குண்டு வீச்சில் கொடூரமாகக் கொல்லப்படுகிறான். அவள் இறந்து சிலதினங்களின் பின்னர், கனகசபையரின் குடும்பத்தினர்

செந்தமிழியத் கதை

உடைந்த சமையலறையைச் சீராக்கத்தொடங்குவதும்,சுபத்திராவின் மனநிலையில் மாற்றமேற்படுவதும் முடிவாகின்றன.

பல்வேறு அழுத்தங்களுக்குள்ளும் தமக்கேற்பட்ட இழப்புகளைப் புறந்தள்ளியபடி,எதிர்காலம்பற்றிய அதீதமான நம்பிக்கைகளுடன் இயங்கிக்கொண்டிருந்த சாதாரணமனிதர்களின் வாழ்வியலை நாவலாசிரியர் யதார்த்தமாகஎடுத்துக்காட்டியுள்ளார். படைப்பு மொழியின் முழுமையான வசீகரத்தை ஆழ்ந்து இரசிக்கக் கூடிய பரவசப் புள்ளிகளை அவாவினாலும், எல்லாமட்ட வாசகர்களையும் சென்றடையக்கூடியவிதத்தில் நாவல் எழுதப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.எளிமையான மொழிநடை அதற்குப் பெரிதும் துணை செய்கிறது. அதுவே அவருடைய படைப்புகளில் காணப்படுகின்ற பொதுப்பண்பாகும்.

ஓர் இனத்தின் அல்லது சமூகத்தின் வாழ்வுரிமைகளை வலியுறுத்து கின்ற கருத்துகளை உள்ளடக்கிப்படைக்கப்படும் இலக்கியங்கள் வரலாற்றின் பக்கங்களில் நிலைத்துநிற்கக்கூடியன. அறம்சார்ந்து, நழுவாத நிலைப்பாட்டுடன் எழுதுகின்றபடைப்பாளிகள் எப்போதும் போற்றப்படுவார்கள்.இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்தி நாதனும் தன்னுடைய கருத்துநிலையை இறுதிவரை எதற்காகவும் மாற்றிக் கொள்ளவேயில்லை.

தடம் மாறாத் தடயங்கள்

- தி.செல்வமனோகரன் -

அது தொண்ணூறுகளின் ஆரம்பம். யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் தரம் 8இல் படித்துக் கொண்டிருந்த காலம். டெஸ்க்குக்குள் புத்தகத்தை ஒழித்து வைத்து வாசிக்குங் காலம். அடுத்த டெஸ்க்கில் இருந்த பகிரதன் என்ன நிகைத்தானோ தெரியாது ஒரு நாள் கூறினான் 'எங்கட வீட்டையும் புத்தகம் இருக்குது எண்டு'. 'நாறியா எனக்கு வாசிச்சிட்டுத் தானேன்'. என்று கேட்டேன். பெருமிதத்தோடு சம்மதித்தான். அடுத்த நாள் 3 புத்தகங்கள் தந்தான் 'பத்து நாளுக்குள்ள தரவேணும்' என்று. அவை மூன்றும் 'உள்ளம்' எனும் பெயரில் கொக்குவில் வளர்மதி சனசமூக நிலையம் வெளியிட்ட சஞ்சிகைகள். அந்த சஞ்சிகையின் ஊடாகத்தான் எனக்கு இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன் அறிமுகமாகிறார். மிகக் கறாரான விமர்சனங்கள் அவரால் எழுதப்பட்டிருந்தன. பின்புதான் அவரது எழுத்துக்களை நான் தேடிப்படிக்கத் தொடங்கினேன். யாழ்.இந்துக் கல்லூரியில் 1994 அளவில் அவரது நாவல் வெளியீட்டு விழாவில் நேரடியாகக் காணும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. தன் சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் இடைவெளியற்ற தான் வரித்துக்கொண்ட கொள்கையில் இருந்து மாறாத ஒரு மனிதராகவே அவர் என்றும் இருந்துள்ளார். சக மனிதனை வயது வேறுபாடின்றி மதிக்கும் ஒரு படைப்பாளியாக அவர் திகழ்ந்தார். தனது கருத்தை நேர்பட பகிர்ந்து கொள்வார். எழுது தேசம் ஒரு நல்ல மனிதரையும் படைப்பாளியையும் இழந்துள்ளது.

இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன் எழுதிய புனைவுகளில் ஒன்று 'முடிவல்ல ஆரம்பம்'. இந்நாவல் எண்பதுகளின் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழர்களின் வாழ்வியற் கோலத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றது. பெண்ணியவாத நோக்கிலான கட்டமைப்பைக் கொண்டிருப்பினும் இந்நாவல் தமிழ்த் தேசிய வாதத்தை முன்னிறுத்துவதாகவே அமைந்துள்ளது. இப்புனைவின் தலைமைப் பாத்திரம் ராகினி, பாடசாலையாசிரியர், முதிர் கன்னி, அழகானவள், தமிழ்த் தேசத்தின் விடுதலை மீது உறுதியான பற்றுக்கொண்டவள், ஏனைய பாத்திரங்கள் ராகினியின் சகோதரி வனஜா சகோதரர்கள் கணநாதன், சம்பந்தன், தாய், தந்தை சுருட்டுத் தொழிலாளியான வல்லிபுரத்தார், விடுப்பின் வடிவமான பொன்னம்மா, கணவனைப் பிரிந்துவாழும் கல்பனா. ராகினி திருமணம் செய்ய ஜேர்மனியிலிருந்து வந்துள்ள கந்தசாமி. மேலும் பாடசாலை ஆசிரியர்கள் பார்த்தீபன், மில்காரன் எனப் பல பாத்திரங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. தன் சகோதரன் கணநாதனின் மரணத்தால் துயரற்றாலும் தன் தேசவிடுதலைக்காய் மரணித்தவன் என்ற இறுமாப்பு ராகினிக்கு இருந்தது.

சீதனக் கொடுமையால் சிதைந்திருந்த பெண்களின் வாழ்வை ஆசிரியர் பலவாறு படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார். திருமணமின்றி முப்பது வயது தாண்டிய ராகினி, அழகான பெண்ணுக்குச் சிறிதும் பொருத்தமற்ற அழகற்ற ஆணுடன் திருமணம், இரண்டாந்தாரமாக வாழ்க்கைப்படும் சூழல், வெளிநாட்டில் கணவன், தனிமையில் வாழ்க்கை எனப் பல்வேறு விதமான பெண்களின் வாழ்க்கைக் கோலங்கள் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது. சீதனமே யாவற்றையும் தீர்மானிக்கும் சக்தியாக இருப்பதை நாவல் புலப்படுத்துகிறது.

'கல்லானாலும் கணவன் புல்லானாலும் புருஷன்' என வாழும் பல பெண்கள், பொது வெளிகளிலும் அவமானப்படுத்தப்படல், பண்களில் உரஞ்சல், தொடுதல், கிள்ளுதல் எனப் பலவாறு பாலியல்

இம்சைக்கு உள்ளாதல், கணவன் மனைவி உறவில் ஆண்களின் வக்கிர மனோபாவம் என பெண்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய புற, அகத்தாக்கங்களைச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார் ஆசிரியர். சொற்களால் ஏனையோரைச் சூடும் பொன்னம்மா, பணக்காரத் திமிர் காட்டும் சக ஆசிரியை எனப் பெண்களின் பிறிதொரு பகுதியினரையும் காட்டி பெண்களுக்கு முதல் எதிரி பெண்களே என்பதையும் தெளிவுறுத்துகின்றார்.

குடும்பம் என்பது எது? எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதை வல்லிபுரத்தாரின் குடும்பத்தினூடாக ஆசிரியர் வெளிப்படுத்துகிறார். கணவன் மனைவியுறவு, பெற்றார் பிள்ளைகள் உறவு, சகோதர உறவு, ஏனைய மனிதர்களுடனான உறவு எனும் நான்கு தளங்களின் ஊடாக மனித விழுமிய மனங்களின் செல்நெறியைப் புலப்படுத்துகிறார்.

பாடசாலை, வீடு எனப்பல இடங்களில் நடைபெறும் சம்பாஷணைகளினூடாகத் தமிழ்த் தேசியத்துக்கு எதிராக, போராளிகளின் செயற்பாடுகளைக் கொச்சைப்படுத்துவதற்கு எதிராக வீராாந்த உரையாடலை ராகினி எனும் பாத்திரத்தினூடாக வெளிப்படுத்துகிறார் நூலாசிரியர். அதேவேளை தமிழ்ப் பெயர்களைத் தம் பிள்ளைகளுக்கு வைக்காத தமிழர்களையும் எள்ளி நகையாடுகிறார். சாதியத்தை நிராகரித்துக் கலப்புத் திருமணத்தை முன்னிறுத்துகிறார். இவை பொந்திடை வைத்த அக்கினிக் குஞ்சுகளாகத் தகித்தெழுகின்றன.

புலம்பெயர் வாழ்வின் இருமுகங்களை ஆசிரியர் காட்டுகிறார். தன்குடும்பத்துக்காய் ஓடாய் உழைத்துத் தேயும் மனிதர்களின் அவலமும் அதனை உணராது வாழும் அவர்களின் உறவுகளையும் முன்னிறுத்துகிறார். அதேவேளை போராளிகளின் போராட்டத்தைக் கொச்சைப்படுத்திக் கூறியதோடு ஆனால் அவர்கள் சண்டை பிடிப்பது நல்லதுவு அப்பொழுதுதான் ஜேர்மனியில் வசிக்க முடியும் எனக்கூறும் கந்தசாமியின் கூற்றால் அதிர்ந்து போகும் தமிழ்த்

செந்தமுடியாத் கதை

தேசியவாத கருத்துடைய ராகினி, அவனுடனான திருமணத்தை நிறுத்தச் சிந்திக்கின்றாள். பலவாறு குழம்புகிறாள். இறுதியில் அவனைத் திருமணம் செய்து அவனது கருத்தை மாற்றுவதாகச் சபதம் செய்கிறாள் என நாவல் நிறைவுறுவது இலட்சியவாதமாகிறது.

முழுமையான யதார்த்தவாத நாவலாகக் கட்டமைக்கப்பட்டு இறுதியில் இலட்சியவாதமாக தடம் மாறி நின்றல், நாவல் எழுந்த கழலின் தேவையெனினும் இறுதியில் பிரசாரமாக மாறிவிடுதல் துர்லபமே. ஆயினும் நாவல் பட்டவர்த்தனமாக அக்கால யாழ்ப்பாண வாழ்வியற் புலத்தை, கருத்தை, போராட்டத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது. எளிய மொழி, யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கைக் கச்சிதமாகப் பிரயோகித்தல் என சாதாரண மக்களும் புரியும் வகையில் தன் நோக்கை ஆசிரியர் நிறைவேற்றியிருப்பது பாராட்டத்தக்கது. ஒட்டுமொத்தத்தில் இந்நாவல் நாவலுக்கான முழுப்பண்பையும் கொண்டமைந்ததன்றோ முன்மாதிரியான நாவலென்றோ கூறமுடியாதபோதும் அக்கால யாழ்ப்பாணச் சமூகவியற் புலத்தை அது கொண்டிருக்கக்கூடிய பெண்ணியம், சீதனம், தமிழ்த் தேசியம் என்பவற்றோடு இணைந்த விடயங்களை எளிய வாசகனும் புரிந்துகொள்ளத்தக்க வகையில் பிரதிபலிக்கிறது என உரைக்கலாம். ●

இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் எங்களுரின் படைப்பாளிமறைந்தார்

- கானாபிரபா -

சற்றுமுன்னர் இணுவையூர் திருச்செந்திநாதன் அவர்கள் மறைந்தசெய்திகேட்டுப் பேரதிர்ச்சிஅடைகிறேன்.ஈழத்து இலக்கிய உலகில் பங்களித்த எங்கள் இணுவிலூரைச் சேர்ந்தஆக்க இலக்கியக்காரர்களில் கே.எஸ்.ஆனந்தன் மற்றும் இணுவையூர் திருச்செந்திநாதன் ஆகியோர் எங்கள் மண்ணின் வாழ்வியலை அதே வாசனையோடு நாவல்களாகவும், சிறுகதைகளாகவும் தம் எழுத்தில் கொண்டுவந்தவர்கள்.

என் பதுகளில் அம்புலிமாமாகாலத்தில் இருந்து வாசிப்பின் அடுத்த கட்டத்துக்கு நகர்ந்தபோது செங்கைஆழியானைத் தொடர்ந்து சிதம்பரதிருச்செந்திநாதனின் எழுத்துகள் எனக்கு அறிமுகமானபோது நிகழ்ந்தசம்பவமொன்று இன்றும் நினைவில் தங்கியிருக்கிறது. அப்போதுஈழநாடுவாரமலரில் ஒருதொடர் நாவலைஅவர் எழுதிக் கொண்டிருந்தார்.

பத்திரிகையில் வந்த அவரின் பாஸ்போர்ட் சைஸ் படமொன்றைப் பார்த்து ஆளைஅடையாளம் கண்டுகொண்டேன் எங்கள் இருவருக்கும் பொதுவானஉறவினர் வீட்டுத் திருமணமொன்றில்.

"நீங்கள் தானே இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன்" என்று தயங்கித் தயங்கிக் கேட்டசிறுபையன் என்னைப் பார்த்து "ஓமோம்" என்று சிரித்துக் கொண்டேதலையாட்டியது இன்றும் நினைவில் இருக்கிறது. அப்போதுஅழகானதொருவாலிபர் அவர். பின்பு

எழுதிமுடியாத கதை

அம்மாவிடம் இதைவந்துசொன்னபோது "அவை எங்களுக்குச் சொந்தம் எல்லோ" என்று சொன்னபோதுஎனக்குப் பெருமை பிடிபடவில்லை.

வெளிச்சம் சஞ்சிகைஉட்பட இவரின் எழுத்துகள் இடம்பிடித்த போது ஈழ தேசவிடுதலையில் மிகுந்ததீவிரப் போக்கோடு இயங்கியவர். போர்க்காலத்தில் வன்னிக்கு இடம் பெயர்ந்து அங்கிருந்தும் தன் எழுத்துப் பணியைத் தொடர்ந்தவர். போர் முற்றியகாலத்தில் சொல்லொணாத் துன்பங்களை அனுபவித்தவர் போர் முடிவுற்றபின்னர் சமீப ஆண்டுகளில் "தளவாசல்" என்றகலை இலக்கியக் காலாண்டிதழை வெளியிட்டு வந்தவர்.

இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் அவர்களுடைய ஆரம்பகாலத்து எழுத்துகைநட்புஅருண் விஜயராணிஅிக்கா என்னிடம் "பிரபா! திருசெந்திநாதன் குறித்தசிறப்பு நூல் "பதிவும் பகிர்வும்" என்றுவருகுதாம் ஏதாவதுஎழுதிப் பகிரக் கேட்டார் உங்களால் முடியுமோ?" என்றுகேட்டார். அப்போது விஜயராணி அக்காவும் கடும் கசயீனமுற்றிருந்தவேளைஅது, நானும் அவரின் சிறுகதைகளைமீளப்படித்துஒருபகிர்வு எழுதஆரம்பித்தாலும் குறித்தநேரத்தில் கொடுக்கமுடியாதகவலை இருந்தது. விஜயராணி அக்காவும் அடுத்தசிலமாதங்களில் இறந்தது பெருங்கவலை.

சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் அவர்கள் தன்னுடைய அருமை மனைவியின் திடீர் இழப்பில் அவரை மையப்படுத்தி "மருத்துவர்களின் மரணம்" என்ற நூலை இறுதிஎழுத்தாகக் கொண்டுவந்தவர் இன்றுதன் மனைவியின் அடிதேடிப் போய் விட்டார். இவரைச் சந்தித்துப் பேசவேண்டும் இவரின் வாழ்வியல் அனுபவங்களை இவர் குரலில் பதியவேண்டும் என்று நினைத்தி

ருந்தேன். இப்போது அந்தவாய்ப்புநிரந்தரமாகக் கிட்டாத துயர் தான் என்னிடம் இப்போது.

உதயன் பத்திரிகைப் பகிர்வு

யாழ்ப்பாணம் இணுவிலைச் சேர்ந்த சிதம்பரதிருச் செந்திநாதன் இன்றுதனது 66 ஆவதுவயதில் காலமானார்.

இவர் ஈழப்பத்திரிகைகளின் பிரபல எழுத்தாளராக நீண்டகாலம் கடமையாற்றியுள்ளார். இவர் ஈழத்தின் அவலங்கள் தொடர்பில் பலபுத்தகங்களையும் எழுதிவெளியீட்டுள்ளார்.

இணுவில் கிழக்கைச் சேர்ந்த இவர் தம்பையா சிதம்பரநாதன் என்பவரின் மூத்தபுதல்வராவார். இணுவில் சைவ மகாஜன வித்தியாசாலையில் கற்கும் போதே எழுத்துலகில் பிரவேசித்தவர். நாளேடுகளுக்கும், சஞ்சிகைகளுக்கும் கட்டுரைகள் எழுதிப் பிரபலமடைந்தவர்.

யாழ்ப்பாணம், வன்னிப் பிரதேசங்களில் எழுத்தாளராக மிளிர்ந்த இவர், சிறுகதைகள் பலதையும் எழுதியுள்ளார். இவரது இலக்கிய ஆக்கங்கள் சிங்களமொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டமை சிறப்பு அம்சமாகும். ஈழத்து நூலகத்தில் இணுவையூர் சிதம்பரதிருச் செந்தி நாதன் குறித்த குறிப்புமற்றும் நூல்கள்

சிதம்பரதிருச் செந்திநாதன் யாழ்ப்பாணம், இணுவிலைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர். இவர் ஒருவணிகவியல் பட்டதாரி. 1972 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இவர் வீரகேசரி, ஈழநாதம், சுடர், சிரித்திரன் போன்ற சஞ்சிகைகளிலும் பத்திரிகைகளிலும் எழுதிவந்துள்ளார். கிட்டத்தட்ட ஐம்பது கதைகளை வீரகேசரியில் மாத்திரம் எழுதியுள்ளார். இவர் 1985களில் யாழ்ப்பாணக் கலாச்சாரக் குழு வெளியிட்ட எக்காளம் சஞ்சிகை, 1986 இல் வெளியான ஈழமுரசு வாரமலர், அமிர்தகங்கை

Ng hd w t w w y ; i z e J g z p h w w A s s h u ;

செந்தமிழியல்
கதை

உயிர்க்கும் நினைவுகள்

- அன்புடன் முருகதாஸ் -

அமரர் சிதம்பரச்செந்தில்நாதன் அவர்களின் அறிமுகம் 1986ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 15-ல் திரு. இராஜசேகரன் அவர்களினால் அறிமுகம் கிடைத்தது. அவர் எழுதின கதைகளைக் காரியாலயத்திற்குவரும் போது தனது துணைவியாருந்தான் வருவார். அடிக்கடி சந்தித்துக் கொள்வோம். அதன் பின் துணைவியாரும் சிதம்பரச்செந்தில் நாதனும் என்னுடன் நெருக்கமான நட்புரீதியான உறவுகளை பேணிவந்தார்கள்.

1990 பெப்ரவரிமாதம் 19ஆம் திகதிஈழநாதன் பத்திரிகை தொடங்கிய காலங்களில் அவர்களின் தொடர்புதிரும்பக் கிடைத்தது. அதன் பின் அவருடயதொடர்புகள் இறுக்கமானது. அவர் யாழ் கச்சேரியில் கடமையாற்றியவேளையில் தனதுநிறுவனத்தின் தேவை கருதிஅங்குசெல்லும் போதுதங்களுக்கான முழு உதவிகளையும் முகம் சுழிக்காமல் சந்தோசமாகசெய்துதருவார். அங்குபோகும் பொழுது தேனீர் சாலைக்குசெல்லோம். நானும், அவரும், துணைவி யாரும் அந்தக்காலங்களைமறக்கமுடியாது.

ஈழநாதம் பொறுப்பாளர் அழகன் மரணத்துக்குபின்னர் பிரதிகளை மாற்றும் பொழுதுஅன்னார் (அமரர் சிதம்பரத் செந்தில்நாதன்) எமக்கு எல்லாவகையானஉதவிகளையும் செய்துதந்தார். 1993ஆம் ஆண்டு யூன் மாதம் 14ஆம் திகதிஎனதுதிருமணநிகழ்விலும் கலந்து கொண்டதைமறக்கமுடியாது.

2002ஆம் ஆண்டுகூத்தநிறுத்தத்திற்குப்பின்னர் அக்கரையன்குளம் பிரதேசத்தில் அவர் வீட்டுக்குபோய் சந்தித்தேன். அவர் உடல் நலிவுற்று இருந்ததுஎன் மனதைகவலையடையச் செய்தது.

நமதுஈழநாடுபத்திரிகைஆரம்பிக்கப்பட்டகாலத்தில் என்னை சந்தித்தவேளைநீங்கள் எல்லாபத்திரிகைகளையும் தொடங்குவீர்கள் பின்னர் அதனைக் காணகிடைக்காது.அவரின் துணைவியாரின் மரணவீட்டுக்குஅடுத்தநாள் போனபோதுமிகவும் மனம் உடைந்து போயிருந்தார். நான் ஆறுதல் கூறிவிட்டுவந்தேன். மனைவியின் இழப்புஅவருக்குஈடு இணையற்றபேரிழப்பைக் கொடுத்திருந்தது. அவர் நோய் வாய்ப்பட்டிருந்த வேளை அவரை நேரடியாக சந்திக்க முடியவில்லை. அவருடைய இறப்பைதிரு. சவுந்தரம் அவர்கள் மூலம் அறிந்துகொண்டேன்.

அவருடன் பழகியகாலங்கள் என்றும் பசுமையானநினைவுகளுடன் இருக்கிறது. அவருடைய இழப்பு இலக்கியத்துறைக்குபேரிழப்பாகும்.

எழுதி முடிக்கப்படவில்லை.

-ந.மயூரானபன் -

ஒரு மனிதனின் ஊகம், பாரபட்ச கருத்து, தத்துவ சார்பு என்பவற்றினைத் தவிர்த்து அவனது உணர்வுபூர்வமான அனுபவங்களால் நிறைந்ததுதான் அந்தத் தனிமனிதன் தான் சார்ந்த உலகைப் புரிந்து கொள்ளும் இயல்பு. இது ஒவ்வொருவரினதும் ஒவ்வொன்றினதும் உறவு நிலை சார்ந்தது. அனுபவங்களும் உறவுகளும் உவ்வொரு தனியனுக்கும் தனித்துவமானது. ஏல்லாமே எப்போதும் ஒத்தவார்ப்புடையன அல்ல. எனினும் பொதுவெளியில் ஒரு தனியன் தொடர்பான பொதுக் கருத்துருவங்கள் கட்டமைக்கப் படுகின்றன. பொதுவெளியும் சுயவெளியும் எப்போதும் முரண்கோலிலேயே கொழுவப்பட்டிருக்கும். ஏப்போதும் ஒரு தனியன் தொடர்பான இன்னொரு தனியனின் அனுபவம் என்பது தனிவெளிக்கானதே.

தன்னுடைய சிகிச்சைக்காக அண்ணர் கொழும்பில் தங்கிநின்ற சில மாதங்களில் மூன்று தடவைகள் மட்டுமே அவருடன் தொலைபேசியில் உரையாட முடிந்தது. " என்னடாப்பா ஏதும் கோவமே எடுத்து நாலு வார்த்தை கதைச்சா என்ன" என்று உரிமையோடு தன்னுடைய உரையாடலைத் தொடரும் அவரது மனது தனக்கான நிகழ்வுகள் அனைத்திலும் நாங்கள் நிற்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கும் எண்ணங்களாலேயே எப்போதும் நிறைந்தது. ஆனால் அந்த மனதின் இறுதிமூச்சு பயணப்படும் தறுவாயில் நாங்கள் அருகில் நிற்கவில்லையே என்கிற உண்மை பெரிய பாறாங்கல். அதைத் தொடர்ந்து சுமக்கத்தான் போகிறோம். எப்போதும் பாறங்கல்லாய் ஆகாத மென் புன்னகையால் நிறைந்த அண்ணரின் மனது ராஜி அக்காவுக்கு இணையாய் எங்களையும் தன் பலமாய் நினைத்திருக்கக் கூடும். அப்படித்தான் எங்களின் அனுபவம் எங்களுக்குள் கரைந்து கொள்கிறது.

எனக்கு அண்ணரின் அறிமுகம் சரவணனுக்கூடாகவே ஏற்பட்டது. இலக்கியத்தின் உயிர்த்துடிப்பை அதன் இயக்கத்தை ஒரு அனுபவமாய் இந்த உறவுகள் எனக்குள் ஏற்படுத்தின. சத்தியமூர்த்தி அண்ணையும் திருச்செந்தி அண்ணரும் அவரது குடும்பமும் எனக்கு இலக்கியத்தோடான ஒரு வாழ்க்கையை அறிமுகப்படுத்தினார்கள். ஆவரங்கால் சுதன் வேலையையூர் சுரேஸ், முல்லைக்கமல், பயஸ் இப்படியான அறிமுகங்களும் உறவுகளும் தொடர்ந்தன. பொதுவாகவே இலக்கியம், இலக்கியச் செயற்பாடுகள், வாசிப்பு என்பன ஒரு பிரமிப்பினை எனக்குள் ஏற்படுத்தியிருந்த காலகட்டமது.

எனிலும் மிகச் சாதாரண , ஒரு சராசரி குடும்பத் தலைவனாக , இயல்பான இலக்கியகாரனாக அண்ணரை நான் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது என்பது அவரது குணாதிசயத்தால் விளைந்ததே.

எழுதமுடியாத கதை

அவரை நெருங்கி உறவாடுவதற்கும் இலக்கிய விடயங்களையும் தனிப்பட்ட விடயங்களையும் பகிரந்து கொள்வதற்குமான வெளியை உருவாக்கித் தந்தது. எழுத்துக்குள் புதிதாய் அடியெடுத்து வைப்பவர்களை அதிகம் நம்புவர், அவர்களுக்கு அதிக உணக்கத்தை வழங்குவர். அந்தக்காலத்தில் இலக்கிய கொடுமுடிகளால் வன்னி இலக்கியம் கொண்டாடப்படுகிறது என்ற எண்ணம் எனக்குள் உருவாகியிருந்தது. ஏனைய புதியவர்களுக்கும் உருவாகியிருக்கலாம். ஆனால் அந்த எண்ணத்தைக் கடந்து புதிய எழுத்துகளுக்கான காக்கிதமாகிவர அண்ணார்.

சுந்திரமான கருத்தியல் சூழலுடன் வளர்வதற்கான மனச்சூழலை திருச்செந்திநாதன் அண்ணை எப்போதுமே கொண்டிருந்தார். அதனையே மற்றவர்களிடமிருந்தும் எதிர் பார்த்தார். ஆவ்வாறானவர்களே அவருடன் தொடர்ந்து இணைந்துயிருந்தனர். குடும்பப் பிணைப்பில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டள்ள ஒருவர் எந்தவொரு கொள்கைப் பிடிப்புடனும் செயற்படுவது சாத்திய மில்லையென்பது பொதுவான அபிப்பிராயமாக இருந்துவருகிறது. நானும் அதனையே எமது சூழலில் கண்டிருக்கிறேன்.

எனினும் திருச்செந்திநாதன் அவர்கள் தனது வாழ்க்கையின் பல முனைகளில் வேதனைகளைச் சந்தித்திருந்த போதும் தனது தேசியம் தொடர்பான கருத்தியலில் தளர்வற்ற பற்றுறுதி கொண்டவர். இந்த இரண்டு எதிர்நிலை உறவுகளும் எவ்வாறு ஒத்த சமாந்தரக் கோடுகளில் பயணித்தன என்பது புதிர்தான்.

ஒரு இலக்கியகாரனின் உறவு என்பது தனியே இலக்கியத்துடன் மட்டுமே முடிந்து போய்விடுகிறதா?

ஆம் என்பதற்குப் பல உதாரணங்கள் எம்மத்தியில் இருந்தாலும் இல்லை என்பதற்கு திருச்செந்திநாதன் அண்ணையே சான்று. தன்னுடன் பிணைப்பிலுள்ள ஒவ்வொருவரின் தனிப்பட்ட வளர்ச்சியிலும் எதிர்காலத்திலும் அக்கறை கொண்டவர். இலக்கியம், கொள்கை என்பவற்றுக்கப்பால் வாழ்க்கையின் தேவைகளையும்

எதிர்பார்ப்புகளையும் யதார்த்தமாக உணர்ந்தவர். அதற்கான ஆலோசனைகளையும் உந்துதல்களையும் தந்துகொண்டிருந்தவர். தனது பிள்ளைகளைப் போலவே எங்களின் எதிர்காலத்திலும் அதிக நாட்டத்தைக் காட்டினார்.

சமூக அிக்கறை என்பது பலருக்கு எழுத்துருக்களில் மட்டுமே சொட்டுவதுண்டு. அண்ணரின் எழுத்துகளிலும் சமூக அிக்கறை, இன-மொழிப்பற்று என்பன வெளிப்பட்டாலும் ஒரு செயற்பாட்டாளராக அறியப்பட்டவர். 'எழு' கலை இலக்கியப் பேரவைவயின சமூக, இன, மொழி, சூழல் மற்றும் பண்பாட்டுச் செயற்பாடுகளில் முதுகெலும்பாய் நிமிர்ந்து நின்றவர் இவர்தான். அண்ணரின் நினைவுகள்தான் எங்களை முதுகெலும்பாய் நின்று நிமிர்த்தும் வல்லமை கொண்டது.

தோற்றத்தில் சிறிய ஒரு மனிதனிடம் ஒரு சாதாரண குடும்பகாரனிடம் எந்த அளவுக்கு அறச்சீற்றத்தின் எதிர்பார்க்கமுடியும். எல்லோரிடமும் இருக்கக் கூடிய அறச்சீற்ற விகிதம் சில பற்றுகளினால் சமரசம் செய்யும் இயல்புகளையே கொண்டன. ஆனால் திருச்செந்திநாதன் அவர்கள் தமது குடும்பம், தொழில், எதிர்காலம் எனபற்றுக்களை தக்கவைத்திருந்தாலும் எவ்வித சமரசத்திற்கும் உட்படாதவர். சமரசத்திற்கு உட்பட முடிந்தால் அவர் திருச்செந்திநாதன் அல்ல. எந்த விருதுகளுக்கும் பட்டங்களுக்கும் ஆசைப்படாதவர். நல்ல மனிதர் என்ற பட்டமே அவரைத் தேடி வந்தது.

அண்ணரின் நினைவுகளும் மொழிகளும் கற்றுத்தர விளைந்த ஒரு இலக்கியகாரனின் வாழ்க்கையை இன்னொரு மனிதனால் கற்றுக் கொள்ள முடியாது. வாழ்ந்து பழகவும் முடியாது. அது மற்றவர்களுக்குக் கனவு, எங்களுக்கு நினைவு.

முழுதாக எழுதப்படாத இந்த வரலாற்றுக்கு ஏனிந்த முற்றுப்புள்ளி?

**இணுவையூர் சிதம்பர
திருச்செந்தில்நாதன் என நீண்ட
பெயருக்குரிய மனிதன் இன்று
எம்மோடு இல்லை...**

-ச.நந்தினி -

1997 காலப் பகுதியில் புதுக்குடியிருப்பில் நடந்த இதழியல் வகுப்புக்கு சென்றிருந்தேன். அங்கு எமக்கு சிறுகதைகள் பற்றி வகுப்பு எடுக்க மெல்லிய உடல்வாகுடைய ஒருவர் வந்திருந்தார். தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு எமக்கான வகுப்பை நடத்தி முடித்தார். அப்போது அவர் ஈழநாடு பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியர். அன்று கண்டதோடு சரி பிறகு வகுப்பு முடிந்து நான் வீட்டில் இருந்த போது வேலை ஒன்று தேடவேண்டிய தேவை. அப்போது எம்மோடு படித்த சத்தியமூர்த்தி, முல்லைக்கமல் போன்றவர்கள் அங்கு தான் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். நான் முல்லைக்கமலிடம் எனக்கு ஒரு வேலை வாங்கித் தரும்படி கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். கமலும் இன்று நாளை என இழுத்தடித்து கொண்டிருந்தார். நாட்கள் ஓடியதே மிச்சம். கடைசியில் நானே மதியம் பன்னிரண்டு மணிக்கு ஈழநாடு அலுவலத்தின் வாசலில் போய் நின்றேன். அப்போது அண்ணை வெளியில் வந்தார் வீட்டுக்கு போவதற்கு. ஒருநாள் வகுப்பில் பாத்தமுகம் தான் ஆனாலும் அடையாளம் கண்டு கொண்டார். எனக்கு ஒருவேலை வேண்டும் என்று கேட்டேன் அதற்கு அவர் நாளைக்கு காலை வாரும் என்றார். என்னால் நம்பவே முடியவில்லை வேலைக்கோ என்றேன். ஒன்றும் சொல்லவில்லை சிரித்தபடி சென்று விட்டார். எனக்கு ஒரே குழப்பம் என்ன தான் சொல்கிறார் சரி நாளைக்கு போய் பாப்போம் என்று வீட்டுக்கு போய்விட்டேன்.

டுத்த நாள் அங்கு போனபோது என்னை ஒப்புநோக்குநர் பணிக்கு நியமித்ததாகவும் இன்றிலிருந்து நீர் வேலை செய்யலாம் எனவும் சத்தியமூர்த்தி எல்லாம் சொல்லி தருவார் என்றும் சொன்னார். என்னால் நம்முடியவில்லை.

அன்றிலிருந்து அவர் எனக்கு வேலை தந்த கடவுள் ஆனார். பின்னாளில் அவர் அண்கையாக ஆசானாக மனக்குறைகளை தீர்த்து வைக்கும் ஒரு அப்பாவாக அவரோடு அவர்கள் குடும்பமும் அறிமுகமாகி அண்கை அக்கா இருவரும் எனக்கு எல்லாமாக இருந்தனர். பிள்ளைகள் எனது உடன்பிறப்புகள் போல் வானதி பாரதியோடு சின்னவனின் பிறப்பு முதல் அவனின் வளர்ச்சி வரை... அண்கை என்னை எழுதும் என்று ஊக்கம் தந்தவர். இன்று சத்தியமூர்த்தியை வெளியில் தெரியவைத்தவர் அவரே. நானும் கூட... போராட்ட காலங்களில் அவர் ஒரு ஆயுதம் ஏந்தாத பேனா ஏந்திய போராளி... அவரோடு சேர்ந்து பணி செய்த காலங்கள் என்றென்றும் மறக்க முடியாத நினைவுகள்.

நான் கிளிநொச்சியில் இருந்த போது அவர்களுக்கும் இடமாற்றம் கிடைத்தது. அங்கு வந்தபோது விடுதி திருத்தி முடிக்கவில்லை அப்போது நான் எடுத்து தங்கி இருந்த வீட்டில் தான் அவர்களும் வந்து தங்க வேண்டிய சூழல் சிறிய வீடு தான் அது. ஆனாலும் அவர்கள் அதை பழக்கப் படுத்திக் கொண்டு தங்கினார்கள். அப்போது இன்னும் நெருக்கமான உறவு எனக்கு ஏற்பட்டது. நான் பல விடையங்களை அவர்கள் இருவரையும் பாத்து கற்றுக் கொண்டு இன்று வரை அதன் படி தன்னம்பிக்கையோடு வாழ்வது தான் அதிகம்.

எங்களது திருமணம் கூட அவர்கள் முன்னின்று தான் தங்களது முதல் மகளின் திருமணம் போல் எனக்கு அம்மா அப்பாவாக இருந்து ரத்தம்பண்ணி கொடுத்து சடங்கு சம்பிரதாய முறைப்படி நடத்தி வைத்தார்கள். அவர்கள் வீடுதான் எமக்கு என்றும் தாய்வீடாக இருந்தது.

செந்திமுடியாக் கதை

சிந்து பிறந்த போது முதல் முதல் அக்காதான் தனது கையில் வாங்கினா அன்றிலிருந்து அவளை அண்ணை ஆச்சி என்று நான் கூப்பிடுவார். அவளும் அவரை ஆச்சிப்பெரியப்பா என்று நான் கூப்பிடுவாள். அவள் நல்லாப் படிக்க வேண்டும் என்று அக்கறையுடன் இருந்தவர்.

யுத்தம், இடப்பெயர்வு நேரங்களில் கூட முன் பின் சென்று இருந்தாலும் நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் போய் பார்த்து விட்டு வருவேம். சத்தியமூர்த்தி தனது வலக்கை என்று அடிக்கடி சொல்வார். அவரும் அதேபோல் நான் அண்ணன் தம்பி உறவுகளை கடந்த பாசம் இருவருக்கும். கடைசியில் சத்தியமூர்த்தி இறந்துவிட்டார். ஆனாலும் அவர்கள் அதை அறியவில்லை காரணம் அவரது வானொலி பெட்டி அன்று களவு போய்விட்டதால் அந்த செய்தியை அவர்களால் கேட்க முடியவில்லை. நானும் அண்ணை வருவார் என்று காத்திருந்தேன். ஆனாலும் அவர்கள் வரவில்லை அதனால் அவர்கள் இல்லாது சத்தியமூர்த்தியின் இறுதி பயணம் முடிந்தது. பின்னாளில் அறிந்து அவர்கள் அமுத அமுகை வாழ்நாளில் மறக்க முடியாத ஒன்று. பிறகும் ஓடி ஓடி பல துன்பங்களை அனுபவித்து வந்தனர்.

அண்ணையின் ஒவ்வொரு பிறந்த நாளுக்கு வாழ்த்துக்கள் சொல்ல வேண்டும். நான் பக்கத்தில் இருந்த போது நேரில் சென்று வாழ்த்திய பிறகே மற்றைய வேலைகள் பார்ப்பேன். நான் 2009 பிறகு நாட்டை விட்டு வெளியேறிய காலம் தொட்டு அவரது பிறந்த நாளுக்கு தொலைபேசி மூலம் வாழ்த்துக்கள் சொல்லவில்லை என்றால் அக்காவுக்கு சொல்லி கொண்டு இருப்பாராம் நான் எடுக்கவில்லை என்று. அதனால் அவரது பிறந்த நாள் அன்று விடியவே எடுத்து வாழ்த்துக்கள் சொல்லி விடுவேன். இனி வரும் அந்த நாள் மே 29 யாருக்கு வாழ்த்துக்கள் சொல்ல முடியும்?

அக்காவின் வருத்தம் அதன் பின் இறப்பு எல்லாம் எங்களை துன்பத்தில் ஆழ்த்திய நிகழ்விலிருந்து மீளமுதல் அண்ணையின் உடல் நிலை பற்றி அறிந்து கதைத்து கொள்வேன். வருத்தம் கூடிய பிறகு யாருடனும் பேசுவதை விரும்பவில்லை என்று வானதி

சொன்னா. அப்படி இருந்தும் நந்தினி அக்காவுடன் கதையுங்கோ என்றபோது முதலில் மறுத்தவர் பிறகு வாங்கி எனது குரலை கேட்டதும் வாய்விட்டு அழத்தொடங்கி விட்டார். நானும் சேர்ந்து அழுதேன் என்னாலும் கதைக்க முடியவில்லை அவராலும் கதைக்க முடியவில்லை ஒருசில வார்த்தைகள் மட்டுமே பேச முடிந்தது. அதுதான் கடைசி பேச்சு என்று நான் நம்பவில்லை எல்லாம் முடிந்து விட்டது.

சிந்துவின் முதலாவது பிறந்த நாள் படத்தில் அண்ணை, அக்கா, சத்தியமூர்த்தி மற்றும் நான் நிற்கும் படம் பெரிதாக்கி எமது வீட்டு சுவரில் கொழுவி இருக்கு அதை பாக்கும் போது ஒவ்வொருவராக சென்று விட்டார்கள். அடுத்ததாக நானும் வருவேன் என்ற எண்ணமே மனதில் தோன்றும்....

அண்ணையின் இறுதி நிகழ்வுகளில் கூட கலந்து கொள்ள வில்லை என்ற வருத்தம் என்றும் நீங்காது இருந்து கொண்டே இருக்கும்.

அண்ணை நீங்கள் இல்லை என்பதை தாங்க முடியவில்லை. இருப்பினும் தங்கள் பிள்ளைகளின் எல்லா நன்மை தீமைகளிலும் நான் அவர்களின் நந்தினி அக்காவாக இருந்து பாத்து கொள்வேன். நீங்கள் என்றும் எங்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருந்தீர்கள் இனியும் இருப்பீர்கள் என்ற நம்பிக்கையோடு உங்கள் வழித்தடம் பற்றியபடியே.....!

பிறந்தவர் எல்லாம் இந்த பூமியில் தங்குவது இல்லை என்ற உண்மை தெரிந்தாலும் உறவுகள் என்ற பாசத்துக்கு முன்னால் இறப்பு என்பதை விளங்குவது கடினமே தான்!

செந்தமிழ்
கதை

திருச்செந்திநாதன் எம்முடனே இன்னும் வாழ்வார்

- சி.நிசுஷாகரன் -

ஒரு தனி மனித வாழ்க்கை வரலாறாகி போவது
சாதாரணமான நோக்கு நிலையெனினும் எதிர்பார்ப்புக்கு மேலாக
சிலரின் வாழ்க்கை சுவட்டுருவாக்கம் பெறுவது தவிர்க்க முடியாததா

கிறது. கலை இலக்கிய வாழ்க்கைப் பயணத்தில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்தி அதன் நெழிவு சுழிவுகளை நிரல்படுத்தி பாடமாக்கி மற்றவர்களையும் இணைத்து ஆற்றும்படுத்திய திருச்செந்திநாதன் எனும் மனிதனின் பிரிவு ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாத துயரை தந்திருக்கிறது. ஈழத்து இலக்கிய உலகில் வலம் வந்துகொண்டிருந்த மூத்தோரில் முக்கிய பாத்திரமாக நோக்கப்பட்டவர். இவரிடமிருந்து இன்னும் ஏராளம் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். அந்த எதிர்பார்ப்புக்கள் மறுக்கப்பட்டமை மிகப்பெரிய ஏமாற்றமே.

தன்னுடைய ஒவ்வொரு செயற்பாடுகளையும் சட்டகமிட்டு திட்டமிட்டு நேர்த்தியாக கையாள்வார். நிர்வாகத் துறையில் பணியாற்றியமையால் அனுபவத்தினூடே கைவரப் பெற்றவைகளாக இருக்கலாம். தன்னுடைய சொந்த விடயமாயினும் அல்லது பொது விடயமாயினும் அவற்றை பிரயோக ரீதியாக அணுகும் மனப்பாங்கு அவரின் தனித்துவமானது. தான் சார்ந்தவர் களை இயக்கும் விதம் சில வேளைகளில் எமக்கு வியப்பை ஏற்படுத்தும். இவ்வாறான செயலாக்கங்களை கொண்டதனாலேயே இவரால் பல எழுத்தாளர்களையோ அல்லது பத்திரிகையாளர்களையோ உருவாக்க முடிந்தது. இன்று எம்மில் வலம் வந்து கொண்டிருக்கக்கூடிய குறிப்பிட்ட சில ஆளுமைகளை உருவாக்கிய பெருமை இவரைச் சார்ந்தது. பத்திரிகைத்துறையிலும் சரி படைப்புத்துறையிலும் சரி குருவானவர் பாத்திரமேற்று பணியாற்றினார்.

செந்தமிழியல் கதை

“தளவாசல்” இவரின் மிகப்பெரிய கனவு. தொடர்ந்து வெளிவர வேண்டும் என்பதில் மிகவும் தீவிரமாக இருந்தார். இதனூடாக பயணித்து சமூகமாற்றத்தினை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதே அவரின் வேண்டுகோள். அதன் ஒவ்வொரு வெளியீட்டினையும் ஒவ்வொரு கிராமமாக சென்று அறிமுகம் செய்து வாசகர் வட்டத்தினை ஏற்படுத்த வேண்டும். தமிழ்ச் சமூகம் இன்று எதிர்கொண்டிருக்கக்கூடிய விழுமிய புரள்வுகளை இதனூடாக திருப்பி விடவேண்டும் என்கிற கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தார். கலை இலக்கியப் பணி என்பது சமூகத்தினைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு கண்ணாடி என்பார்கள். அவ்வழியே சிந்தித்து செயற்பட்ட ஒரு சகமனிதன் எம்மிடையே இல்லை என்பது மிகப்பெரிய வெற்றிடத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

தனது வாழ்க்கைத் துணையின் பிரிவின் வலி அவருள்ளே ஆறாத துயரத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. தன்னுள்ளே ஒருவித வெறுமை ஏற்பட்டுள்ளதாக கூறிக்கொள்வார். எதுவாயினும் பிள்ளைகளுக்காக அப்பாவாகவும் அம்மாவாகவும் இரட்டைப்பாத்திரம் வகிக்க வேண்டும் என்கிற அவசிய சூழ்நிலையில் காணப்பட்டார். ஆனால் விதி வலியது என்பார்கள். பிள்ளைகளையும் தவிக்கவிட்டு சென்றுவிட்டார். பிள்ளைகளுக்கு எந்த வகையில் ஆறுதல் கூறுவதென்பதில் நாமே தடுமாறிப் போயுள்ளோம். அவர்களின் பிரகாசமான எதிர்காலத்தை தமது கையிலே நம்பிக்கையோடு வைத்திருக்கிறார்கள். அவ்வாறே அவர்கள் வளர்க்கப்பட இருக்கிறார்கள். இனி திருச்செந்தி அண்ணையின் ஆன்மா எம்முடனேயே பயணிக்கட்டும். ●

இன்முக ஆளுமை

- சி.றமேஸ்-

மற்றவர் களைமதித் துவாழ்ந்தமனிதநேயமிக்க
இணுகவயுர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் அண்கணையை இன்றுநாம்
இழந்துதவிக்கிறோம். வீடுசெல்லும் போது இன்முகத்துடன்
வரவேற்று உபசரிக்கும் அவர் என்றும் நட்போடுபழகுவவர்.
பாசத்துடன் தம்பிஎனஅரவணத்துக் கொள்ளுபவர். அவரிடம்

செந்தியாக கதை

நாதன் அண்ண இறுதியாக தெல்லிப்பழை பிரதேச செயலகத்தில் நிர்வாக உத்தியோகத்தவராக பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றார்.

யாழ்ப்பாணமத்தியதரவர்க்கத்தைச் சார்ந்தமக்களின் வாழ்வியலைத் தன் சிறுகதைகளுக்கடாகப் பதிவுசெய்தவர்களுள் முக்கியமானவர் இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன். ஆரம்பக்கல்வியை மன்னாரில் கற்ற இவர் தன் உயர் கல்வியைசுன்னாகம் ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரியில் பயின்றார். அங்குபயின்றகாலப் பகுதியிலேயே இவருடையமுதல் சிறுகதை 1972களில் "காதலோகாதல்" என்றபெயரில் வெளியானது.

புனைகதைத்துறைத்துறையின் ஊடாக இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகமானதிருச்செந்திநாதன் வீரகேசரி, ஈழநாடு, ஈழமுரசு, ஈழநாதம், சஞ்சீவி, வாரமுரசொலி ஆகிய பத்திரிகைகளிலும் மல்லிகை, சிரித்திரன், வெளிச்சம், உள்ளம், ஆதாரம் முதலானசஞ்சிகைகளிலும் சிறுகதைகளைப் படைத்தவர் ஆவார். இச்சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்தகுறிப்பிட்டசிறுகதைகளைத் தொகுத்து"வெட்டுமுகம்","என்னுடையதும் அம்மாவின்னுடையதும்", "மணல்வெளிஅரங்கு" என்னும் பெயரில் சிறுகதைத் தொகுப்புக்களாகவும் வெளியிட்டார். இனப்பிரச்சினையின் கொடுநிலைச் சூழலில் மக்கள் எதிர்கொண்ட இன்னல்களைசிறுகதைகளாகப் பதிவுசெய்த இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் சாதிமுறை,சீதனப்பிரச்சினைகளால் மனிதன் எதிர்கொண்ட அவலங்களையும் சித்திரித்தார். இவருடைய வெட்டுமுகம் சிறுகதை மனிதசமுதாயத்தின் குறுக்குவெட்டுமுகமேஆகும். இத்தொகுப்பில் இடம் பெறும் 'கோஷமும் வேஷமும்','ஆரோகணம் அவரோகணம்', 'முகமடிமனிதர்கள்','குட்டையும் மட்டைகளும்' முதலான சிறுகதைகள் போலிமுகங்களுடன் சமூகத்தினைச் சுரண்டிவாழும் மனிதர்களின் அந்தரங்கவாழ்வைச் சித்திரிக்கின்றன. சமயம்,கலைமுதலானபண்பாட்டுசிறைவுகளின் மேலெழுகைகளில்

மனிதநேயம் தொலைக்கப்பட்ட நிகழ்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டுபடைக்கப்பட்ட இக்கதைகயள் யாழ்ப்பாண மாந்தரின் கோணல் பக்கங்களைவெளிப்படுத்தும் நோக்கில் அமைந்துள்ளன. 'சேர்ந்தோம் வாழ்ந்திடுவோம்' சிறுகதை நடைமுறைச் சீதனமுறைகளால் அழிவுண்டு நலிவுற்றபெண்ணின் மனவுணர்வுகளையும் 'எந்தையும் தாயும்'; வீட்டைமட்டுமல்ல' சிறுகதைகள் யுத்த நெருக்கடிக்குள் சிக்குண்டுபாதுகாப்பற்றசூழலில் அவலவாழ்வு மக்களின் யதார்த்தநிலையையும் சுட்டிநிற்கிறது. 1988-1989 காலப்பகுதியில் கட்டாய இராணுவ ஆட்சேர்ப்புக்காக சிறைப்பிடிக்கப்பட்டும்தம் பிள்ளைகளை இழந்துதவிக்கும் பெற்றோரின் அவலவாழ்வை'என்றும் மடியும்'என்னும் சிறுகதையும் வெளிநாட்டில் பிள்ளைஎன்றாலும் வேலிச்சண்டை தீராது என்பதை'காணிக் குவேலியுண்டு'என்னும் சிறுகதையும் விளக்கி நிற்கிறது.

1985 முதல் 1994 வரைஈழத்தில் தமிழ் மக்கள் எதிர் கொண்டபிரத்தியட்சமாற்றத் தைவெளிப்படுத்திநிற்கும் தொகுப்பே"என்னுடையதும் அம்மாவிலுடையதும்". 'நல்லமேய் போனும்' தொடங்கி'காட்சி மாற்றம்' ஈறாகபதினான்கு சிறுகதைகளைஉள்ளடக்கிய இத்தொகுப்பில் இடம் பெறும் சிறுகதைகள் வாழ்க்கைச் சிதறுகையில் ஏற்படும் மனோ விம்பங்களின் மாறுதல்களைவெளிப்படுத்திநிற்கிறது. 'இவருடைய" மணல் வெளிஅரங்கு"அக்டோபர் 1995 ஆம் ஆண்டுக்கும் 2000ஆம் ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்டகாலத்தில் எழுதப்பட்டகதைகளாகும். இடம்பெயர்வுக்குள்ளும் யுத்தநெருக்கடிக் கடிக்குள்ளும் முகம் கொண்டமக்களின் பேரவலமே இத்தொகுப்பாகும். உயிர் அச்சுறுத்தல்,யுத்தசன்னதத்துக்குள் சிக்குண்டு அழிவுண்டதேசம், அகதியாகி அல்லப்பட்டு இருக்க இடமின்றிதிரியும் மக்கள் எனவிரியும் இத்தொகுப்புக்காயம் பட்டமக்களின் கண்ணீரைக்

எழுதமுடியாத கதை

கதையாக எடுத்துரைக்கிறது. இவருடைய நான்காவதும் இறுதியுமான சிறுகதைத் தொகுப்பு மருத்துவர்களின் மரணம் ஆகும். இனிய தோழியும் மனைவியுமான இராஜநாயகிக்கு இத்தொகுப்பைக் காணிக்கை ஆக்கியுள்ளார். இந்நூலில் ஆசிரியரால் எழுதப்பட்ட பத்து சிறுகதைகள் இடம்பெறுகின்றன. மருத்துவர்களின் கவலையீனத்தால் அநியாயமாகக் கொள்ளப்படுகின்ற மரணங்களை முன்வைத்து பேசும் தொகுப்பாகும். மனைவியின் இழப்பை அிட்டமாகப் பதிவுசெய்யும் சிறுகதையாக இக்கதை விளங்குகிறது. மனித வாழ்வின் பொய் தோற்றங்களை வெளிப்படுத்தும் 'அட' சிறுகதையும் ஈழத்தின் சமகால வாழ்வைப் பதிவுசெய்கிறது. பெண்ணின் வாழ்வில் ஏற்படும் மனோநிலைசார்ந்த சிக்கல்களை வெளிப்படுத்தும் "வாழ்தல்" சிறுகதை பெண்ணியநோக்கில் கட்டமையும் சிறுகதையாகும். சிறுகதை, விமர்சனம், பத்திரிகையாசிரியர் எனப் பன்முகதளங்களில் இயங்கிய சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் நெருக்கடியான சூழலிலும் கொண்ட நோக்கில் இருந்துவழுவாத கொள்கைப் பற்றுறுதி கொண்டவராகவே இருந்தார். அன்புநேசம் மிகுந்த அவ்வுள்ளம் எம்மை விட்டுப் பிரிந்து சென்றாலும் நேயமுள்ள ஒவ்வொரு ஈழத்தமிழனின் உள்ளத்திலும் எங்கோ ஒரு மூலையில் இக்கலைஞன் வாழ்ந்து கொண்டே இருப்பான். ●

**“சிவா எழுதென்று கேட்க யாரும்
இருப்பார்களா?”**

**“சிவா எழுது” நீங்களே
உள்ளுணர்வாய்.....**

- த.சிவகுமாரன் -

நல்ல நிறைவாக அமைந்து விட்டதாகவும் நண்பர்கள் கூறியிருந்தார்கள். நீங்கள் வருவீர்கள் என்ற எதிர்பார்ப்புடன் சில நாட்கள் மட்டுந்தான் இருக்க முடிந்தது. நீங்கள் வளர்த்த சந்ததியினர் பட்டியலில் நானும் இடம் பெற்று விட்டேன்.

“சிவா! உங்களின் நாடகங்களை ஒருக்கா நான் பார்க்க வேண்டும். இரவில் நான் வெளிக்கிட மாட்டேன்” நானும் அதை மகிழ்ச்சி வெளிப்பட ஏற்று இயங்கி வந்தேன். முயற்சி செய்தேன். நாடகப் பரம்பரையினரிடம் ஒருக்கா காட்டினால் அவர்களின் ஆசீர்வாதமும் எமது குழுவினருக்குக் கிட்டிவிடும் என்ற உற்சாகத்துடன் முயன்று கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அண்ணை இன்னும் எமது நாடகங்கள் பற்றிக் கேள்விப்பட்டது மட்டும் தான் உண்மை. இனியார் கேட்கப் புரோகின்றார்கள். பார்க்க வேணும் என்று கேட்டாலும் எழுதென்று கேட்க யாரும் இருப்பார்களா? நீங்களே உள்ளுணர்வாய் இருக்கப் பிரார்த்திக்கின்றேன். ●

செந்திமுடியாக்
கதை

செந்தியண்ணை மனிதத்தின் மாண்பு

- யாத்ரிகன் -

“யாத்ரிகன் அந்தப் படம் எல்லாம் நல்லா வந்திருக்கு” என்று தனக்குரிய புன்னகை யோடு செந்தி அண்ணை கேட்கின்ற பொழுது ஏதோ சாதித்ததைப் போல ஒரு பிரமை.

தந்தைக்கே உரித்தான அம்சங்களுடன் மற்றவர்களை வழிநடத்தும் பாங்கு வெகு அலாதியானது. அண்ணை என்று அவரை விளிக்கின்ற பொழுது ஆத்மார்த்தமாக உணர்வுகள் பரிமாறப்படுவதனை உணர்ந்திருக்கின்றேன். அவரது பட்டறையில் வளர்ந்தவர்கள் அவரால் வளர்க்கப்பட்டவர்கள் இன்றும் பெயர் சொல்லும் இலக்கியவாதிகளாக உள்ளனர்.

செந்தி அண்ணை, இலக்கியவாதியாக அறியப்பட்ட போதிலும், இனவிடுதலைக்காக தூணாக நின்ற செயற்பட்டதனை மறுக்க முடியாது. பல மண்ணின் மறவர்களின் ஆலோசனைக் கூடமாகவும், வீடும் இருந்தது. அவர்பால் என்றைக்கும் மரியாதையினை ஏற்படுத்தும்.

அவரது விடுதலைப் பணிகளையும் இனம் சார்ந்த சேவைகளையும் அவரோடு தொடர்பு கொண்டிருந்த வீரர்களுக்கும், மரணித்துப் போன வீரர்களுக்கு குமே அதன் காத்திரம் புரிந்திருக்கும். அவரது வீடு ஒரு அறிவுப் பாசறை, என்றோ ஒரு நாள் அவரது தியாகங்களையும், இனத்திற்காக அவர் ஆற்றிய பணிகளையும் யாரோ ஒருவர் எழுத்தில் வடிப்பர். அப்பொழுது செந்தியண்ணை இன்னும் எட்டாத உயரத்தில் வைத்து மதிக்கப்படுவார்.

தவிர, ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தின் இலக்கிய, எழுத்தாளர் பக்கங்களில் இணுவையுர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதனைத் தவிர்த்து ஈழ இலக்கிய வரலாற்றை எழுதி விட முடியாது. சிறுகதைகளில் அவர் கதை சொல்லும் பாங்கு வெகு அலாதியானது. யதார்த்தங்களை கலைச் சிறப்புக்களுடன் கதையாக்கி மொழிதலில் லாவகம் மிக்கவர்.

அவரது அரசசேவை தவிர்த்தே செந்தியண்கையைப் பார்க்கிறேன். கிளிநொச்சி யிலும், புதுக்குடியிருப்பிலும் பலமுறை அவரது வீட்டிற்கு கடமை நிமித்தமாகவும், இலக்கியம் தொடர்பாகவும் சென்று வந்த சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் அவரது புன்னகையே வரவேற்பு மொழியாக வரவேற்கும்.

திருச்செந்திநாதண்கைக்கு வாய்த்த இராஜநாயகி அக்கா அவரின் வரமாகும். இரண்டுபேரும் ஒன்றாக அமர்ந்தே நிறையக் கதைப்பார்கள்.

செந்தியண்கை, இலக்கியம், அரசியல் என்பவற்றுக்கு அப்பால் ஒரு நல்ல மனிதர். இன்றளவும் வயது வேறுபாடின்றி நண்பர்களைக் கொண்டிருக்கும் மனிதநேயத்திற்குச் சொந்தக்காரர். சமநேரத்தில் பல பரிமாணங்களின் ஊடே பயணித்துக் கொண்டிருந்தவர்.

மரணம் சில மனிதர்களைத் தான் காலாகாலத்துக்கும் வாழ வைத்துக் கொண்டிருக்கும். அந்தச் சிலருள் இணுவையுள் சிதம்பரத்திருச்செந்திநாதன் அண்கையையும் காலம் வாழ வைத்துக் கொண்டிருக்கும். ●

மனமுயர் அழகு மன்னன்

- ஓவியர் சு.ராஜன் -

“பாரதி சொன்ன மாதிரி சிறுமை கண்டு பொங்குகிற ஒரு இயல்பு படைப்பாளிக்கு இருக்க வேண்டுமென்று நம்புகிறவன் நான். அந்த உணர்வு தான் எங்களுக்கு எப்பவும் செயற்பாடாயிருக்கும். இலக்கியத்தின் செல்நெறியும் அது தானெண்டு நம்பறன்” என்று நேர்காணலில் கூறியவர் தான் நண்பர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்.

1984ம் ஆண்டு தமிழர் கலாசாரப் பேரவையில் இலக்கியத் துறையில் சங்கமித்தவர். சிறுகதை, பத்திரிகை விமர்சனம், நாடகம் என ஈழத்து படைப்பிலகில் பலதுறை ஆளுமை மிக்கவராக விளங்கியவர். இவரது தனியழகு முகத்தில் மட்டுமல்ல உள்ளத்திலும் தான். எக்கருத்தியையும் முகத்துநேரே பேசுபவர்,

எழுதமுடியாத கதை

துணிந்து எழுதுபவர். இவருடைய இந்த உயரிய பண்பினை பல தடவை பலருக்குத் தெரிவித்திருக்கிறேன். தான் மட்டும் வாழாது தன் துறைசார் படைப்பாளிகளையும் கலையுலகிற்கு உட்கொண்டு சென்று அவர்களின் வளர்ச்சிக்கும், மேம்பாட்டிற்கும் அயராது பாடுபட்டு நட்புரிமையுடன் கொண்டு சென்றவைகள் என்னால் இன்றும் நினைவு கொள்ள வைக்கிறது. இப்பெரும் கலைஞன் எதை எழுதினானோ அதைக்கேட்க தானும் வாழ்ந்து காட்டியவன். அவரது படைப்புக்கள் பலவற்றிற்கு படம் வரைந்து தரும்படி உரிமையுடன் கேட்டு, பார்த்து ரசித்து தன் ரசனையை முகத்தின் (புன்சிரிப்புடன்) உணர்வுடன் காட்டுவது கண்முன் நிற்கிறது. தனது கருத்துக்களை மனம் திறந்து கதைத்து பழகிற தன்மை பலரிடம் காணப்படுவ தில்லை. மாறாக கலைஞர்களின் படைப்புக்களை ரசித்துப் பாராட்டி உற்சாகப் படுத்தும் உயரிய குணம் இவருடையது.

எழுதத் தொடங்கி மூன்று சகாப்தங்களைக் கடந்து விட்ட பின்னரும் இன்று வரை குடத்திலிட்ட விளக்காக ஆரவாரமின்றி, அணையாத தீபமாக இன்றும் இருப்பவர். இவரின் வாழ்வியலுக்கும், எழுத்துக்குமிடையிலான பிணைப்பை ஓவியன் என்ற முறையில் பதிய வேண்டிய அவசியமில்லை என்பதனை அனைத்து மக்களும் கலைஞர்களும் ஏற்றுக் கொள்வார்கள். இருப்பினும் எம் போன்ற கலைஞர்களுக்கு இத்தகைய ஒரு நிதர்சன விமர்சகன் இல்லையே என்பதனை எண்ணும் போது வடிகின்றன வர்ணங்கள் கண்ணீர் களிக்கலாக!

அன்னாரின் பிரிவால் வாடும் அனைத்துள்ளங்களுக்கும் எனது ஆழ்ந்த அனுதாபங்களைத் தெரிவித்து, அவரின் ஆன்மா சாந்தியடைய இறைவனைப் பிரார்த்திக்கிறேன். ●

நினைவுள் உயிர்த்திருப்பார்

- டானியல் செளந்திரன் -

திருச்செந்திநாநனின் கலை இலக்கியம் தொடர்பான
மதிப்பீடுகள் ஏற்கனவே எழுகலை இலக்கியப் பேரவையினால்
“பதிவும் பகிர்வும்” எனும் புத்தகத்தில் பேராசிரியர்கள்,

எழுதிமுடியாத கதை

ஊடகவியலாளர்கள், கலை இலக்கியவாதிகள், நெருங்கிய நண்பர்கள் பலரும் ஓரவுக்கு முழுமையாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள். பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்திருக்கின்றன. இதை விடுத்து திருச்செந்திநாதனைப் பற்றிய அபிப்பிராயங்கள், புரிதல்கள், அவதானிப்புக்கள் இன்னும் என் மனதில் பதிந்திருக்கும் நினைவுகளை பதிவு செய்வதில் நிறைவு கொள்கின்றேன்.

வாழ்க்கை பல அற்புதமான மனிதர்களைச் சந்தித்துக் கதைக்கும் வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது. அதில் சிலர் மட்டுமே நம்பிக்கையோடு, உறுதியான வலிமையோடு தானும் வாழ்ந்து மற்றவர்களிடமும் அதை விதைத்து விட்டுச் செல்கின்றனர். அந்தச் சிலரில் திருச்செந்திநாதனைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியும். கலை இலக்கியத் துறையில் வித்தியாச மான மனிதர், சிறந்த ஆளுமையும் அழுத்தமான, நேர்மையான பேச்சும், தன்னடக்கமும், இன விடுதலைக்கான இலட்சியப்பற்றும் எப்போதும் இவரிடத்தில் காணும் பொதுவான செயற்பாடுகள்.

திருச்செந்திநாதன் கொழும்பு மருத்துவமனையில் சிகிச்சை பெற்றுக் கொண்டிருந்த வேளை அவரோடு அதிகமாகத் தொலைபேசி மூலம் உடல் நலம் எப்படியிருக்கின்றது என்பதைக் கேட்பதுண்டு.

கதைக்கும் ஒவ்வொரு தடவையும் வாழ்தலில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையைக் கொண்டு செல்வார். ஒன்றுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம். மிக விரைவில் வீட்டுக்கு வருவேன். அங்கு வந்து என்னைப் பார்க்கலாம் என்றார் ஆனால் நடந்தது வேறு. உயிரோடு பார்க்க ஆவலாக இருந்த எமக்கு விரைவான மரணச் செய்தியாக நினைத்துப் பார்க்க முடியாத மனவலியோடு பெருந்துக்கம் நெஞ்சை அடைத்துக் கொண்டது.

அவருடைய இந்த இழப்பு எளிதாக மறக்கக் கூடியது அல்ல. நினைவுகள் மட்டும் அழியாது தடம் பதித்து நீண்ட காலம் வாழும் திருச்செந்திநாதன் எழுத்துலகில் சாதித்ததை விட நல்ல மனிதர்களின் பெருங்கூட்டத்தின் அன்பையும், உயர்ந்த நட்பையும் சம்பாதித்திருக்க கின்றார். சரியான நேரத்தில் நேர்த்தியாகக் கையாள்வதிலும், நேரந்தவறாமையே என்பதும் முக்கிய கடமையாக அவருக்கிருக்கும். அநாவசியமாக நேரத்தை வீணடிக்க மாட்டார். என்னை சந்திப்பதானால் முன்னதாக தொலைபேசி மூலம் எத்தனை மணிக்கு வருவேன் என்று சொல்லி விட்டுத் தான் வருவார். சரியாக அந்த நேரத்திற்குள் என்னை வந்து சந்தித்து விடுவார். கதைக்கும் குறுகிய நேரத்திற்குள் சினிமா, அரசியல், இலக்கியம் போன்றவை பேசப்பொருளாக இருக்கும்.

திருச்செந்திநாதன் எனக்கு நெருங்கிய நண்பர் மட்டுமல்ல எனது மூத்த அண்ணா டானியல் அன்ரனிக்கும் நெருங்கிய நண்பராக இருந்திருக்கிறார். இருவரும் இலக்கியத்துறையில் ஒரே காலத்தில் எழுத்தத் தொடங்கியவர்கள் என்று நினைக்கின்றேன். அண்ணாவின் இறுதிக்காலம் வரை (1993) திருச்செந்தி நாதனோடு உயரிய நட்பைப் பேணி வந்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இப்போது இவர்கள் இருவரும் உயிரோடு இல்லையென்பது நெஞ்சில் கனத்த இருளாக இருக்கின்றது.

இவர்கள் இருவரின் வெற்றிடத்திற்கும் யாரை வைத்துப் பார்க்க முடியும்? நட்புடன் கூடிப் பழகிப் பிரியும் வாழ்க்கையை எப்போது இனிக் காண்போமென வருந்தி நினைக்க வேண்டியதாகப் போய்விடுமா? இல்லையெல் அவர்களுடைய திறன் படைத்த இலக்கியப் படைப்புக்கள் உயிர்ப்புடன் எழுந்து நின்று எங்களை நினைவு கொள்ள வைத்துவிடுமா?

செந்தமிழியல்
கதை

வாழ்வின் வழிகாட்டி

- மு.கோமகன் -

மதிப்பிற்குரிய ஆசிரியர் திரு. திருச்செந்திநாதன் அவர்களது மறைவுச்செய்தியை என்மனம் ஏற்க மறுத்தது. அந்த செய்தி பொய்யாகி விடவேண்டும் எனும் எனது வேண்டுகைகள் பொய்த்துப்போனது. என்னுள்ளே மாறுதல்களை ஏற்படுத்தி எனக்கு வழிகாட்டியாகியாக விளங்கிய உன்னதமானவரை நிரந்தரமாய் பிரிவதென்பது மிகவும் வேதனையான விடயம். மனிதம் மரணித்துக் கொண்டிருக்கும் இன்றைய சமூகத்தில் மானுடநேயம்மிக்க ஒரு கலைஞனை இழந்து விடுவதென்பது சமூகத்திற்கான மிகப்பெரிய இழப்பு. ஆசிரியர் அவர்கள் உயரிய

தமிழ் தேசியப்பற்றாளர் தமிழ் தேசியப்பற்று எனும் பிடியிலிருந்து துளியும் விலகாது இறுதி வரை எழுதியஈழத்தின் பெருமைக்குரிய இலக்கியப் படைப்பாளி.

இலக்கியத்தை சமூக சிந்தனைக்கான கருவியாக கையாளத் தெரிந்த அவர் தமிழ் பண்பாடு அடுத்த தலைமுறைக்கு சரியான முறையில் கடத்தப்பட வேண்டும் என்ற கொள்கையுடன் முனைப்போடு செயற்பட்டு இலக்கிய படைப்பாளிகளுக்கு தனித்துவம்மிக்க வழிகாட்டியாக விளங்கியவர். அவரோடு பழகக்கிடைத்த நாட்கள் பசுமையானவை. அவர் மிகச்சிறந்த இலக்கிய கர்த்தா என்பதற்கும் அப்பால் பல இலக்கிய படைப்பாளிகளை தோற்றுவித்த பெருந்தகை.

அவரிடத்தே மாறுபட்ட வாழ்வியல் திருப்தி காணப்பட்டது. அதுவே இலக்கிய படைப்பாளிகளை உருவாக்கி காணும் ஆனந்தம் அவரது அத்தகைய மன உணர்வு அவரை சேர்ந்தவர்களை மிகச்சிறந்த படைப்பாளிகளாக கியது. வெளிப்படைபுகழுக்கு ஆசைப்படாத அவர் என் வாழ்வின் பல செயற்பாடுகளுக்கு முன்மாதிரியாக விளங்கியிருக்கிறார் என்பதில் நான் பெருமையடைகிறேன்.

நான் அரசியல் கைதியாகச்சிறையில் இருந்தபோது சின்னதாய் கிறுக்கத்தொடங்கிய என் கவிதை புனையும் ஆசையை ஆற்றலாக்கி என் கையையும் படைப்பாளியாக்கிய பெருமை அவரையும் சாரும். என் கவிதைத்தொகுதியை நூலுருவாக்க வேண்டும் எனும் வேட்கையை என்னுள்ளே விகைத்த அவரது அணிந்துரையுடன் என் கவிதைப்படைப்பு வெளிவர வேண்டும்

செந்தமிழியல் கதை

என்ற எனது விருப்பம் காலத்தின் தீர்ப்பால் நிறைவேறாமலேயே போய்விட்டது.

ஆசிரியர் அவர்கள் முள்ளிவாய்க்கால் இழப்பின் வலியை இறுதி வரைதன்நெஞ்சிலே மௌனமாக சுமந்து கொண்டிருந்தார். யுத்த நெருக்கடிகளுக்குள் அகப்பட்டு சின்னாபின்னமாகிப்போன தமிழர் வாழ்வை பற்றிய கழிவிரக்கமும் உணர்வுகளின் சிதறலாய் வெளிப்படும் மனிதத்துயரங்களும் அவரது படைப்பு இலக்கியங்களில் இழப்பின் வலியை சுமந்து செல்வதை காணமுடியும் இலக்கியத்தை சமூக சிந்தனைக்கான கருவியாக கையாளத் தெரிந்தவர் இவரது படைப்புக்களில் நான் பொதுபணிகளில் அர்பணிப்புடன் செயற்படுவதற்குஇவரும் ஒருவழிகாட்டியாக இருந்திருக்கிறார். அரசு பணியாளராக இருந்த போதிலும் தன் கடமையை சரிவரச்செய்த நேர்மையாளன்.

மற்றவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாய் விளங்கிய அமரர் திருசெந்திநாதன் அவர்களுக்கு எப்போதும் வழித்துணையாய் இருந்த அவரது துணைவியாரின் மரணம் அவருக்கு ஏற்பட்ட மிகப் பெரிய இழப்பு மருத்துவர்களின் மரணம் எனும் அவரது நூல் அந்த இழப்பின் வலியை வேதனையோடு வெளிப்படுத்துகின்றது.

வெளிச்சத்தின் ஆசிரியராய் கலை இலக்கியவட்ட போசகராய் எத்தனையோ வழிகளில் இலக்கிய பணிபுரிந்த ஆசிரியர் அவர்கள் தமிழ் தேசத்தில் எப்போதும் வாழ்ந்து கொண்டே இருப்பார். அவரது சிந்தனை சிதறல்களில் உருவாகிய படைப்பாளிகள் வாழும் வரை தமிழ் தேசத்தில் தமிழர் மனங்களில் அவர் வாழ்ந்து கொண்டே இருப்பார்.

(சிறுகதை)

கூத்து

- உடுவில் அரவிந்தன் -

இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் அண்ணன். என்னுடைய சிறுபிராயத்தில் மனதிலே பதிந்தது அவருடைய நீண்ட பெயர்தான். தொண்ணூறுகளின் ஆரம்பத்தில் மானிப்பாய்வீதி, உடுவிலிலுள்ள வீட்டில் ஒருவனாகப் பழகிய நினைவுகள் நீளக்கிடக்கின்றன. அவருடைய சகோதரர்கள் என்னுடைய நண்பர்கள். அவர் பார்ப்பதற்கு வசீகரமானவர். ஆடைகளை எப்போதும் நேர்த்தியாக அணிந்துகொள்வார். அவருடன் பொருண்மிய மேம்பாட்டு நிறுவனத்தில் சிலகாலம் பணியாற்றிய அனுபவங்கள் பசுமையாகவுள்ளன.

அவர் கடந்தவருடம் என்னுடைய 'பாழ்வெளி' சிறுகதைத்தொகுதி வெளியீட்டுவிழாவுக்குத் தலைமை தாங்கி நடாத்தினார். அதனை அவருக்கு நானளித்த மானசீக மதிப்பென்றே கருதுகின்றேன். ஞாயிறு சூரியகாந்தியில் பாழ்வெளியைப்பற்றிய குறிப்புரையில் தனக்கு மிகவும் பிடித்தமானதென்று சொல்லி என்னுரையின் ஒரு பகுதியைப் பெரிதாக்கி வெளியிட்டிருந்தார். அதுதான் அவருடைய மாறாத இயல்பு.

இச்சிறுகதையைத் தளவாசல் சஞ்சிகைக்கென்று அவர் கேட்டமைக்காக எழுதியனுப்பினேன். ஆனால், தளவாசல் மீண்டும் திறப்பதற்குமுன்னரே அவருடைய பயணம் நிறைவடைந்துவிட்டது. ஆயினும், அவரைப்போன்று சமரசங்களுக்குட்படாதவர்களின் இலட்சியவாழ்வை ஓரளவுக்கேனும் பிரதிபலிப்பதாக இதை எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

எழுதிமுடியாத கதை

திரை விலகுகின்றது. ஆர்மோனியத்தின் சீராண வாசிப்பு மெதுவாக மேலெழுகிறது. மேடையின் ஒருமுலையில் சிதை நெருப்பு எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. அவன் நீண்டவாளை ஏந்தியபடி நிற்கிறான். அவனுடைய இடுப்பில் கறுப்புநிறமான துணியொன்று சுற்றப்பட்டிருக்கிறது. மேலாடையால் மறைக்கப்படாத உடலில் அழுக்கு ஒட்டியிருப்பது தெரிகிறது. அவனுடைய முகத்தில் எந்தவித சலனமுமில்லை. அவனுக்கு முன்னால் ஓர் இளம்பெண் தலைவிரி கோலமாக அமர்ந்திருக்கிறாள். அவள் இடையிடையே விம்மியழுகிறாள். சற்றுத்தள்ளி ஒரு சிறுவனின் பிணம் மரக்கூட்டைகளின்மீது வைக்கப்பட்டுள்ளது. மேடையின் வலப்பக்கத்தில் மூன்று காவலர்கள் ஈட்டிகளை ஏந்தியபடி விறைப் பாக நிற்கிறார்கள்.

“ம்! நடக்கட்டும்!” தலைமைக்காவலன் உத்தரவிடுகிறான். ஆர்மோனியமும், தபேலாவும் மாறிமாறி ஒலிக்கின்றன. அவன் வாளை ஓங்குகிறான். அப்போது அந்தக்குரல் உரத்துக்கேட்கிறது. “சற்றுப் பொறு!”

அவன் வாளை உயர்த்தியபடியே திரும்பிப் பார்க்கிறான். காவியுடையணிந்த முனிவரொருவர் முன்னோக்கி வருகிறார். அவருடைய நீண்டதாடி வெண்மையாகப் பளிச்சிடுகிறது. ஒரு கையிலே கமண்டலமும், மறுகையிலே கவடுமாக கம்பீரத்துடன் நடந்து வருகிறார். அவன் வாளைத் தரையில் வைத்துவிட்டு முனிவரைப் பணிகிறான். சூழ்ந்துநின்ற காவலர்களும் அவரை வணங்குகிறார்கள்.

அவர் சூழ்நிலையை அவதானிக்கிறார். அவருடைய ஓரப்பார்வை அந்தப் பெண்ணையும், பிணமாகக் கிடக்கும் சிறுவனையும் உரசித் திரும்புகிறது. முகத்தில் மந்தகாசம் விரிகிறது.

“மகனே! ஏன் இவ்வளவு துன்பப்படுகின்றாய்? அற்பமான விடயமொன்றுக்காக நீ இழந்தவை மிகவும் அதிகம் அல்லவா?” அவர் தாடியை வருடியபடி சொல்கிறார்.

“நான் அற்பமான விடயமாக கருதவில்லை சுவாமி. அது

எங்களுடைய உயர்ந்த இலட்சியம்” அவன் பணிவாகப் பதிலளிக்கிறான்.

“இலட்சியமா? நன்றாகச் சிந்தித்துப் பார். உனது பிடிவாதத்தினால் எத்தனைபேர் பாதிக்கப்பட்டுள் ளார்கள் தெரியுமா? உன் மகன் என்ன பாவம் செய்தான்? உன்னுடைய வறட்டுத்தனமான கொள் ளகையப்பற்றி அவனுக்கு என்ன தெரியும்?” முனிவரின் குரலில் ஏளனம் தொனிக்கிறது.

“சுவாமிகள் என்னை மன்னித்தருளவேண்டும். தாங்கள் அறியாதது எதுவுமில்லை? இந்தக் கொள்கை தனியே எனக்குமட்டும் உரியதன்று. இது எங்கள் மக்களுக்கான அறம். ஓர் உன்னத வாழ்வுக்கான கருவி. இதிலிருந்து வழுவது ஏற்படையதாகாது” அதைக்கேட்டதும் முனிவரின் முகம் கோபத்தில் மின்னுகிறது. செந்நிறமான ஒளி அவருடைய முகத் தின்மேல் விழுத்தப்படுகிறது. அந்த உணர்ச்சியை மேலும் வெளிக்காட்டுவதுபோலத் தபோலாவின் ஓசை உச்சமாக எழுகிறது. அவர் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்கிறார்.

“ஐதோ பார்! எனக்கு வேறொன்றும் தேவையில்லை. உன்னுடைய இலட்சியத்தைக் கைவிட்டு என் வழிக்குத் திரும்புகிறேனென்று ஒரேயொரு வார்த்தை கூறு. நீ இழந்தவையெல்லாம் திரும்பவும் உன் வசமாகும்” அவனிடம் யாசிப்பதைப்போலக் கேட்கிறார்.

“எந்தநிலை ஏற்பட்டாலும் சொல் தவறாமட்டோம் ஐயனே!” அவன் உறுதியாகச் சொல்கிறான்.

முனிவரின் முகம் இருள்கிறது. அவர் அவமானத்துடன் தலையைக் குனிந்துகொள்கிறார்.

இப்போது அவன் நிமிர்ந்து நிற்கிறான். முகத்திலே உண்மையும், ஓர்மமும் சுடர்விடுகின்றன. அவனுடைய கரம் வாளை ஒங்குகின்றது. அந்த வாள் அவளுடைய கழுத்தைநோக்கி மிக வேகமாக இறங்குகிறது.

!!!

“சபா ! சபா !”

அவன் திருக்கிட்டு விழித்துக்கொள்கிறான். அவனுடைய உடல் வியர்வையில் நனைந்திருக்கிறது. கண்கள் மிரட்சியுடன் அங்குமிங்கும் அலைகின்றன. மயானம், சிறுவனின் பிணம், முனிவர், மனைவி, காவலர்கள் என்று யாருமேயில்லை. வீட்டுக்கூரையிலுள்ள நீக்கல்களுக்கடாகச் சூரியனின் கதிர்கள் மட்டும் அறைக்குள் நுழைந்திருக்கின்றன.

சபா பதற்றத்துடன் ஓடிவருகிறாள்.

“என்னப்பா செய்யுது?”

அவளைப் பார்த்ததும் அவனுக்குள் நிம்மதியுணர்வு. அவனுடைய கண்கள் சபாவின் கழுத்தை அவதானிக்கின்றன.

“கனவு கண்டனீங்களே?” சபா அவனுடைய நெஞ்சைத் தடவிக்கொடுக்கிறாள்.

உண்மையில் அவன் கண்டது கனவல்ல. அவனுடைய கலைவாழ்வின் ஒவ்வொரு கணப்பொழுதையும் உயிர்ப்புள்ளதாக மாற்றிய மயானகாண்டம். அவனை இயக்குகின்ற மகாசக்தி.

அவள் துணியொன்றை எடுத்தது வியர்வையைத் துடைத்துவிடுகிறாள். பின்னர் தலையணையை எடுத்து ஓரமாகப் போடுகிறாள்.

“வெளியிலை வந்து இருங்கோ. குடிக்க ஏதாவது தாறன்” சளியைத் துப்புவதற்காகத் அவனுடைய தலைமாட்டில் வைக்கப்பட்டிருந்த பேனியை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே செல்கிறாள்.

“சபா பெண்ணிவள்! எனக்காக எவ்வளவு சிரமப்படுகிறாள்!” சபாவை நினைக்கும்போது அவனுக்குள் இரக்கமும், காதலும் கசிகின்றன.

அவன் மெதுவாக எழுந்து வெளியே வருகிறான். வெயில் கண்களைக் கூசவைக்கிறது. திண்ணை யிலே சுருண்டு படுத்திருந்த குட்டைநாய் அவனைக் கண்டதும் இறங்கியோடுகிறது. அவன்

மெதுவாக அமர்ந்துகொள்கிறான். இருமல் அவனைத் திரும்பவும் கொல்கிறது. சிரமப்பட்டு இருமியவன் சளியைச் சுவரோரமாகத் துப்புகிறான். குசினிக்குள் தேநீர் கலக்கும் சத்தம் கேட்கிறது. சுபா தேநீரை வைத்துவிட்டுப் போகிறாள். இனிப்பில்லாத வெறுந்தேநீர் கூடாகத் தொண்டைக் குள் இறங்குகிறது. தேநீரைக் குடித்ததும் இலேசான உற்சாகம் பரவுவதை அவனால் அனுபவிக்க முடிகிறது. சுவரிலே நன்றாகச் சாய்ந்துகொள்கிறான். அவனுடைய கண்கள் மீண்டும் கனவுலகிலே சஞ்சரிக்கத்தொடங்குகின்றன.

!!!

அவனொரு இசைநாடகக்காரன். சங்கீதத்தை முறைப்படி படிக்காவிட்டாலும் கேள்விஞானமும், நன்றாகப் பாடக்கூடிய திறமையும் அவனிடம் இயல்பாகவே அமைந்திருந்தன. சிறுவயதில் நடிகமணி வைரமுத்துவின் நாடகங்களில் பித்துப்பிடித்து அலைந்திருக்கிறான். அரிச்சந்திரன் மயான காண்டம், சத்தியவான் சாவித்திரி, காத்தவராயன்கூத்து எல்லாம் அவனுக்கு மனப்பாடம். நாடகப் பாடல்களை வீட்டில்வந்து உரத்துப் பாடித் தந்தையிடம் அடிவாங்கியதுண்டு. ஆனாலும், அவனால் அந்தப் பித்திலிருந்து விடுபடமுடியவில்லை. அவன் வளரவளர அதுவொரு வெறியாகவே மாறத்தொடங்கி யிருந்தது.

தொண்ணூறுகளின் முற்பகுதியில் கலைபண்பாட்டுக்கழகம் அவனை முழுமையாகத் தத்தெடுத்துக் கொண்டது. அவன் ஒப்பற்ற பெருங்கலைஞனாக மாறினான். அவனது உயர்ந்த தோற்றமும், சிவந்த நிறமும், எந்தவேடம் போட்டாலும் பொருந்தக்கூடிய முகவெட்டும் பார்ப்பவர்களை இலகுவில் கவர்ந்தன. அவனுடைய காந்தக் குரல் ஒலிக்காத இடங்களேயில்லை என்று சொல்லுமளவுக்கு மக்கள் மத்தியில் பிரபலமாகிப்போனான். அந்தக்காலத்திலேதான் சுபா அறிமுகமானாள். நகர்ப்புறப் பெண்கள் பாடசாலையொன்றில் உயர்தர வகுப்புப் படித்துக்கொண்டிருந்த

எழுதிமுடியாத கதை

அவள், தன்னுடைய காதலை வெளிப்படுத்தியபோது அவனால் மறுக்கமுடியவில்லை. அவளுடைய பெரிய விழிகளும், நீண்ட இரட்டைப்பின்னல்களும் அவனைக் கட்டிப்போட்டன. சபா தன்னுடைய வீட்டாரின் பலத்த எதிர்ப்புகளுக்கு மத்தியிலும் அவனைத் தேடிவந்து இணைந்துகொண்டாள். அந்தப் புதுவாழ்வு அவனுக்குள் ஓர் உத்வேகத்தை ஏற்படுத்தி யிருந்தது.

மானிப்பாயில் நடந்த முத்தமிழ்விழாவில் அரங்கேறிய மயானகாண்டம் இசைநாடகத்தில் அவன் பாடியபோது சபையே கட்டுண்டுக்கிடந்தது. அன்று அவன் அரிச்சந்திரனாகவே மாறினான். அவன் கைகளிரண்டையும் முன்னே நீட்டியபடி "சந்திரமதி! சந்திரமதி!" என்று பெருங்குரலெடுத்து அமுத போது மக்களும் சேர்ந்தே அமுதார்கள்.

வலிகாம இடப்பெயர்வு அவனுடைய கலைக்களத்தை வன்னிப்பெருநிலப்பரப்பில் விரித்தது. அங்கு அவன் கொடிகட்டிப் பறக்கத்தொடங்கினான். எந்தவொரு கலைநிகழ்வானாலும் அவனுடைய மயான காண்டம் கட்டாயம் இடம்பெற்றிருக்கும். அவனுடைய பாடல்களுக்காக இளைஞர்கள் காத்திருந் தார்கள். காலப்போக்கில் அவனுடைய ஒரே மகன் கலையரசன் அவனைப்போலவே பாடி நடிக்கத் தொடங்கியிருந்தான். மயானகாண்டத்தில் அந்தச் சிறுவன் லோகிதாசனாக நடித்தபோது மக்கள் கொண்டாடி வரவேற்றார்கள். அவன் அதைப் பார்த்துப் பூரித்துப்போனான்.

போரும், வாழ்வும் பின்னிப் பிணைந்த சூழலில் கலையரசன் போராளியானபோது, அவன் எந்த உணர்வையும் வெளிக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. இறுதிப்போரில் ஒருநாள் அவனுடைய மகன் மரணித் துப்போனான். அந்த மரணம் நிகழ்ந்த கணப்பொழுது அவனுக்கு நினைவிலிருக்கிறது. அடர்ந்த காட்டின் நடுவில் மகன் கிடந்தகோலம் அவனுக்கு லோகிதாசனை நினைவுபடுத்தியது. அவனைப் பொறுத்தவரையில் அதுவொரு மயானகாண்டம்தான்.

ஆனால், தன்னுடைய இலட்சியத்திலிருந்து விலகாத அவனுக்காக, அவனுடைய மகன் உயிர்த்தெழுவேயில்லை. சுபா கதறித் துடித்தாள். அவனோ அசையாத நெடுமரமாக நின்றிருந்தான். அவளுடைய அழகை போரின் இறுதிவரை ஒலித்துக்கொண்டேயிருந்தது.

விடுதலைப்போராட்டத்தின் முடிவு தமிழர்களின் பாரம்பரியக் கலைகளுக்கான சாவுமணியென்றே அவன் நினைத்துக்கொள்வான். பண்பாட்டின் பெருவெளிக்குள் திமிராக ஊடாடிய காலங்களெல்லாம் பழங்கனவாகிவிட்டன. மரபுசார் இசைநாடகங்கள் பழையபடி பாடசாலைமட்டத் தமிழ்த்திணப் போட்டிகளுடன் சுருங்கிப்போயின. இப்போதெல்லாம் பெரும்பாலான மக்களின் இரசனைகள் வேறுநிசை களுக்குப் பயணிப்பதைப் பார்க்கமுடிகிறது. காலத்தின் கொடுமையை நினைத்து வருந்துவதைத் தவிர அவனால் வேறொன்றும் செய்யமுடிவதில்லை.

கடைசியில் அவன் நிரந்தர நோயாளியாகிப்போனான். வறுமையும், சலரோகமும், மாறாத சளியும் அவனை வருத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. அவன் பெரும்புகழோடு இருந்தகாலங்களில் ஒட்டி உறவாடி யவர்கள் இப்போது திரும்பியும் பார்ப்பதில்லை. சுபா அவ்வப்போது தோட்டவேலைகளுக்குப்போய் ஏதாவது சம்பாதித்துவருவாள். அந்த வருமானம் அவர்களுக்குப் போதுமானதாக இருப்பதில்லை. சுபா தனியாகச் சிரமப்படுவதைப் பார்க்கும்போது அவனுடைய மனம் கலங்கும். அவன் தன்னுடைய இயலாத்தன்மையை நினைத்து நொந்துகொள்வான்.

!!!

அவன் நீண்ட பெருமூச்சு விட்டுக்கொள்கிறான். காலிலுள்ள புண்ணில் இலையான்கள் மொய்க் கின்றன. அருகில் கிடந்த

வேப்பங்கொப்பை எடுத்து விசக்குகிறான். கோடைவெயில் அனலாக எறிக்கிறது. புவரசுமரங்களின் இலைகளில் பழுதி படிந்துகிடக்கிறது. நாலைந்து புலுணிகள் முற்றத்திலே தத்தித்திரிகின்றன. அவன் அலுப்புடன் கொட்டாவி விடுகிறான். அவனுடைய பார்வை வேலிக்கடப் புக்கு அப்பால் விரிகிறது.

வெகுதூரத்தில் மோட்டார்சைக்கிளொன்று வருவது தெரிகிறது. அவன் கண்களை இருக்கி வருவது யாரென்று அவதானிக்கிறான். மோட்டார்சைக்கிளில் வந்தவன், அதைப் படலைக்கு வெளியே நிறுத்தி விட்டு உள்ளே வருகிறான். இப்போது அவனால் அடையாளம் காணமுடிகிறது.

“வா குணம்! உதிலை இரு”

வந்தவனை வரவேற்றுத் திண்ணைக்குந்தைக் காட்டுகிறான். குணம் கைக்குட்டையை விரித்துவிட்டு அதன்மேல் அமர்ந்துகொள்கிறான்.

“எப்பிடி இருக்கிறீங்கள் அண்ணை?” அக்கறையாக விசாரிக்கிறான்.

“இப்பதான் உனக்கு வழி தெரியுதுபோல?” அவனுடைய குரலில் சலிப்புத் தெரிகிறது.

“உங்களிட்டை வரவேணும்மெண்டு நினைக்கிறனான். எங்க நேரம் கிடைக்குது?”

“நல்ல சாட்டு. எட்டுவருசமா எங்கையடா போனியள்?”

“அப்பிடியில்லை அண்ணை. தொழில் நல்லாப் போகுதுதானே. அதுதான் வரேல்லை” குணம் சமாளித்துக்கொள்கிறான்.

“ஊதொழில்..? ; அவனுக்குள் வியப்பு.

ஊகுணம் நல்ல வசதியாகத்தான் இருக்கிறான் போலிருக்கிறது. புதிய மோட்டார்சைக்கிள், கழுத் திலும், கைகளிலும் தங்கச்சங்கிலிகள். சட்டைப்பையில் உயர்ந்த ரகமான கைடுசி. அழுக்குப் படாமலிருப்பதற்காகக் கைக்குட்டையை விரித்துவிட்டு அமரும் பக்குவம்;

குணம் அவனுடைய நாடகக்குழுவில் எடுபிட்யாக இருந்தவன். சின்னச்சின்ன வேடங்களைப் போடு வதன்மூலம் தானும்

நடிகன் தான் என்று விலாசம் காட்டியவன். சுருதி சுத்தமில்லாவிட்டாலும் ஓரள வுக்குப் பாடக்கூடியவன். அரங்கில் யாருமில்லாதபோது அவனுடைய சுருகோலைத்தூக்கி நிலத்திலே ஊன்றியபடி “யா.....ர் போய்ச் சொல்லு.....வார்..” என்று பாடிக்கொண்டிருப்பான்.

கூணம் நாடகங்களில் நடிக்கிறானா? நான் கேள்விப்பட்டதில்லையே! ; அவன் ஆச்சரியப்படுகிறான். அதை குணத்திடம் நேரடியாகக் கேட்டும்விடுகிறான்.

“ஏன் குணம்? நீ இப்பவும் நடிக்கிறியா?”

குணம் ஏதோ நகைச்சுவையை கேட்டவனைப்போல உரத்துச் சிரிக்கிறான். பருத்த தொந்தி மேலுங் கீழும் குலுங்குகிறது. அந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டு சுபா எட்டிப்பார்க்கிறாள்.

“இப்ப ஆரண்கை நாடகத்திலை நடிக்கிறாங்கள்? பவுடரை அப்பிப்போட்டு மேடையிலை குதிச்ச காலமெல்லாம் போட்டுது” அதைக்கேட்டதும் அவனுடைய முகம் இறுகுகிறது.

“வாங்கோ அக்கா. எப்பிடி இருக்கிறீங்கள்? நல்லாப் பழுதாப்போனீங்கள்!” குணம் சுபாவைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறான்.

“நாங்கள் ஏதோ இருக்கிறம். நீதான் ஆளே மாறிப்போனாய்!”

குணம் அதற்கும் ஒரு சிரிப்பையே பதிலாக்குகிறான்.

“அண்ணை! நான் இப்ப ஒரு கட்சியிலை இருக்கிறேன். தேர்தல் காலத்திலை அவங்கட பாட்டெல் லாம் பாடிறேன். நிறையக் காசு தாறாங்கள். நீங்கள் கேட்கேல்லையே? இனி எங்களின் காலம்.... எண்ட பாட்டு”

அவன் குணத்தைக் கூர்ந்து பார்க்கிறான்.

“அண்ணை! நீங்கள் வாங்கோ. அவங்களோட சேர்த்துவிடுகிறேன்”

அதை மறுப்பதுபோல அவனுடைய தலை அசைகிறது.

“நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசியாதையுங்கோ. நல்ல அரசியல் செல்வாக்கு கிடைக்கும். வெளிநாட்டு நிகழ்ச்சிகளுக்கும் போகலாம். பழையமாதிரி உசாராப் பாடுவீங்கள்தானே?”

செத்தமுடியாத கதை

“குணம்! உப்பிடிக் கதைக்கிறதெண்டால் இனி இந்தப்பக்கம் வராதை” அவன் எரிந்துவிழுகிறான். அவனுடைய குரலிலிருந்த கடுமையைப் பார்த்ததும் குணம் எழுந்துகொள்கிறான். கைக்குட்டையைக் எடுத்துக் கவனமாக மடித்துவைக்கிறான்.

“கண்டப்படுகிறீங்களெண்டு உதவி செய்யவந்தால் என்னைக் கலைக்கிறீங்கள். நெடுக இப்பிடயிருந்து என்ன செய்யப்போறீங்கள்?” அவனிடம் சொல்லிக்கொள்ளாமல் படலையைநோக்கி நடக்கிறான்.

“உந்தக் கோதாரியாலைதான் எங்களுக்கு அழிவு. கிடைக்கிற சந்தர்ப்பத்தையும் விட்டுப்போட்டு....! அக்கா! நீங்களாவது உந்தாளுக்குப் புத்தியைச் சொல்லுங்கோ” குணம் அவனுக்குக் கேட்க வேண்டும் என்பதற்காகவே உரத்துக் கதைக்கிறான். மோட்டார்சைக்கிள் போகிறவேகத்தில் குணத் தின்கோபம் வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது.

சுபா திரும்பி அவனைப் பார்க்கிறாள். அந்தப் பார்வை உணர்ச்சியற்றிருக்கிறது. அவள் ஒன்றும் பேசாமல் சமையலறைக்குள் நுழைந்து எதையோ உருப்த்தொடங்குகிறாள். அங்கு தேடுவதற்கு என்னதான் இருக்கிறது? பாவம் அவள்! தன்னால் முடிந்தவரை வாழ்க்கையை நகர்த்திச் செல்ல முயற்சிக்கிறாள். ஆனாலும், அவள் தன்னைப் புரிந்துகொள்வாள என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

அவன் எப்போதும் அரிச்சந்திரனாகவே வாழ்ந்து பழகியவன். அந்த உணர்வு அவனுடைய உயிரிலும், மூச்சிலும் ஒன்றாகக் கலந்திருக்கிறது. மேடையில் ஒருவேடம், வாழ்க்கையில் இன்னொரு வேடமென்று அவனால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கமுடியவில்லை. அவன் இறுதிவரை மயானகாண்டப் பாடல்களுக்குள்ளே தன்னைப் புதைத்தபடி..!

“பிறந்தது மண்மேல் இறப்பதற்கென்றே பேசிடும்....!”

அமரர் இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன் அவர்களின் மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறப்போம்

- ஒரு இலக்கியவாதியின் பார்வை -

அமரர் இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன் அவர்களால் எழுதப்பட்டு 1992ல் மீரா பிரசராலயத்தால் வெளியிடப்பட்ட மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறப்போம் என்ற அற்புதமான இலக்கியப் படைப்பு தொடர்பாக விமர்சனமோ அல்லது மதிப்பீட்டுரையோ அல்ல என்பதை முதலில் கூறி வைக்க விரும்புகிறேன் . நான் இதைப்படித்துக் கொண்டிருந்தபோது என்னுள் எழுந்த நெகிழ்வை, வியப்பை, ஆர்வத்தை, கேள்விகளை ஏனையோருடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் முயற்சியே இதுவாகும்.

1980ம் ஆண்டை அடுத்த காலப்பகுதியில் வடபகுதியில் இராணுவ முகாம்களில் முடக்கப்பட்டிருந்த ஆனால் படைமினர் போராளிகளின் முற்றுகையை உடைத்து வெளியே வந்து நரவேட்டையாட முடிவதும். போராளிகள் எதிர்த்தாக்குதல் தொகுத்து மீண்டும் சுவர்களை முகாம்களுக்குள் திரும்பவும் முடக்க வேண்டும்.

செந்தமிழியல் கதை

அதன் காரணமாக கண்முடித்தனமாக மக்கள் குடியிருப்புகள் செல், எறிகணை வீச்சுக்களையும், விமானத் தாக்குதல்களை மேற் கொள்வதும் அடிக்கடி இடம்பெற்று வந்தன.

அக்காலப்பகுதியில் ஒரு கிராமம் எவ்வாறு படையினரின் மனித குல விரோத நடவடிக்கைகளுக்கு முகம் கொடுத்தது என்பதையும் இரு வெவ்வேறு வாழ்க்கை நிலைமையும், சிந்தனைப் போக்குகளும் கொண்ட இரு குடும்பங்களில் இந்த அவல நிலைமை செலுத்திய தாக்கம் தொடர்பாகவும் அதன் காரணமாக அவர்களிடையே எழும் எதிர்வினைகள் பற்றி இப்படைப்பு ஒரு ஆழமான பார்வையோடு நகர்கிறது என்பது சிறப்பம்சமாகும்.

இவ்வாறு இரு குடும்பங்கள் மீதான பார்வையினூடாக ஒரு புறம் உழைப்பை மக்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு உழைத்தாலும் சாதாரணத் தேவைகளைக் கூட நிறைவு செய்ய முடியாது திண்டாடுவதும் மறுபுறம் வசதி படைத்தவர் களின் ஆடம்பர மோகமும், ஏனையோரை மனிதராக மதிக்காத தன்மையையும் அவதானிக்க முடிகிறது.

இதுவரை தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் தொடர்பாகப் பல நாவல்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றில் பெரும்பாலானவை ஒட்டுமொத்தமாகப் போராளிகள், பொதுமக்களின் பங்களிப்பு பற்றியும், எதிரிகளின் மனிதத் தன்மையற்ற ஒடுக்குமுறைகளும், துரோகிகளின் அடாவடித்தனங்களுமே பேசப்பட்டன. இந்தப் படைப்பும் மக்களின் பங்களிப்புப் பற்றிப் பேசியபோதும் கருவிலுள்ள வர்க்கப் பார்வை ஒரு சிறப்பம்சமாகும். யதார்த்த நிலையை வெளிக் கொண்டு வருவதில் அது பெரும் வெற்றி என்று கூடக் கூறலாம்.

“கரையான் பிடித்து உருக்குலைந்து போன கிருகவேலியூடாக ஒழுங்கை தெரிகிறது. எதிர்வீட்டின் வணப்பு மிகக் கவரும் பார்வையில் பட்டது” இந்த நூலின் முதல் அத்தியாயத்தில் வரும் இந்த கிருக வேலிகள் மூலம் விவசாயி குடும்பத்தின் மீண்டெழு முடியாமல் சிக்கித் தவிக்கும் வாழ்க்கை நிலை, எதிர் வீட்டுக்காரரின் ஆடம்பர வாழ்வு என்பன மிக லாவகமாக ஆனால் அழுத்தமாக வெளிப்படுத்தப்படும் ஆற்றலைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது.

ஏழை விவசாயிகளான கனகசபை குடும்பத்தின் வாழ்க்கை நிலைமையைக் கொண்டிருக்க முடியாமலும், தொழிலைக் கூடச் சரியாகச் செய்ய முடியாமலும், மூச்சுத்திணறிய போதும், 34 வயதாகியும் மூத்த பெண் சீதனப் பிரச்சனை காரணமாகத் திருமணமாகாமல் இருந்தபோதும், குடும்பத்துக்கு உழைத்துக் கொடுக்க வேண்டிய மகன் போராளியாகப் போய் விட்டதை நியாயபூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்ளும் மனப்பக்குவம் இங்கு வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. சண்டைகள் இடம்பெறும் போது மகனுக்கு என்ன நடக்குமோ என்ற தவிப்பு எல்லாம் பெற்றோர் களைப் போல அவர்களுக்கு கொடுத்து ஆனால் அவர்கள் அவன் செய்வது பிழை என்ற கருதவில்லை.

இக்குடும்பத்தின் மூலம் உழைக்கும் மக்களின் போராட்டம் தொடர்பான கற்பனை உணர்வைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

அதேவேளையில் சற்று வசதி படைத்த எதிர்வீட்டுக்காரரின் போராட்டம் தங்கள் இயல்பு வாழ்வைச் சீரழித்து விட்டதாக முன் வைக்கும் குற்றச்சாட்டு அவர்களின் கட்சி முதலாளித்துவ சிந்தனைப் போக்கை வெளிப்படுத்துகிறது. ஏனைய மக்களின் துன்ப துயரங்களைப் பற்றிப் பொருட்படுத்தாத அவர்கள் தங்கள் ஆடம்பர

செந்தமிழியக் கதை

வாழ்வுக்கும், போலியான மேட்டிமைக்கும் போராட்டம் இடையூறாகி விட்டது எனக் கருதுகிறார்கள்.

அதே வேளையில் இன்று போலி ஆடம்பரமோகம், ஏழைகள் குடும்பங்களுக்குள்ளும் ஊடுருவ இரண்டாவது மக்களின் நடத்தையிலிருந்து புரிய முடிகிறது. வறுமை காரணமாக வெளிநாடு போக காணியை, நகையை ஈடு வைத்து காசைக் கட்டியவர்களை ஈனஇரக்கமின்றி ஏமாற்றும் மிலேச்சர்களையும் இந்த நூல் விட்டு வைக்கவில்லை.

இதில் இன்னுமொரு பாத்திரம் ஒரு முறை மட்டுமே வந்து போனாலும் மிகவும் அவதானிக்கப்பட வேண்டியவர். பொது நிறுவனங்களைப் பணியாற்றும் சிலர் போராளிகளின் அதிகாரம் இருக்கும் போது மட்டும் போராளிகளின் என்பது போல் நடந்து கொள்வதுண்டு. நெருக்கடி வரும்போது மெல்ல நழுவி விடுவதுண்டு. சிலர் போராளிகளுக்கு எதிரான பிரசாரங்களில் ஈடுபடுவதுமுண்டு. அப்படியான பாத்திரமாக எதிர் சேவையில் பணியாற்றிய ஒருவர் விடுகிறார். அவரைப் போலப் பலரை நாம் பார்த்ததுண்டு.

இவ்வாறே இப்படைப்பில் வரும் ஒவ்வொரு பாத்திரமும் வெகு நேர்த்தியாகத் துல்லியமாக முழுமையாகச் சித்தரிக்கப் படுகின்றன. சமூகத்தின் வெவ்வேறு வர்க்கங்களுக்கிடையேயான முரண்பாடுகள் ஒரே வர்க்கத்துக்குள்ளேயே இருக்கும் எதிரிடையில்லாத முரண்பாடுகள், ஒவ்வொரு மனிதனிலும் உள்ளேயே இருக்கும் அகமுரண்பாடுகள் எனப் பலவாறு முரண்பாடுகளும் அவை ஒன்றுடன் ஒன்று முரண்படுவதும், மெல்ல மெல்ல ஒன்றுடன் ஒன்று நெருங்கிப் போவதாக வெவ்வேறு பாத்திரங்கள் மூலம்

வெளிக் கொண்டு வரப்படுகின்றன. இதில் வரும் பாத்திரங்கள் அனைத்துமே நேரில் சந்தித்த அல்லது சந்தித்திருக்கும் நபர்கள் தான். ஆனால் நேரில் காணும்போது சொல்லாத அல்லது சொல்லியும் எம்மால் புரிந்து கொள்ளப்படாத செய்திகளை இப்படைப்பு மிக லாவகமாக எம்முன்னால் நிறுத்தி விடுகின்றது.

அறிவு தெரிந்த நாளிலிருந்தே கடுமையாக உழைத்தும் விடிவைக் காண முடியாத கனகசபையர், எல்லா இன்பதுன்ப துயரங்களையும் தோளில் சுமந்தும் மௌனமாகக் கணவனுக்குத் தோள் கொடுக்கும் மனைவி. நடு வயதாகியும் சீதனமின்றி விரக்தியுற்று எதற்கும் எரிந்து விழும் மூத்த மகள், போராளிகளுக்கு உதவி செய்வதைப் பெருமையாக எண்ணும் இளைய மகன் என வெளிப்படையில் வெவ்வேறு குணமுடைய நபர்கள் போல் தோன்றினாவும் சமூகப் பொறுப்பிலும், குடும்பப் பொறுப்பிலும் ஒரே கோட்டில் நிற்க வைத்திருப்பது எழுத்தாளரின் தனித்துவமான ஆற்றல் என்றே கூற வேண்டும். அவை மனித மனங்களையும், வர்க்கப் பார்வைகளையும் ஆழச்சுழியோடி அகழ்ந்தெடுத்ததால் ஏற்பட்ட அனுபவத்தில் விளைந்தது என்றே தோன்றுகிறது.

அதே போன்று எதிர்வீட்டில் வசிக்கும் வசதி படைத்த குடும்பத்தினரின் சிந்தனை முழுக்க முழுக்கத் தங்கள் சுயநலத் தேவைகளை நோக்கியும், ஆடம்பர வாழ்வு ஆட்டம் காணும்போது போராளிகளைத் திட்டமளவுக்கும், தங்கள் சொந்தத் தேவைகளுக்கே வேலைக்காரி வைக்குமளவுக்கும், துருப்பிடித்துப் போயிருக்கிறது. ஏழைகளைக் கண்டாலே அருவருக்குமளவுக்கும், சுகபோகம் மட்டுமே மனித வாழ்வின் இலக்கு எனவும் அக்குடும்பத்தின் ஏனையவர்களைப் போலவே கருதிய அவ்வீட்டின் இளம் பெண்ணின் மனம் சுற்றி நடக்கும் சம்பவங்கள் காரணமாகப் படிப் படியாக சரியான இடம் நோக்கி நகர்கின்றது.

எழுதமுடியாத கதை

அவளின் சகோதரன் வெளிநாடு அனுப்புவதாகச் சொல்லிப் பல இளைஞர்களிடம் பணம் வாங்கி நீண்ட காலமாக ஏமாற்றி வந்தான். பொறுமை யிழந்த இளைஞர்கள் பலவந்தமாக வீட்டினுள் புகுந்து சாமான்களையெல்லாம் தாங்கள் கொண்டு வந்த வாகனத்தில் ஏற்றுகின்றனர். அவர்களில் ஒருவன் அந்த இளம் பெண்ணிடம் வர அவள் தன் காப்பையும், சங்கிலியையும் கழற்றி நீட்டுகிறாள். அவனோ அதை வாங்காமலே போய் விடுகிறான்.

இது கதையில் வரும் ஒரு சிறுசம்பவம் தான் . ஆனால் இது பெரும் செய்திகளை சொல்லி விடுகிறது.

ஒன்று அவன் தங்கள் குடும்பத்தின் திமிர்த்தனத்தையும் மற்றவர்கள் வேதனையையும் பொருட்படுத்தாமல் தங்கள் சுயநலத்திற்காக அநியாயம் செய்யும் கேவலத்தையும் புரிந்து கொண்டு இளைஞர்களின் நடவடிக்கையை ஏற்றுக் கொள்கிறாள். இரண்டாவது, அவள் நகையைக் கழற்றிக் கொடுத்த போதும் வாங்காமல் சென்ற பாதிக்கப்பட்ட இளைஞனின் பெருந்தன்மை.

வீட்டுக்காரி, பொலிஸ், ஆமி இருந்ததால இப்பிட்யெல் லாம் நடக்கினமே?" என அலறுகிறாள். இந்த ஒரு வரி பொலிஸ் , ஆமி என்பது அநியாயம் செய்பவர்களுக்கு சேவைசெய்பவை என்பது தெளிவாக உணர்த்தி விடுகின்றது.

அதே வேளை கனகசபையர் குடும்பம் வசதியற்ற நிலையிலும் இடம் பெயர்ந்தோரை ஆதரிப்பது, இடம்பெயர்கின்ற குடும்பம் பசு மாட்டுக்கு தண்ணீர் வைக்கப் போய் பொறி வெடியில் ஒரு காலை இழந்தமை போன்ற சம்பவங்கள் வறிய மக்களிடம் இடர்கள் மத்தியிலும் மனிதப் பண்பைக் காக்கும் மேன்மை

உணர்த்தப் படுகின்றது.

இவ்வாறு வெவ்வேறு பாத்திரங்கள், அவர்கள் மனப்போக்குகள், அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சனைகளை வாசகர்கள் முன் நிறுத்தி அப்பாத்திரங்களுடன் நாளாந்தமவை பயணிக்க வைக்கும் கதாசிரியர் இக்கதையின் நிகழ்களத்தை எமது கண்முன் கொண்டு வருவதிலும் பெரும் வெற்றியைப் பெற்றுள்ளார்.

எந்த நேரம் எறிகணை விழுந்து உயிர்களைக் குடிக்குமோ, விமானம் குண்டு போட்டு மக்களை அழிக்குமோ என்ற அவலம் நிறைந்த ஒரு சூழலில் ஒரு விவசாயக் கிராமம் எம்முன் காட்சிப்படுத்தப் படுகிறது. நெருக்கடிகள் மத்தியிலும் விவசாயச் செய்கை கைவிடப்படாத தோட்ட வெளிகள், புலையிரத நிலையம், அகதி முகாம்கள், கோவில்கள் உரிய காலத்தில் வேயப்படாத வீடுகள், கறையான் அரித்து ஓட்டை விழுந்த வேலிகள், இடப்பெயர்வின் அவலங்கள் எனப் படிக்கும்போதே எமது மனதில் காட்சிகள் விரிகின்றன. அகதி முகாமுக்கு உணவு கொடுத்து விட்டு இரவான பொழுதிலும் தனியாக ஒழுங்குகையில் அச்சமின்றி நடந்து வரும் இளம் பெண்ணுடன் நாமும் கூடவே நடக்கிறோம். அதே வேளையில் வசதி படைத்த வீட்டின் குரோட்டன் செடிகளையும் அவை தொடர்பாக அவர்கள் காட்டும் அக்கறை யையும் கூடக் காண்பிக்கத் தவறவில்லை.

இக்கதையில் சில சம்பவங்கள் எதுவும் நேரடியாகச் சித்தரிக்கப் படவில்லை, மரண ஓலங்களோ, ஒப்பாரிகளோ, நிலத்தை நனைக்கும் இரத்தச் சிதறல்களையோ நேரடியாகக் காட்டவில்லை. அத்தனையும் நடக்கின்றன என்பதை நாம் உணர்ந்து நெகிழ்ந்து போக வைப்பது இப்படைப்பில் ஒரு

சிறப்பம்சமாகும்.

கனகசபை வீட்டுக் குசினியில் விழுந்த குண்டு அவரின் திருமணமாகாத மூத்த மகளின் உயிரைக் குடித்து விடுகிறது. தாங்க முடியாத அந்த வேதனையைத் தாங்கிக் கொண்டு அந்தக் குடும்பத்தினர் குசினியைப் புனரமைக்கின்றனர்.

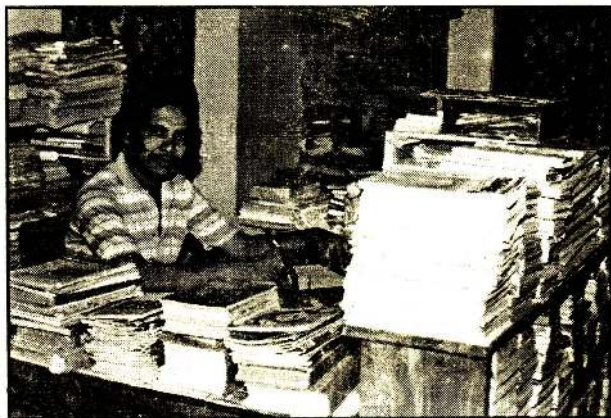
வசதியான வீட்டுக்காரியான பாக்கியம் தன் மகள் இங்கு இனி இருக்க முடியாதெனவும், கொழும்பு போகும்படியும் ஆலோசனை சொல்லிவிட்டு மகள் சுபத்திரா எதுவும் பதில் சொல்லவில்லை. மாறாக குண்டு வீச்சால் பாதிக்கப்பட்ட வீட்டைத் தானே சுத்தம் செய்ததுடன் ஓடுகளை மாற்றவும் ஏற்பாடு செய்யும் படி கூறுகிறாள்.

தூன்ப துயரங்களால் துவண்டு விடாது மீண்டு நிற்கும் கனகசபை குடும்பமும் இந்த மண்ணில் வாழ்ந்து சில கூடமைகள் செய்ய வேண்டியதை உணர்ந்து கொண்ட சுபத்திராவுக்கு புதிதாக மீண்டும் பிறக்கின்றார்கள்.

அமரர் இணுவையூர் சிதம்பரதிருச்செந்திநாதன் அமைதியானவர். மிகவும் மென்மையானவர், ஆனால் அவரில் ஒரு வீரியம் எப்போதும் சத்தியவேட்கையில் தோய்ந்து நின்று கொழுந்து விட்டெரியும் அது போன்றே இந்த இலக்கியப் படைப்பும் அமைதியாக, மென்மையாக உணர்ந்தாலும் இன ஒருக்கு முறைக்கெதிரான போர்க்களத்தில் ஒவ்வொருவரும் பங்களிக்க வேண்டிய கட்டாயத்தை தூய்மையான தர்மவேசத்தின் சுடரொளியில் ஆழமாகவும், அழுத்தமாகவும் வலியுறுத்தியுள்ளது.

இளவயதில்

வாசிப்பும் எழுத்தும்

திருமண வரவேற்பு விழாவின் போது

திருமண வரவேற்பு விழாவில் குடும்பத்தினருடன்.

திருமண வரவேற்பு விழாவில் து.வைத்திலிங்கம்,
சொங்கை ஆழியாண, பெராசிரியர் நா.சுப்பிரமணியமுடன்

ஸ்ரீதர்சிங், பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா, கலைப்பேரரசு ஏ.ரி.பொன்னுத்துரை, பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு, முரசொலி எஸ்.திருச்செல்வம், டொமினிக் ஜீவா, பேராசிரியர் இ.பாலசுந்தரம் கந்தையா ஸ்ரீகணேசனுடன்

நண்பர்களுடன்

திருமணமான புகிதில்

இலக்கிய ஆளுமைகளுடன்

நண்பர்களுடன்

தோழர்களுடன்

மகன் சிதம்பரசுப்பிரமணியனுடன்

சிதம்பரக்குடிலில் புதல்விகளுடன்

மகன் சிதம்பரசுப்பிரமணியன், மகள் சிதரம்பரவானதியுடன்

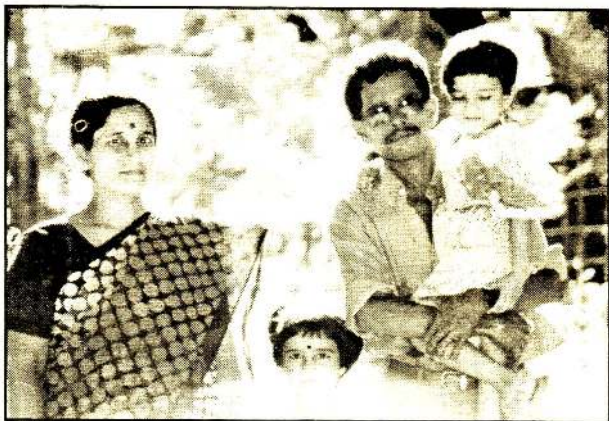
இலக்கிய விழாவொன்றில்

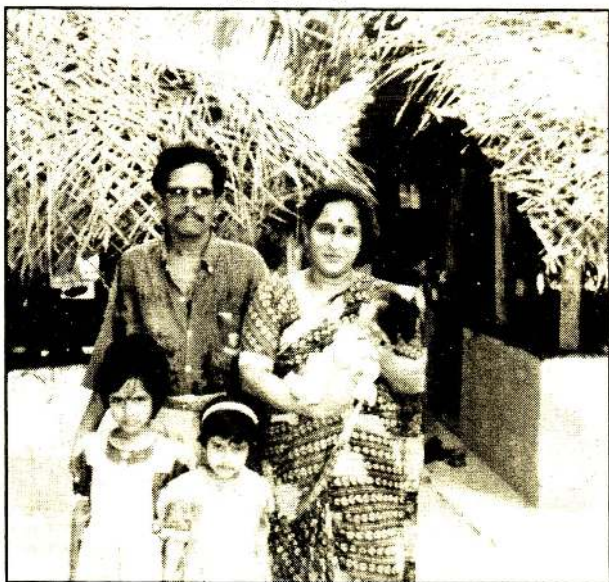
இணுவில் கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டத்துடன்

அனுராதபுரத்தில் சிதம்பரசுப்பிரமணியன், சிதம்பரநடராஜன் சிதம்பரபாரதி சிதம்பரவானதி, திருமதி அ.சிதம்பரநாதபிள்ளை

புதுக்குடியிருப்பில்

புதுக்குடியிருப்பு "சிதம்பரக்குடி"
சிதம்பரவானதி, சிதம்பரபாரதி, சிதம்பரநடராஜன்

மூத்தமகள் சிதம்பரவானதியின் பூப்புனிதநீராட்டுவிழாவில்

இளையமகள் சிதம்பரபாரதியின் பூப்புனிதநீராட்டுவிழாவில்

கிளிநொச்சியில்

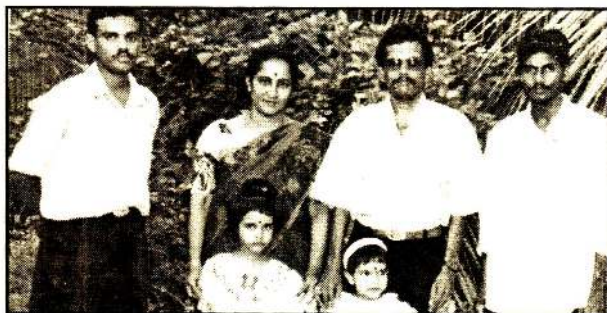
25வது திருமணநாள் 01.09.2011

அறுபதாவது பிறந்த நாளில்

அண்மையில்

சத்தியமூர்த்தி, சிதரம்பரவானதி, சிதம்பரபாரதி, சந்திரபோஸ் சுதாகர்

புதுக்குடியிருப்பில்

கிளிநொச்சியில்

நெறியாளராக

நண்பர்களுடன்

ந.மயூரனுடன்

சி.நிசாகரன், கை.சரவணனுடன்

பு.சத்தியமூர்த்தியின் நினைவுகளுடன்

அண்மையில்

